

מדינת ישראל

משרד הממשלה

6

משרד

מסכת ההג'

ואלף נתיני

אצרה בינלאומית

16/4/87 - 20/5/87

תיק מס'

תיק מס'

8

מחלקה

שם תיק: היועץ המדיני לראש הממשלה - ועידה בינלאומית

מזהה פנימי: א-8/4603

מזהה פריט: R00035111

כתובת: 2-111-2-4-6 תאריך הדפסה: 01/09/2020

ארכיון המדינה

משרד ראש הממשלה

טופס מראה מקום להוצאת תעודות יחידות*

חטיבה מסי: _____
 מיכל מסי: 4603 / 1c
 תיק מסי: _____
 תאריך התעודה: _____
 שם מחבר התעודה: _____
 שם הנמען: _____

סוג התעודות (סמן ✓ במקום המתאים):

- מכתב
- מברק או הודעת טלкс 5/5/1987
- תזכיר או מזכר
- דין וחשבון או זכרון דברים משיחה או דיון
- פרוטוקול של שיחה, דיון או ישיבה

הנמקה**:

_____

_____

תאריך 16/8/2020⁸

שם הבדק אליזבת רומן

חתימה _____

*הטופס ימולא בשני עותקים. העותק הירוק יוכנס לתיק במקום התעודה שהוצאה; העותק הלבן יצורף לתעודה שהוצאה.

**טא לרשום את ההנמקה רק בעותק הלבן.

2/6

נצ

103

כט

467

מ

507

ואם בכתיבה המערכתית :

1. אם ממשלת ישראל חלוקה חד-משמעית בשאלת הועידה הרי שבעתונות הגדולה ניתן למצוא גוונים ובני גורנים המקיפים למעשה את כל קשת האפשרויות: החל מאלה שאינם מוכנים להעלות על בדל עטם את שמה של המעצמה הסובייטית וכלה באלה המאיצים בישראל וארה"ב להסכים לוועידה מלאה בנוסח האו"ם תוך מתן חפיקד מלא ושווה לבריה"מ.

בחלוקה גסה ומהרשמות ראשונית ניתן לקבוע כי לעתונות אין העדפה ברורה בשאלה. כמה מגדולי הכותבים כאן (גורג וויל, צירלי קראוטהאמר, ביל ספיר וג'ין קירקפטריק) תוקפים את רעיון הועידה כנואל ומסוכן. לעומתם מתייצבות מערכות העתונים הגדולים (הושינגטון פוסט, הבוסטון גלוב, הדיילי ניוז ואחרים) בעד ועידה נהצורך לתת לה סיכוי. אחרים (הבולטימור סאן והאנקוויירר) קוראים לארה"ב לנתק עצמה מן המצב ולא מעט אף מרחיקים לכת וקוראים למעצמות לכפות פתרון על האזור.

אצל אלה המצדדים בוועידה ניכרת סימפטיה רבה למפלגת העבודה ולעומד בראשה לצד הקביעה כי עמדת הליכוד אינה מפתיעה באשר הוא מנוגד לכל נסיון להשיג שלום.

2. כתבים רבים מספרים לנו כי במחלקה המדינה ובמועצה לבטחון לאומי שורה עכבנות רבה, עד כדי כנוס מספר התייעצויות בהסתמכות הנשיא. מפגישת אלה נועדו לדין בשאלה כיצד להתייחס לאופנסיבה המזרח-תיכונית המוצלחת של הטובייטים, המנוהלות זה זמן בכשרון רב.

לאופנסיבה זאת מספר בטויים ואלה נקראים היטב בווישינגטון :

(א) הנסיון הטובייטי לשיפור היחסים עם מצרים:

בעוד המשא ומתן עם ארה"ב על פרישת חובות מתמהמה נוקטת בריה"מ יזמה לגבי החוב המצרי .

דף 3 מתוך 6 דפים

סוג מסמך סודי

דחופות מ י ד י

תאריך/ז"ח

מס' מברק

3/6

נ/ 103

הט 467

NI 507

(ב) התפקיד המרכזי שמלאה בריה"מ באחדו של אש"ף וצרופס מחדש של האלמנטים הקיצוניים לשורותיו, התפתחות המעניקה לבריה"מ יתר שליטה בארגון.

(ג) שפור משמעותי ביחסים הדיפלומטיים עם מדינות המפרץ ובעיקר ענין לידון המכליות הכנותיות.

(ד) מדיניות מתוחכמת כלפי ישראל המשלבת ניצולם של אמצעי לחץ (חדוש יחסים והגירת יהודים) וטפטוף איטי לעברה של ישראל (נאום גורבצ'וב במהלך בקור אסאד והעליה ההדרגתית במספרי היהודים היוצאים את בריה"מ).

עצבנות זאת של ארה"ב היא זאת שעמדה לדעת בני שיחנו, מאחורי השינוי שחל בעמדתו של מזכיר המדינה, החל מפברואר (תקופת ביקורו של רה"מ כאן) ולאחר מכן באשור פעילותו המואצת של ואט קלבריוס והשגריר פיקרינג באזור. ברקע, מזכירים לנו, עומד גם הצורך, שהתעורר כתוצאה מפרשת איראן-קונטרס, לשפר את אמינותה של ארה"ב במדינות המתונות.

כמעט באותה נשימה, מקובלת כאן ההערכה שממשל זה יהא זהיר מאד - בגלל נסיון העבר - לפני שישקיע צווארו במעורבות מאסיבית בתהליך המדיני במז"ת כאשר בממשלת ישראל מתנהל דו-כנות בשאלה

3. ישוחג של מזכיר המדינה לפני אנפא"ק-עזרר כאן-ענין-רב-גם-כאן-חלוקה
התקשורת בפרשנות הניתנת לוואח: "הוושנגטון פוסט" יצא למחרת הנאום בכותרת עמוד ראשון שבשרה על ההגלצותה של שאלא לצדק על פרס ברוכות. העתונות הישראלית מכאן אף היא נקטה ברובה באגחון קו. האחרים - ואלה היו כאן הרוב - ראו נקודות לכאן ("רייגן ואני איננו מחויבים לוועידה") ולכאן ("הושגה התקדמות משמעותית").

4. מספר נקודות בקורות כלפי רעיון הוועידה מושמע כאן בתדירות גבוהה :

(א) כיצד זה ניתן לדבר על תפקיד מוגבל בוועידה לבריה"מ ולחברות מועבי"ט האחרות. כיצד ניתן לדבר על ועידת פתיחה שלא יהיו לה סמכויות ממשיות

ט ו פ ס מ ב ל ק

דף 4 מתוך 6 דפים

סוג בטחוני. סודי

דחופות מידי

תאריך/ז"ח

מס' מברק

4/6 - נץ 103 467 507

בה נשעה שירדן, סוריה, מצרים וגורמים אחרים מדברים בכל ראיון פומבי על ועידה מלאה שתלווה את המו"מ.

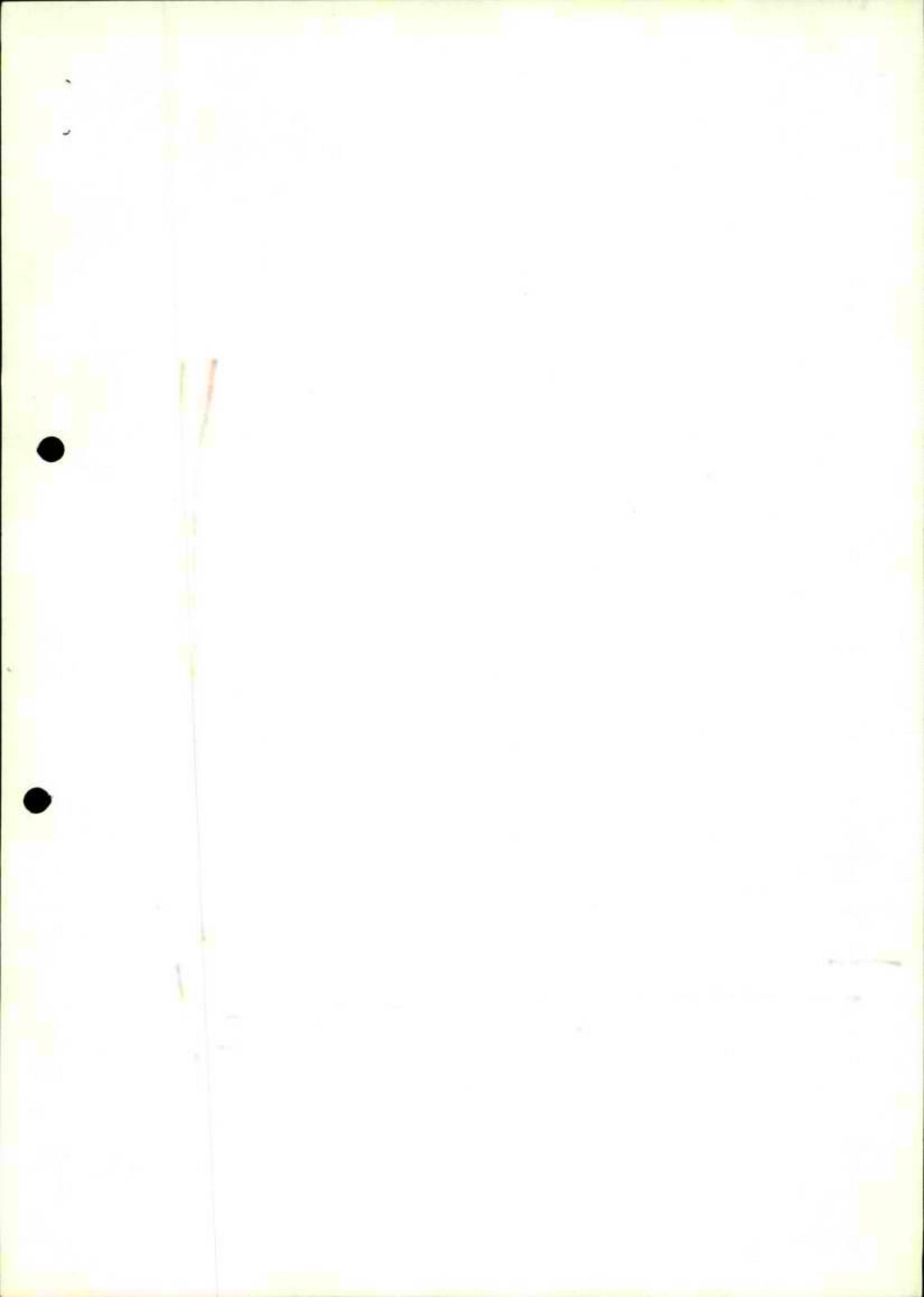
ואם בזאת לא די, מדוע זה בכלל תסכמנה סוריה ובריה"ם לתרגיל ישראלי-אמריקאי ותעקרה את עצמן מן התהליך ברצון וביודעין. בשני המקרים הצהרות הצדדים On Record מדברות בעד עצמן ובמיוחד אמור הדבר לגבי הסובייטים המונעים בפעולתם ע"י הרצון לשוב להיות שותף שווה כוח והשפעה במז"ת.

(ב) האם אין אנו (ארה"ב וישראל) מעורבים ביצירת ציפיות רמות מדי אותן לא נוכל למלא. האם התכנון מצפיות אלה, אם לא תתממשה, לא יצמיד אותנו אחורה ^{בשק"ס} להחזירנו ל-Square One?

(ג) כיצד יכלו מר פרס ומפלגתו To Miscalculate בצורה כזאת. האם לא היה ברור מלכתחילה כי הקבינט חצוי 5-5 וכי בכנסת אין רוב לפיזור? What Went Wrong? האם המצב הפרלמנטרי לא היה ברור (או כמו שאמרנו לנו בעל הטור ריצ'רד כהן ועורך הפוסט דויד איגנציוס - "היו לו רק Ten Heads To Count").

(ד) מה הצפיות שלנו מארה"ב במצב אשר כזה. האם אין זה ברור שאמריקה תשמר מנקיטת עמדה פומבית שתתפרש חד-משמעית כחמיכה בצד זה או אחר. לכל ברור כי הסימפטיה האישית כאן נתונה לפרס, אך כל עוד רצון הבוחר בישראל הינו מה שהוא תזרר ארה"ב מנקיטת עמדה. כאמור, רק מספר קטן של כתבים, שינו דעתם בעקבות נאום המזכיר.

5. לכשכבר פרץ בארץ הויכוח במלוא עצמתו, בעקבות ישיבת הקבינט השניה, לא הובעה כאן כל הבנה לתרגיל האפשרי רק בפוליטיקה הישראלית - החלטת שרי המערך להשאר בממשלה ולפעול לפירוקה מבפנים. לצד ההערכה הרבה לחיותה וחיוניותה של הדמוקרטיה בארץ תוהים כאן אנשים מהו הגבול בין דמוקרטיה נוסח ישראל ושחוק העתיד להוביל לאנרכיה.

ט ו פ ס מ ב ר ק

דף 5 מחוד 6 דפים

סוג מסמך סודי

מדידת

תאריך/ז"ח

מס' מברק

5/6

נץ
103

הט
467

מי
507

6. במשך כל יום השישי האחרון (בעקבות כתבתו של פרידמן בעמודו הראשון של הנ"י טיימס) היתה בדיחת היום ספור המברק של לשכת רה"מ שנפסל ע"י משרד החנוץ.

רבות מן השיחות שהגיעונו מידידנו העוזבאים פתחו בבדיחה מהסוג "מאיזה מברק אתה קורא לי עכשיו...". (אחרי פעמיים-שלוש, אוחזו זה לא הצחיק). כתבים ופרשנים נתלים באפידוריה הזאת כמייצגת את עומק האיבה שבין הצדדים. "בדיחה" מסוג אחר אותה שמענו וראינו בכתובים היתה זאת שדברה על הצורך של ישראל בוועידה בינלאומית שתשכן שלום בין... פרס ושמיר.

7. כמה מעמיתנו התקשו להאמין כי בפגישת פרס-חוסייין-רבין דנו הצדדים רק בפרוצדורה ולא בתכנים. הערכתם אומרת כי מחד, לא היה חוסין מסתכן בהסכמה לנייר כלשהו לולא הבטיח לו פרס הבטחות סובסטנטיביות, עוד לפני שלב המו"מ. ומאידך, לא היה פרס דוחף הנושא בעצמה רבה כל-כך לולא היה משוכנע בכנותו של המלך.

8. נושא החוזר בתדירות גבוהה בתקשורת הוא הקביעה כי ממשלת האחדות הלאומית הוציאה את ימיה ועליה לפנות הדרך למשהו אחר. עם פתרון בעיות לבנון והכלכלה, אין יותר קיום לממשלה המהווה "מפלצת דו-ראשית", או לכל היותר קטע מבדר לתכנית הפופולרית "Saturday Night Live". שמיר ופרס מוצגים כאן כ-"Odd Couple" ועוד כיוצא באלה תאורים מן ההווי האמריקאי. שני הצדדים במאבק מנהלים, לנגד עיננו, אומרים כאן, קרב פוליטי וכל הויכוח על הוועידה אינו אלא כסות. פרס מחד, משחק פוליטיקה בגלל רצונו לפרק הממשלה ולא לתת ליורשו למלא את תקופת כהונתו. שמיר מאידך יודע כי מנהיגותו אינה מובטחת אם וכאשר יתעורר הצורך בבחירות חדשות.

9. בתוך כל הקולות, נשמעים גם סימני עייפות הקוראים לארה"ב To Stay Out ולא לערב עצמה בתהליכים מתסכלים ומיותרים שלא יניבו דבר.

ט ו פ ס מ ב ר ק

דף 6 מחוד 6 דפים

סיוג בטחוני סודי

דחופות מדי

תאריך/ז"ח

מס' מברק

6/6 נצ בט מ
103 467 507

10. גט אם תוכן מאמרו של ביל סאפייר אינו מקובל על רביס, הרי שמלות הסיום שלו משקפות הרגשה רווחת כאן :

"החליטי, ישראל, הני דמוקרטיה... בחרי לך כיוון ומנהיג.
בטחון ישראל מחייב ממשלה ישראלית עם מנדט בר-כוח וראש אחד".

עד כאן בעניני דיומא. ומי שחשב שספורו של פולארד חלף עבר-מן העולם, מוטב -
ישאל את ועידת איפא"ק שננעלה כאן אתמול איזה מן השמות, פרס, שמיר ופולארד
הוזכר כאן בתכיפות רבה יותר. לקראת פרסום דוחות הוועדות, ניתן לחוש
באי-נוחות בתקשורת (בנפרד דווחנו על ספור השער של מגזין "US News & World Report"

כבר עתה, ראוי לציין, אנו שנמעיס יותר ויותר קולות המזהירים אותנו ממצב שבו
כל מה שיראה כפחות מדוי"ח חודר, אמיתי ואמין בפרשה יגרום נזק רב לשמה ואמינותה
של הדמוקרטיה הישראלית.

יוסי גל
יוסי גל

15

רחיפות: כהול	מחלקת הקשר ניו-יורק	דפוס: ---
סוג כטחוני:	טופס מברק	מתור: ---
תז"ח: 201300	בתול	אל: המשדר
גר: 0471		דע: ---
מאח: עתונות, ניו-יורק		

לשכת רה"מ, לשכת ממרה"מ ושה"ח, מע"ח

להלן מאמר מערכת מן ה-WALL ST. JOURNAL, 20.5.87.

Likud's Leadership

Recent events in the Persian Gulf serve as a timely reminder that the front of all problems in the Middle East is not the Likud bloc in Israel's government. A man from Mars might have gained the opposite impression had he been browsing through the news coverage of the acrimonious debate in Israel over a Middle East peace conference.

Israel's foreign minister, Shimon Peres, brought matters to a head. He threatened to bring down the country's coalition government if it wouldn't endorse his plan for a conference that would include not only Israel and Jordan and a delegation vetted by the Palestine Liberation Organization but also the Soviet Union. Mr. Peres failed on both counts. Israel's inner cabinet, led by Prime Minister Yitzhak Shamir, refused to endorse the conference. It also declined to be drawn into a general election over the issue, and, at least for the moment, appears to be fending off no-confidence votes. This has led to all sorts of teeth gnashing among the policy elites; one could get the idea from a Washington Post editorial called "Likud Blocks the Way."

An international conference on the Middle East, it seems, has taken on the aura of a prima facie Good Thing, much like strategic-arms talks. But, as is the case with the arms talks, it is difficult to see serious intent on the other side (the Soviets still don't recognize Israel). Folding into the Middle East brew the Kremlin, the Syrians and the PLO—as various versions of this conference propose—can mean nothing but regression; it represents a reversal of the longstanding and logical Israeli and American insistence that the problem be settled not between the Arabs and the big powers

but between the Arabs and Israel. It would represent a victory for those who want not peace but a way around Israel.

A lack of American leadership has been part of the problem. We suspect that deep down the Reagan administration understands the Likud is voicing responsible concerns, but Mr. Reagan has allowed Secretary of State George Shultz to entertain too much campaigning on this question. Mr. Peres has been pushing the notion in Washington, even meeting there with Soviet envoy Yuri Dubynin. Mr. Shultz said what were taken as warm words about the idea, and has had his assistant secretary for the Middle East, Richard Murphy, engaging in the efforts to set up such a conference. The new chief of staff, Howard Baker, and the new national security adviser, Frank Carlucci, should take care to avoid the impression that the White House has been looking to a Mideast conference as a way to salvage its policy in the region following Iranamok.

The Likud's critics say it has no plan for peace; you have to pinch yourself to recall that the sole peace treaty Israel has gained with an Arab state has been the one the Likud wrote in its only opportunity to sit down in direct talks with an Arab government. The fact is that a conference among Israeli and Arab doves is a recipe not for peace but for trouble, particularly if the Soviets are at the table. Sometimes—as Mr. Reagan knows from the arms debate—the test of leadership is knowing how and when to say "no." Mr. Shamir has passed that test at home in the past week, and now is an appropriate time for the Reagan administration to weigh in with some international support.

אישור:

שם השולח: ב. כינה

20.5.87

תאריך:

מחלקת הקשר ניו-יורק
 טופס מברק
 תז"ח: 201300
 גר: 0471

- סודי -

PERMANENT MISSION OF ISRAEL
TO THE UNITED NATIONS

800 SECOND AVENUE
NEW YORK, N.Y. 10017
OXFORD 7-5500

20 למאי 1987

אריה מקל
לשכת רוה"מ
ירושלים

אריה שלום,

בנפרד החומר שהבטחתי כשיחתנו הטלפונית מהיום. אני מניח שתמצא
לו שימוש טוב.

בענין הרוסים יש שתי מגמות מנוגדות האחת כפי שדיברנו, לפיה
הרוסים אינם רואים מקום להתקדמות מהירה (כזכור הם תמיד דיברו על
1988 כשנת כינוס הועידה). הדבר עשוי לנבוע מהערכתם שידרש להם
זמן רב לגבש "אחדות ערבית", שהיא בעיניהם תנאי ראשון להצלחה במהלך
(מנקודת ראותם) עד אז אין מקום ליותר מחימום איטי של היחסים עם
ישראל, בעיקר לתצרוכת בין-מעצמית ואולי גם ללחץ על הערבים.
מגמה שניה ומנוגדת עשויה להסתמן מהמברק המצורף. לפיה, זנחו
הרוסים את תנאיהם המקוריים והם מוכנים לנצל את "גמישות" ישראל
לכינוס מהיר, שרק לאחריו יתחילו בלחץ הממשי, תוך אתגר לישראל
ולארה"ב לעזוב. אם אפשרות זו נכונה הרוסים עשויים להודיע על
נכונות לחידוש יחסים מלאים תמורת הסכמה לוועידה במתכונת דומה למוצעת
עכשיו. ההשלכות הפוליטיות של אפשרות זו על המצב בארץ הן ברורות.
ייתכן שיש צורך במהלכים אקטיביים להעריך מולה.
כל אלה הן התרשמויות שלי שחשבתי מן הראוי להעלות בפניך.

בברכה,

איל ארד

דן מרידור (הליכוד):

אדוני היושב ראש, כנסת נכבדה, על מה מוצע היום אי-אמון לממשלה?
על כך שהיא לא קיבלה את ההצעה ללכת לוועידה בינלאומית, ולמעשה על כך
שהיא קיבלה את דבריו של מר פרס לפני כשנתיים, לפיהם ועידה בינלאומית
היא "תכנית להכנעת ישראל ולא למשא ומתן איתה".

מר פרס שינה את עמדתו. מותר לו. מוזר מה שקרה לכל חבריו, שבלי
מחשבה, מתוך קולקטיביות ועיונית, אותם חברים שהרימו כאן ידיים כאשר
מר פרס הודיע שוועידה בינלאומית היא מתכון או מירשם להכנעת ישראל,
אומרים היום את ההיפך הגמור, בלי שום פקפוק, בלי שום היסוס.

חמור מכל איננו שיש ויכוח. ויכוח הוא לגיטימי. חמור מכל שחזר האומץ
לומר את האמת. אסור להדליף מסמכים, כמובן, אך מותר, לדעת מישהו, לספר
חצאי אמיתות וליצור רושם לא אמיתי, ליצור מחלוקת במקום שהיא לא קיימת.
מר פרס מגן בלהט רב, בהתלהבות עצומה, על עמדה שאין כל קשר בינה לבין
המסמך שביקש מראש הממשלה לאמץ. לכן אני אומר שצריך יושר ציבורי ואומץ
לב לומר את האמת.

והאמת היא שבמסמך שבו מדובר יש הסכמה לוועידה בינלאומית כהלכתה,
ככל משפטה וחוקתה. זה מסמך, שלדעתי, אין שום קושי לסובייטים לאמץ אותו.
אני גם חושב שלאש"ף לא קשה לאמץ אותו. מופלא בעיני מדוע יש ישראלים
שמוכנים לאמץ אותו.

אמר מר פרס בטלוויזיה ובמקומות אחרים, שמדובר שם רק על פתיחה
בינלאומית. ובכן, גם אני מכיר את המסמכים האלה ואני קובע שאין שחר
לטענה הזאת. לא מדובר על פתיחה בינלאומית. המילה פתיחה בכלל לא נזכרת,
שום דבר דומה לזה לא מוזכר.

אמר מר פרס במקום אחר, ואני מצטט: הוועידה תתפזר מיד. עוד פעם אני
רוצה לקבוע שאין שום שחר לטענה הזאת. במסמך לא נאמר שהוועידה תתפזר.
במסמך נאמר שתהיה ועידה.

אליהו בן אלישר (הליכוד):

מדוע הוא אומר כל זאת?

היו"ר דן תיכון:

רבותי, אנחנו כבר בסוף הדיון. נא לא להפריע.

דן מרידור (הליכוד):

אומר מר פרס שהמשא ומתן יהיה ללא תנאים מוקדמים. לצערי אני צריך
לקבוע שהמסמך שבו מדובר מציע בפעם הראשונה לישראל בסיס למשא ומתן,
שמעולם לא היה מקובל עלינו, ולדעתי הוא קרוב להיות מקובל על אש"ף. זו
פעם ראשונה שיש תיקון של החלטה 242, כי נאמר שם שהבסיס הוא החלטה
242 ו-338 וגם "הזכויות הלגיטימיות של העם הפלשטיני". לקחו משפט אחד
מתוך קמפ-דיוויד, בהקשר אחר, בנסיבות אחרות, חיברו אותו הנה, והנה
מה שאש"ף רצה כל הזמן. זה נקרא "בלי תנאים מוקדמים"?

אומר מר פרס שהמשא ומתן לא יהיה במסגרת הוועידה הבינלאומית. ההיפך
הגמור כתוב במסמך. וכתוב יותר מזה. המסמך אומר שהמזכיר הכללי של האו"ם
יזמן את חמש המעצמות והצדדים המעורבים לנהל משא ומתן. המונח "משא ומתן"
מופיע גם בהקשר ישראלי-ירדני, אך הוא מופיע גם בהקשר של המעצמות יחד
איתנו. על ישראל וירדן כתוב שיהיה משא ומתן על נושאים בעלי ענין משותף.
אבל הוועידה תנהל משא ומתן על הסדר השלום.

אמרו לנו שהמעצמות לא תתערבנה, הן רק תבואנה, תשמשנה תפאורה, תברכנה ותלכנה הביתה. שמענו כולנו, אתמול ושלשום, בטלוויזיה, את מר שולץ. מה הודיע מר שולץ, ידידנו במעצמה הידידה ביותר לנו? הוא אמר: אנחנו, אמריקה, נבוא לוועידה עם תכנית רייגן. איך הוא יבוא עם תכנית רייגן כאשר מר פרס אומר שהוא בכלל לא יהיה שם, שהוא יילך הביתה לאחר הפתיחה? איך הוא יציג את תכנית רייגן? הרי שמענו שלמעצמות לא תהיה עמדה והן לא תתערבנה. אפילו מר שולץ אומר: נציע את תכנית רייגן. מה יציעו הסובייטים? פחות מזה?

כלומר, מפי ידידינו ומתוך המסמכים ברור שמדובר על ועידה בין-לאומית מלאה שהמעצמות תוכלנה להתערב בה, והן מודיעות שתתערבנה בה, והן מודיעות מה תהיינה העמדות שלהן. ועל זה, רבותי, צריך לנהל את הוויכוח. ביושר ובהגינות. אני יודע שיש בבית הזה אנשים הרוצים בוועידה כזאת, שחושכים שהיא טובה. יש אחרים החושבים שהיא רעה, אבל חובה לומר את האמת ולא לבנות גשר של מלים בין מה שהציבור רוצה לשמוע לבין האמת הידועה היטב. זה לא הגון. אבל האמת מתבררת יותר ויותר, ולדעתי מדי יום ביומו.

אחד ההבדלים, אולי ההבדל החשוב ביותר, בין פוליטיקאי המחפש רווחים קלים לבין מדינאי רציני הוא אורך הטווח של הראיה. ההסטוריה והמדיניות אינן בנויות מצילום של תמונה. הן סרט מתמשך. יש פוליטיקאי המעוניין רק בפתיחה, עם הטלוויזיות והרעש, ואולי תוצאות פוליטיות בארץ, אבל מדינאי מוכרח לחשוב לפחות שני צעדים קדימה אם לא שלושה, לאן זה מוביל. האם לא ברור לאן זה מוביל? האם יש מישהו ששואל זאת?

נניח שבאמת תהיה ועידה, נניח שהמלך חוסיין יבוא ורוסיה תבוא, סוריה תבוא, אש"ף יבוא בתחפושת כזו או אחרת. לאן זה יוביל אותנו? האם אפשר להשאיר את זה תלוי באוויר ולומר: ננסה, אולי יוצא מזה טוב?

אומר לנו מר פרס: אם ינסו לכפות עלינו - נצא. הוא אומר בקלות כזאת: נצא. היה ראש ממשלה אחד שהלך לקמפ-דיוויד בלי הרוסים. הוא לא היה פחות אמיץ ממר פרס. האם היה לו כל כך קל לצאת משם כאשר דיברו על פיננסי הישובים בסיני, למשל? מה הנימוקים למען הוועידה הבין-לאומית? מר פרס אומר: אחרת, תהיה מלחמה, בנינו וילדינו. האם הנימוק הזה לא יעמוד לפנינו כאשר נצטרך לצאת מן הוועידה? האם אז לא תהיה מלחמה, ואז לא יהיו "בנינו וילדינו", והדם שיישפך? בדרך הזאת אפשר להגיע רחוק מאד.

לכן, צריך לומר את האמת. והאמת היא לא רק שיש כאן ועידה בין-לאומית, אלא שברור לגמרי, לכל מי שמציע את זה, לאן זה הולך, וברור לו מאד שהוא לא יוכל לצאת החוצה, וגם אמריקה לא תצא איתו, לא מפני שאמריקה לא תרצה לצאת, אלא מפני שהוא ישכנע אותנו שלא צריך לצאת. הבעיה לא תהיה עם מר שולץ, כשם שלא היתה עם מר שולץ בוועידה הבין-לאומית. היא תהיה פה בתוכנו, כאשר יבוא מי שיבוא ויגיד: רבותי, מה מבקשים בסך הכל, עוד איזה פרט קטן, עוד איזה ויתור קטן, האם על זה נלך למלחמה? הרי האלטרנטיבה היא מלחמה!

האם יש ממש בכלל בהצעה הזאת? אנחנו שמענו מכל מי שעוסק בזה ומבין בזה - והדברים ידועים לכל מי שרוצה להבין - שהמלך חוסיין איננו יכול, לפי תפיסתו, לבוא לבדו. המלך חוסיין אומר שהוא צריך ועידה בין-לאומית, כלומר את ברית-המועצות. הוא גם מסביר שאמריקה איבדה את אמינותה. האם ברית-המועצות תבוא לוועידה בין-לאומית בלי אש"ף? ברית המועצות השקיעה מאמצים אדירים באיחודו מחדש של אש"ף, על בסיס יותר קיצוני, והיא הצליחה. היא הכניסה גם נציג של מפלגה קומוניסטית לוועד הפועל של ארגון הטרור הזה. האם היא עכשו תזרוק את אש"ף ותבוא לבד, וגם בלי סוריה, לוועידה בין-לאומית?

זאת אומרת שאין שום סיכוי שוועידה כזאת תתכנס אם אנחנו אכן נעמוד על דברינו שלא נלך לוועידה עם אש"ף, שלא נלך לוועידה בתנאים הסובייטיים. אבל, אני חושש שכאשר עולים על הדרך הזאת קשה לעצור. אגב, אין זאת דעתי בלבד. אני חושב שאנשי מפלגת העבודה מבינים את זה ומודים בזה, עם יותר אומץ לב מאשר אחרים בתוכם. מר וייצמן אומר במפורש: כן, צריך לדבר עם אש"ף. האם איננו נציג של מפלגת העבודה בבית הזה? האם לא קיבל הבטחה לאחד מחמשת המקומות הראשונים? את מי הוא מייצג אם לא את מפלגת העבודה? והוא אומר: כן, לדבר עם אש"ף. ואומר אחד המנכ"לים של משרד החוץ, המנכ"ל הכללי מר אברשה טמיר, שהוא יודע שאש"ף, לפחות "המתונים" באש"ף, לאחר איזה פילוג שהוא צופה, יצטרפו לוועידה. אני מוכרח להגיד שלשניהם יש אומץ לב והם מגלים יותר ציבורי שאחרים אינם מגלים.

ועידה בין-לאומית איננה ענין אידיאולוגי. זה לא ארץ-ישראל, זאת לא תורתנו, זה לא עקרון מוסרי, זאת לא אידיאולוגיה. אפשר לתמוך בה, אפשר להתנגד לה, אפשר לתמוך בפעם אחת ולהתנגד בפעם אחרת, זה פשוט ענין של שכל ישר. וזה לא ענין של פרוצדורה בלבד. זה ענין של פרוצדורה שמשמעותה מהותית מאד, כפי שהסברתי עכשיו, מפני שוועידה בין-לאומית אצל הערבים מהווה תחליף למה שדרשו קודם, דהיינו לדעת מראש את התוצאות, מפני שהם יודעים שוועידה בין-לאומית מובילה לתוצאות. הרי לא ייתכן שלא נשאל את עצמנו מדוע ברית-המועצות רוצה בוועידה בין-לאומית, מדוע אש"ף רוצה בוועידה בין-לאומית, מדוע כל ארצות ערב רוצות בוועידה בין-לאומית? מדוע כל אלה אינם רוצים את קמפ-דיוויד? האם מפני שקמפ-דיוויד כל כך רע לנו ווועידה בין-לאומית כל כך טובה לנו? האם גם הם מסתכלים רק על בחירות והפלת ממשלה? האם באמת הם רוצים להתפשר אתנו איזו פשרה שהמערך היווני יכול לחיות אתה - למסור לנו את ירושלים, ואולי את בקעת הירדן, ואולי את גוש עציון, ומה שחסר להם זו רק הוועידה? הסבירו שחוסין צריך מטריה לפתיחה בלבד, כאילו הגשם ייפסק אחרי הפתיחה. כאשר יגיעו לוותורים שהוא צריך לעשות, לפי איזו שהיא אמת-מידה ישראלית, אז אינו צריך מטריה, אז הוא יילך לבד?

האם באמת אפשר לשטות בכל הציבור כל כך הרבה זמן? אני חושב שהציבור מתפכח מן האשליה הזאת ומתחיל להבין שיש ויכוח אמיתי, בין אנשים שאומרים: רבותי, איננו יכולים עוד, יש הרבה ערבים, יותר מדי, אין עליה, יש התגברות של הכוח הערבי, ואנחנו איננו יכולים לעמוד בזה עוד; הציונות היתה טובה עד כה, ועכשיו הציונות שלנו נגמרה וצריך לייצב את המצב הזה ולבנות מה שיש לנו, ולא הצלחנו יותר; לבין אנשים שאומרים שהציונות לא נגמרה, שצריך לנסות להגיע לכל ארץ-ישראל וליישב אותה, ושמוכנים להיאבק על העמדה הזאת. ההבדל הוא בדיוק בין קווי 1967, פחות או יותר - אני מקבל, פחות או יותר, בית צפפא מול לטרון, אולי יעשו החלפות - לבין המצב הנוכחי, אבל את זה צריך לומר לציבור ולא להטעות אותו.

חייקה גרוסמן (מפ"ם):

יש נימוקים יותר אינטליגנטיים.

דן מרידור (הליכוד):

חברת הכנסת גרוסמן, אני מציע שכל אחד ישתמש באינטליגנציה שלו, אלה שהאינטליגנציה שלהם הספיקה לנהל מלחמות שניכפו עלינו ואלה שהאינטליגנציה שלהם הספיקה לעשות שלום; אלה שהאינטליגנציה שלהם מספיקה להם כדי לדבר על שלום ואלה שהאינטליגנציה שלהם מספיקה גם לעשות אותו, נחלק את העם גם כך, אבל אני מציע לעזוב את זה, למה לנו?

אמרתי שוועידה בין-לאומית איננה עקרון מקודש וגם ההתנגדות איננה עקרון מקודש. היא רק שאלה של שכל ישר. למה עמדנו ואנחנו עומדים על משא ומתן ישיר? גם זה לא עקרון מקודש. האמת היא שבין העמדה של "המתונים" - לדבריהם, או "היוונים" בישראל, לבין העמדה של הערבים יש פער רחב מאד, בוודאי בין העמדה שלי לבין העמדה של הערבים יש פער רחב מאד. והאמת הנוספת, הקשה, שרוב העולם מסכים אתם ולא אתנו, והאמת היא שאם רוצים להגיע למשא ומתן, אבל רוצים גם לסיים אותו בצורה שאפשר לחיות אתה, צריך להתחיל אותו בתנאים טובים מאוד, כדי שאולי נוכל לסיים אותו היטב. התנאים הגרועים ביותר כדי לסיים אותו היטב, לא כדי להכנע, הם בוועידה בין-לאומית כפי שתיארתי.

אנחנו רוצים שלום, צריך לנסות להשיג אותו, אבל שלום איננו שלום בכל מחיר, ושלום אמיתי הוא רק שלום כזה שכולנו נוכל לחיות אתו. את זה אולי נוכל להשיג, גם אם בקושי, גם אם תוך משברים, כאשר נשב אחד מול השני, כפי שישבנו פעם אחת, אולי בסיוע ארצות הברית (וגם זה לא קל), עם המלך חוסיין. אם ננסה לשדך את כל העולם הערבי ביחד - נגמור רע מאד, וטוב שלא הלכנו בדרך הזאת ולא שמענו לעצות הנלוזות האלה כאשר התחלנו לדבר עם המצרים, אחרת גם עם מצרים לא היה שלום עד היום הזה.

ועוד תופעה חדשה למדנו באחרונה: נקבעה נורמה חדשה בממלכתיות, בפרלמנט הישראלי. אנשים יושבים בתוך הממשלה, חתמו על הסכם, ויחד עם זה מנסים להפיל אותה, מנסים להפר אותו ולקדם את הבחירות בריש גלי.

אני חושב שהכנסת צריכה לקבוע היום שהממשלה הזאת ראויה לאמון, מפני שהיא מנעה מישראל עליה על דרך של מדרון מסוכן מאד, מוועידה בין-לאומית ועד גבולות 1967. אני חושב שהכנסת צריכה בהצבעתה היום גם לגנות את הסגנון החדש הזה של נסיון לפרק ממשלה מתוכה. על אלה אני מציע שהכנסת תביע אמון לממשלה.

שליח האמרי"י

34

רחיטות: בחול	מחלקת הקשר ניו-יורק	דף: 1 3
סוג בטחוני:	טופס מברק	מחור: --
תז"ח: 181030	בהת	א ל : אריה מקל - לשכת רח"מ
נר : 0378		ד ע :
		מאח : עתונות, ניו יורק

U.S. WILL CONTINUE EFFORT TO SET UP TALKS ON MIDEAST

ISRAELIS ARE DEADLOCKED

Peres Talks With Shultz About Status of Peace Efforts, but Little Hope Is Seen

By DAVID K. SHIPLER

American officials say they will continue to explore the idea of an international conference on Middle East peace, even though they regard the prospects as poor because of a political deadlock in Israel over the proposal.

"It's the only thing that's there," a senior Reagan Administration official said of the plan, "so we're going to work on it."

Secretary of State George P. Shultz and the Israeli Foreign Minister, Shimon Peres, discussed the matter in New York for an hour and a half yesterday evening before attending a din-

שליח
New York Times
17/5/87

ner commemorating the centennial of the birth of David Ben-Gurion, Israel's first Prime Minister.

Peres 'Miscalculated'

They are to talk again today when Mr. Peres flies to Washington for a meeting of the American-Israeli Political Action Committee, the lobbying group for Israel.

After the meeting yesterday evening, an Israeli official said the two men had simply reviewed the current status of the peace process, and would discuss possible future steps today.

Administration officials have criticized Mr. Peres, contending that he was premature in trying to force a showdown with his political rival, Prime Minister Yitzhak Shamir, on the international conference issue.

"Peres has completely miscalculated in terms of domestic politics," the senior Administration official said, "and has counted somehow on us to save him. He was trying to pull the U.S. into the domestic political battle. That made it even more difficult for us to support what is a significant step, but not the whole ball game."

מאריך: 18.6.87
שם השולח: * * * * *
מס' תשלום: * * * * *
מס' תשלום: * * * * *

1987-05-18 10:47 * * * * * KESHER NEW-YORK * * * * *

14 15 1987-05-18 10:47 * * * * * KESHER NEW-YORK * * * * *

378 2/3

Meeting With Hussein

The "significant step" came last month when King Hussein of Jordan reportedly met secretly in London with Foreign Minister Peres and Israel's Defense Minister, Yitzhak Rabin, who are leaders of the Labor Party.

According to diplomatic officials, they worked out a three-part agreement on procedures for a conference to be convened by the five permanent members of the United Nations Security Council. The conference would include a negotiating committee, comprised of an Israeli delegation and a Jordanian-Palestinian delegation, to discuss the future of the Israeli-occupied West Bank.

The key element was a severe restriction on the authority of the conference. It would have no right to veto accords reached by the two-party committee or to impose solutions.

Moscow Role an Issue

This formulation, worked out with the help of the United States, appeared to have resolved two competing interests: King Hussein's desire for a broad, international umbrella to legitimize his risky step of entering direct talks with Israel, and the Israeli and American

Continued on Page 17, Column 1

Continued From Page 1

wariness over granting the Soviet Union too much leverage in the diplomatic process.

The trouble was that the Soviet Union, which has a permanent seat on the Security Council along with the United States, Britain, France and China, had not agreed to limit itself to a ceremonial role. Nor had the delicate question of Palestinian representation been worked out.

Furthermore, Prime Minister Shamir, the leader of Israel's Likud bloc, opposed including the Russians in a conference. He argued that once

there, they would chip away at the restrictions on their influence.

Consequently, American officials were surprised and exasperated when Mr. Peres announced that he would present the conference plan to Israel's 10-member inner Cabinet and force new elections if the Likud balked.

"It was a significant step, but there clearly was not enough to say peace is at hand," an American official said. "Our feeling was there wasn't enough there to withstand the blowtorch of Likud."

Last night Uri Savir, a spokesman for Mr. Peres, said the Israelis were not asking the United States to come down on one side or the other of the

Labor-Likud dispute. "We don't have any intention whatsoever to involve the American Administration in our domestic politics," he said.

The American analysis of the dispute among the Israelis appears to have been more accurate than that of Mr. Peres, for the Labor leader discovered last week that he did not have enough votes in Parliament to force new elections. He could have withdrawn from the governing coalition, but then the Likud would apparently have had just enough votes to form a new Government without Mr. Peres's Labor Party.

So Mr. Peres refrained from presenting his plan. He then had the Foreign

378 3/3

Ministry refuse to relay cables from Prime Minister Shamir to Israeli embassies saying Mr. Peres did not have authority to negotiate for the Government.

This raises a question of how fruitful the Shultz-Peres meetings can be. "Much remains to be done," President Reagan's national security adviser, Frank C. Carlucci, said in a speech Thursday, "and at this point there is no certainty of the outcome."

But he added, "We will continue our efforts, because an opportunity to move closer to the reality of peace might be lost otherwise."

Last week, the director general of Mr. Shamir's office, Yossi Ben-Aharon, met with several State Department officials in Washington. He reportedly repeated earlier Likud suggestions for an international conference excluding the

Russians and the Palestine Liberation Organization, and including only the United States and Mideast nations.

American officials expressed doubts this would work. King Hussein, they said, had told Mr. Peres that he needed either the Russians or the Syrians, preferably the Russians. It was not clear whether the Syrians would attend without a Soviet presence.

Furthermore, some Administration analysts regard Mr. Shamir's opposition to a conference as a mask for his opposition to any territorial compromise on the West Bank. He opposed the 1979 peace treaty with Egypt, and his Likud bloc advocates permanent Israeli sovereignty over the West Bank.

At the moment, therefore, King Hussein's objective of regaining some control over the West Bank does not seem attainable through talks with Israel.

X

3801/1

משרד החוץ-מחלקת הקשר

* 10254

* תאריך : 19.05.87 *

* דף 1 מתוך 1 *

* עותק 3 מתוך 16 *

** נכנס

סודי ביותר

**

**

***

* חוזם: 5,10254 *

* אל: המשרד *

* מ-: בוקרשט, נר: 72, תא: 180587, זח: 1230, דח: מ, סג: סב *

* נד: 8 *

* סודי ביותר/מידי *

* אל: מקל, לשכת ראה'מ *

* דע: אירופה 3 *

* מאת: השגריר בוקרשט *

* הועידה הבינ'נ'ל. *

* איגרת ראה'מ לנושיא צ'אושסקו. למברקר נר 505 מ 12 דנא. *

* מסרתיה הבוקר לידי שה'ח. *

* גוברין *

* תפ: שהח, רהמ, מנכל, ממנכל, אירא, אירג *

34

ט ו פ ס מ ב ד ק

שגרירות ישראל / רושינגטון

דף 1 מתוך 3 דפים

המשרד

סווג בטחוני גלוי

1/3

דחיפות גהול

407

תאריך/ז"ח 181000 מאי 87

מס' מברק

אל: מצפ"א, מעי"ת, אריה מקל - לשכת רה"מ

הועידה הבינלאומית

להלן דווח ה"רושינגטון פוסט" על דברי שולץ באיפא"ק.

יוסי גל

1
 2
 3
 4
 5
 6
 7
 8
 9
 10
 11
 12
 13
 14
 15
 16
 17
 18
 19
 20
 21
 22
 23
 24
 25
 26
 27
 28
 29
 30
 31
 32
 33
 34
 35
 36
 37
 38
 39
 40
 41
 42
 43
 44
 45
 46
 47
 48
 49
 50
 51
 52
 53
 54
 55
 56
 57
 58
 59
 60
 61
 62
 63
 64
 65
 66
 67
 68
 69
 70
 71
 72
 73
 74
 75
 76
 77
 78
 79
 80
 81
 82
 83
 84
 85
 86
 87
 88
 89
 90
 91
 92
 93
 94
 95
 96
 97
 98
 99
 100

'Opportunity' Cited For Mideast Talks

POLICY, From A1

practical, Shultz said, "we will look for an alternative." But he added, "even if the idea fails, no one should ever be able to claim that it failed through a fault of the United States."

The idea of a conference has been explored during months of protracted negotiations, with the United States acting as an intermediary between Israel and Jordan. In recent weeks, both the administration and Peres have become convinced that Jordan's King Hussein is willing to accept a conference framework that meets the definitions set forth by Shultz and Peres.

In broad outline, the conference would involve Israel, a joint Jordanian-Palestinian delegation, other Arab governments willing to participate and the five permanent members of the U.N. Security Council, including the United States and the Soviet Union. It would basically be a device for convening direct face-to-face peace talks between Israel and the Jordanian-Palestinian delegation on the future of Israeli-occupied territories. The Security Council members would not have any real power to intervene or veto decisions made in these face-to-face talks.

Peres' efforts last week to persuade the decision-making inner cabinet of Israel's National Unity government to approve exploration of the plan was blocked by the rightist Likud bloc led by Shamir. The expectation now is that Peres will move in parliament to bring down the 32-month-old coalition government and precipitate new elections, to be fought over the peace conference issue.

But so far, Peres does not have the votes to force new elections, and for the time being, at least, the

Israeli government is paralyzed by the fight over a peace conference.

Shamir has argued that the plans worked out by Peres with the aid of U.S. intermediaries do not contain sufficient assurances that if the Soviets participate in a conference, they can be limited to a ceremonial role without real power.

Addressing this question last night, Shultz said Soviet intentions are unclear. He added that the present Soviet stance, which he described as alliance with the Palestine Liberation Organization and other radical Arab forces, put Moscow in the position of "playing a spoiler's role rather than a constructive role."

Shultz repeated U.S. support for Israel's position that the Soviet Union could not take part in the proposed conference until it reestablishes diplomatic relations with Israel, which were broken during the 1967 Middle East war, and allows better treatment and increased emigration opportunities for Soviet Jews.

"So if the Soviets want to be part of the peace process, as they say, let them step forward and qualify themselves," Shultz said.

Earlier yesterday Peres, interviewed on NBC's "Meet the Press," said:

"I believe what should be done right now is really to see where do the Russians stand on their participation . . . I think without the United States to ask, it will not become clear, and I think that is now the issue of the day."

In an address to the American Jewish Committee, Peres added: "I think we should try, the United States and Israel together, to see where the Russians are, if they're available for a constructive opening of direct negotiations. If not, we should look for alternatives."

213

407

313

407

U.S. Backs Middle East Conference

'Opportunity' Seen By Shultz Despite Division in Israel

By John M. Goshko
Washington Post Staff Writer

Secretary of State George P. Shultz last night gave a strong official U.S. endorsement to the idea of exploring an international peace conference on the Middle East, even though the proposal has caused bitter division in Israel and threatens to topple that country's coalition government.

In a speech here to the American Israel Public Affairs Committee (AIPAC), the principal pro-Israel lobbying group, Shultz repeated that the United States is neutral in the dispute between Israeli Prime Minister Yitzhak Shamir and Foreign Minister Shimon Peres. But he left no doubt that the Reagan administration sides with Peres' desire to pursue the possibility of Israeli negotiations with Jordan under the umbrella of an international conference.

Shultz, who met with Peres in New York Saturday night and again here yesterday, told his audience:

"President Reagan and I are not committed to an international conference. We are not asking others to make a commitment at this time. We believe, however, that Jordan is sincere and there is a real opportunity."

✱

✱

He added, "We are not interested in disrupting Israel's internal politics and will move only in conjunction with the Israeli government."

Despite these qualifications, Shultz's remarks appeared to represent a clear tilt toward the position of Peres' Labor Party and apparently were intended to breathe some life into the flagging effort to revive the Middle East peace process. It was not clear what effect this would have on Shamir, who already has signaled growing annoyance at what he regards as U.S. interference on behalf of Peres in Israel's domestic politics.

Shultz, who spoke without a prepared text, said several times that the United States "believes it important to explore all possible approaches, including an international conference." He added that, while the matter should be approached "cautiously, carefully, even skeptically, important developments have led us to look carefully at the idea."

If such a conference proves im-

See POLICY, A22, Col. 5

✱

T1SMM/19

מברק גלוי. מידי

תפוצת דו"ח ארועים יומי

דוח ארועים יומי (18.5.87)

הועידה הבינ"ל

1. בר' קהיר (16), קריאה לכינוס הועד הפועל של אש"ף, לשם גיבוש 'נוסחה שתדחוק את שמיר לפינה כד שלא יוכל להתחמק מלהשתתף בוועידה הבינ"ל'. ב'אלאהראם' (18), קוראים לאש"ף לחפש נוסחאות שתאפשרנה שילובו בתהליך.

אש"ף: הסתיימו דיוני הועה"פ בתוניס

2. הדיונים הסתיימו, ולהלן מעיקרי ההחלטות ותוכנן;

- א. מדגישים הערכתם לתפקידה של מצרים ונשיאה, והוחלט להקים ועדה בראשות ערפאת שתעקוב אחר הקשר עם מצרים.
- ב. דבקים בעריכת ועידה בינ"ל במסגרת האו"ם, בהשתתפות חמש הקבועות, והצדדים הנוגעים בסכסוך כולל אש"ף. לוועידה תהיינה כל הסמכויות שתאפשרנה את הגשמת השלום הצודק באזור. כמו כן תומכים בהצעה לכינוס ועדה מכינה לוועידה.
- ג. סבורים שהוסרו המכשולים לכינון יחסי אחווה עם סוריה.

מרכז.

מיכה אור. 18 במאי 1987

1947

1948

1949

1950

1951

1952

1953

1954

1955

1956

1957

1958

1959

1960

1961

1962

1987-05-17 20:40

1480126 31

ולגבי התאריך

שגרירות ישראל / וושינגטון

ט ו פ ס מ ב ר ק

דף 1 מתוך 2 דפים

סוג בטחוני גלוי

דחופות מיידי

תאריך/ז"ח 171200 מאי 87

מס' מברק

398

1/2

מגן האיומה

אל: מצפ"א מע"ת

ועידה בינלאומית

להלן מה"וושינגטון פיסט" 17.5.87

יוסי גל

מס' 3
מס' 2
מס' 1
מס' 4
מס' 5
מס' 6
מס' 7
מס' 8
מס' 9
מס' 10
מס' 11
מס' 12
מס' 13
מס' 14
מס' 15
מס' 16
מס' 17
מס' 18
מס' 19
מס' 20
מס' 21
מס' 22
מס' 23
מס' 24
מס' 25
מס' 26
מס' 27
מס' 28
מס' 29
מס' 30
מס' 31
מס' 32
מס' 33
מס' 34
מס' 35
מס' 36
מס' 37
מס' 38
מס' 39
מס' 40
מס' 41
מס' 42
מס' 43
מס' 44
מס' 45
מס' 46
מס' 47
מס' 48
מס' 49
מס' 50
מס' 51
מס' 52
מס' 53
מס' 54
מס' 55
מס' 56
מס' 57
מס' 58
מס' 59
מס' 60
מס' 61
מס' 62
מס' 63
מס' 64
מס' 65
מס' 66
מס' 67
מס' 68
מס' 69
מס' 70
מס' 71
מס' 72
מס' 73
מס' 74
מס' 75
מס' 76
מס' 77
מס' 78
מס' 79
מס' 80
מס' 81
מס' 82
מס' 83
מס' 84
מס' 85
מס' 86
מס' 87
מס' 88
מס' 89
מס' 90
מס' 91
מס' 92
מס' 93
מס' 94
מס' 95
מס' 96
מס' 97
מס' 98
מס' 99
מס' 100

398 $\frac{2}{2}$

C6 SUNDAY, MAY 17, 1987

THE WASH

The Washington Post

AN INDEPENDENT NEWSPAPER

No Progress on Mideast Peace

THE MOVE toward an international conference on the Arab-Israeli dispute has stalled in Israel. Labor could not persuade Likud to go along inside the two-party government in Jerusalem, and Labor so far lacks confidence that it would win on the issue by taking it to the people in an election.

There was no particular appeal to a big conference bringing in the Russians, even if their capacity for disruption were to be contained. Exclusive American sponsorship is the element that has produced progress in the Middle East in the past. Still, in the long diplomatic drought that began after the Reagan Mideast peace plan appeared and then receded in 1982, the Arabs could hardly be blamed for not wanting to wait until the United States might (or might not) be ready to invest its energy and prestige again in 1989 or 1990. The Russians, with an ambitious and energetic new leader, pressed for a conference. It had possibilities because of the configuration of the current Arab scene and the availability of Israel's Shimon Peres and Jordan's King Hussein, both moderate men.

*

Labor's Shimon Peres is deeply embarrassed. But the real concern here is with Likud. Prime Minister Yitzhak Shamir is a legitimate elected democratic leader, but his party has no plan for peace. Likud seeks annexation of the West Bank and Gaza, most of which Labor would put on the table in a negotiation with Jordan and—if they came to the table too—with accommodation-minded Palestinians. Likud further insists it will not reconsider the 1981 Israeli annexation of Syria's Golan Heights. Likud says it resists an international conference lest Israel be pressed to yield to the Kremlin and the PLO. Actually, it resists a conference as it resists any framework in which it would be pressed to exchange territory for peace.

The United States has an overarching interest in helping move toward peace in the Middle East. This is the best way Americans can make real their deep, proven commitment to Israel's security and survival, and it is also the best way Americans can serve their requirement for close ties with friendly Arab states. Likud stands athwart both of these paths.

*

1987-05-15 18:45

1 1480126 04

22

שגרירות ישראל / וושינגטון

ט ו ס ט מ ב ר ק

דף 1 מחוד 3 דפים

סוג בטחוני גלוי

1/3

המשרד

דחיסות רגיל

354

תאריך/ז"ח 151100 מאי 87

מס' מברק

אל: מצפ"א, מע"ח
דע: יועץ רה"מ לתקשורת

ועידה בינלאומית

להלן מאמרו של צירלס קראוטהאמר ב"וושינגטון פוסט" 15.5.87.

10/1
יוסי גל

2 1 3 2
ל 1 2 3 4
ה 1 2 3 4
מ 1 2 3 4
ד 1 2 3 4
ג 1 2 3 4
ב 1 2 3 4
א 1 2 3 4

2/3

354

Charles Krauthammer

Mideast Peace Conference?

It's a trap.

From Versailles to Geneva (1954) to Contadora, the list of this century's international peace conferences does not inspire confidence. One important exception is the Camp David Accords, which have brought a measure of peace between Israel and Egypt. But Camp David is a model for a very specific kind of negotiation: direct talks between enemies; no preconditions; and, with the exception of one mutual friend (the United States), no outside meddlers. We are now in the midst of an enthusiasm for an international conference on the Middle East. Camp David is not the model.

Jordan's King Hussein is frankly afraid to negotiate directly with Israel. He is not Anwar Sadat. And, considering Sadat's fate, fear is a natural reaction. Hence Hussein's search for the "cover" of an international peace conference. It would be convened by the U.N. Security Council and would invite all parties to the conflict, meaning, radicals (Syria and the PLO) included. Under cover of the conference, Jordan would then negotiate peace with Israel.

How does conference-as-cover work? The Soviets and the radicals would be at the opening session but would control neither subsequent Jordan-Israel negotiations nor their outcome. Leaks from Jerusalem say that Jordan has secretly agreed to exactly this format. Israeli Foreign Minister Shimon Peres told Radio Israel that "Jordan is prepared to enter direct, bilateral negotiations with an international opening, that is, an international conference that would have no authority whatsoever to impose solutions..."

What a wonderful idea. Any moderate solution negotiated between Israel and Jordan would be backed by the Soviets, Syria and the PLO, even if they didn't agree with it! We'll have them trapped. They gavel open the international conference, ratify in advance the outcome of bilateral negotiations and retire.

It is nice for Americans and Israelis to be thinking of luring other Middle East players into traps, but the hearings on the Iran arms swindle make this a particularly awkward time for such ideas. More important, what country is going to pledge itself in advance to the results of negotiations over which it forewears control? Even if Gorbachev or Assad makes such a promise, what will prevent him in the end from saying that this particular agreement is such a sellout of the Palestinian, Arab, anti-imperialist, etc., cause that it must be rejected by all peace-loving peoples?

The kind of conference Peres wants is impossible. It is not just a matter of deduction. It is a matter of public record. On a recent visit to Washington Jordanian Prime Minister Zeid Rifai explained that Jordan wants "a conference of substance, not of subterfuge. We want a conference with an ongoing role and not just a photo opportunity, not a mere device as an excuse or pretext for direct negotiations." Jordan and Syria, he added, are "coordinating our position very closely." What is Syria's position? On April 24 President Assad took the occasion of a dinner toast to Gorbachev to scorn plans for "a bogus conference to act as an international cover." A joint Soviet-Syrian communiqué issued after Assad's visit called for a "full and plenipotentiary international conference."

Peres has a fallback. "Israel has an understanding with the United States," he says "that, if an international conference tried to impose conditions, Israel and the United States would pull out." Fine, but who will be trapped then? Who will be accused of destroying the last best hope for peace?

The trap is not just for Israel but for the United States. The Soviets are on an extended offensive in the Middle East. They have brokered the reunification of the PLO on a radical platform. They have recently entertained in Moscow Iraq's foreign minister, Libya's foreign minister and Syria's president. But whereas traditionally they had been content to support Arab radicals against moderates, they are now making approaches to Jordan and Egypt to join in a pan-Arab coalition pushing for a Middle East solution on Soviet terms. There are rumors coming out of Cairo that Egypt is about to announce that its foreign minister is going to Moscow. If true, this would be a major Soviet coup.

2/3

X??

3/3

354

3
3

With these Arab forces lined up behind them, the Soviets would be in control of any international peace conference. The idea that they would then renounce any influence over the outcome is fantastic. What exactly does the United States get out of a peace conference that restores Soviet influence in the Middle East and whose only possible outcome is a solution imposed by radicals on moderates? Either the United States would have to acquiesce to an Israel (and, if a PLO state is established, a Jordan) whose security is hopelessly compromised or it would have to break up the parley. Some choice.

After 40 years of intractable conflict, it is natural to try some procedural magic to get to a solution. But the basic problem—from Sadat back to Hussein's grandfather Abdullah, who began peace moves toward Israel and was promptly assassinated—is that Arab moderates have a way of getting shot by Arab radicals. An international conference does not solve the problem.

Defense Minister Yitzhak Rabin has set down three conditions for an international conference: the reestablishment of diplomatic relations between the Soviet Union and Israel; an agreement that only Israel and Jordan are responsible for bilateral negotiations; and a pledge that the conference will not impose, cancel or change agreements reached in direct talks. Sure, if you could get that, an international conference would be a great idea. But if you could get that, the Middle East would be Switzerland and would not need an international conference in the first place.

XVT

0311 2/4

What would happen? Assume that the Russians would be willing, at first, to take a back seat. Surely when

the real bargaining began, the issue would become the demand for Israel to give up territorial security for pledges. At the impasse, the P.L.O. in the back room would turn to the Soviet delegation, and Mr. Gorbachev would then make himself an Arab hero by demanding the U.S. put pressure on its ally to turn over Judea, Samaria, the Golan, the works.

In that crunch, what do you suppose the lame-duck Reagan team would do? It would listen to the voices of "Peace Now" in Israel, amplified by the aging leadership of the Labor party. The U.S. would impose the settlement that Israel's left wing wants and its right wing fears.

If Israel wants to avoid that moment of settlement imposition, it must do what democracies do best — decide for itself what its position is. Its current coalition surrenders to anarchy and is making the nation a diplomatic laughingstock.

This week Mr. Peres, armed with the Reagan Administration's vote, talked of demanding his way within the coalition or else: unless the Cabinet agreed to his international confer-

---

Its coalition is leading it to anarchy.

---

ence plan, Labor would call elections on the issue.

Prime Minister Shamir and the Likud stood fast; Mr. Peres then was embarrassed to discover that he did not nearly have the 61 votes in the Knesset needed to break his word, end the coalition and call a new election.

That was a test of political strength; evidently Mr. Shamir has the votes in the Israeli Parliament to sustain his two-headed Government. Frustrated, Mr. Peres called on the Prime Minister to quit and Mr. Shamir told him to get lost.

The Likud is obviously in charge, but Israel's majority must make itself heard more clearly. Change of leadership is needed within each party (which may be hastened by the two current spy investigations), followed by an election this year on the territorial security issue.

Make a decision, Israel. Be a democracy, have a debate, choose a leader and a direction. Take up the Peres challenge sooner rather than later; security demands an Israeli government with a powerful mandate and a single head. □

— ✱ ✱

0311 3/4

New York Times

May 14, 1977

Dole Seeks to Shut P.L.O. Offices

Special to The New York Times

WASHINGTON, May 13 — Bob Dole and four other senators proposed legislation today to close the two Palestine Liberation Organization offices in the United States.

Mr. Dole, the Senate Republican leader, said the legislation was designed "to strengthen the defenses of this country against the real, physical threat that the P.L.O. represents."

Another potential Republican Presidential nominee, Representative Jack F. Kemp of upstate New York, recently sponsored similar legislation.

Mr. Dole said he would seek quick Senate action on the measure and predicted wide support. Joining him in proposing the measure were Senators Charles E. Grassley, Republican of Iowa; Rudy Boschwitz, Republican of

Minnesota; Frank R. Lautenberg, Democrat of New Jersey, and Howard M. Metzenbaum, Democrat of Ohio.

The P.L.O. has maintained an observer mission at the United Nations since 1974 and an information office in Washington since 1978. Officials at both offices, as well as diplomats supporting the P.L.O., denounced the legislation today as a political gesture.

Hasan Abdul Rahman, director of the Palestine Information Office in Washington, and Zehdi Labib Terzi, the P.L.O. observer to the United Nations, said that the Washington office was legally registered with the Justice Department and that the United Nations office was constituted by the General Assembly.

0311 4/4

Iraq Chemical War Cited in U.N.

Special to The New York Times

UNITED NATIONS, N.Y., May 13 — Iraq has stepped up its use of chemical weapons against Iran to include attacks on civilian targets, a United Nations inspection team reported today.

The report by the team, which visited both countries last month, also says Iraq is continuing to use chemical weapons against Iranian troops.

Although some Iraqi troops have been exposed to such chemicals, the team found no battlefield evidence showing how this occurred, leaving open the possibility they were caused by Iraq's misuse of the devices.

The inspection team, which had made two previous trips to Iran, visited Iraq for the first time last month after that country delivered its first formal protest to the United Nations over Iranian chemical bombardments.

Iran regularly protests Iraqi chemical attacks, and on its last visit to the region, in March 1986, the team found evidence substantiating Iran's charge.

The Security Council will meet Thursday to consider the charges.

The team of four experts includes Swedish and Australian toxicologists, a Spanish physician and a retired Swiss colonel.

According to the report, the team collected weapons fragments, soil samples and other evidence.

An examination of victims at Tehran hospitals substantiated that at least two Iraqi attacks were made against civilians in Khorramshahr on April 10 — a nerve-gas rocket attack

against a water installation and a mustard gas bombardment of a housing project. The attacks killed 35 people, the report says.

In Baghdad, the team examined three bodies and eight survivors of what Iraq says was a chemical attack by Iran, finding evidence of exposure to mustard gas and phosgene. It also found soil samples containing mustard gas near Basra. But it was unable to find any shell fragments or craters usually associated with chemical attacks, the report says.

*New York Times
May 14, 1987*

2/2

2/7

319

Israeli Cabinet Refuses to Back Peace Talks

Likud's Victory Leaves Coalition, Conference Plans Immobilized

By Glenn Frankel
Washington Post Foreign Service

JERUSALEM, May 13—Israel's policy-making inner cabinet refused today to endorse a proposal to convene an international conference on Middle East peace, a move that dealt the plan a serious setback and plunged this coalition government into a new crisis.

The refusal was a victory for Prime Minister Yitzhak Shamir, who opposes such a conference, and a major blow to Foreign Minister Shimon Peres, who has been a prime mover of the proposal as a

means of paving the way for direct talks between Israel and a joint delegation composed of Jordan and moderate Palestinians.

Peres, confident he had enough votes to break up the coalition, had declared in advance that he would call for new elections if the 10-member inner cabinet failed to act. But this morning, he and his supporters discovered they had been outmaneuvered by Shamir's men and lacked the parliamentary votes needed to bring down the 32-month-old government.

Peres' Labor Alignment announced tonight that it would re-

main in the government until it comes up with enough votes to bring down the coalition, a task Peres said might take a month or more. Until then, the government stands immobilized, with Peres and his more dovish Labor Alignment insisting it should dissolve and submit the international conference proposal to parliamentary elections, while Shamir and his rightist Likud bloc contend that the plan has been rejected and should be abandoned.

Spokesman Avi Pazner said Shamir has no intention of resigning or calling new elections and that he

See ISRAEL, A41, Col. 1

*

3/7

Israeli Cabinet Refuses To Endorse Peace Talks

3/7

3/9

ISRAEL, From A1

still hopes Peres will reverse his stand and remain in the government until October 1988, when elections are due. Pazner said Shamir has no intention of firing Peres but warned that the foreign minister has "no mandate" to continue pursuing an international conference.

Ultimately, Labor was defeated today by Israel's intricate parliamentary system, in which several small ultraorthodox religious parties hold the balance of power in the 120-member body. Peres' men failed in their attempt to woo one of those parties, the four-seat Sephardic Torah Guardians, leaving him at least two votes short of the 61 he needs to dissolve the government.

When they realized what had happened, Peres and his aides hurriedly postponed his planned trip to the United States, scheduled to start late tonight, and began meetings with Cabinet ministers of his political bloc and with other lawmakers in an effort to break loose the votes needed for dissolution. The Foreign Ministry said tonight that Peres would leave for New York Thursday night, meet with Secretary of State George P. Shultz over the weekend and return home Monday.

The latest crisis casts uncertainty on the conference proposal, which reportedly has the endorsement of Jordan and the United States and has been hailed by Peres as potentially the most important breakthrough in the Middle East since Anwar Sadat's historic visit to Israel 10 years ago. Without Israel's active participation, such a conference cannot take place.

[A source close to Shamir said in Washington that the Likud had opposed the agreement on an international peace conference worked out between Peres and Hussein with U.S. mediation because Likud had concluded that both the Palestine Liberation Organization, and

[The "document" on the conference would have allowed Hussein to invite the PLO to participate if it accepted U.N. Resolution 242, implicitly recognizing Israel, and gave up terrorism, the source said, adding that a U.S. official had confirmed to him that the PLO would be asked to join on that basis.

[The role of the five permanent Security Council members in convening the conference to "negotiate" a Middle East peace settlement would have led to the "legitimization" of a Soviet role in the peace process and brought Moscow back into the Middle East, which Likud also prominently opposes, the source said.]

Today's inner cabinet action leaves the conference, like the government, in a state of limbo. The 10-member panel is evenly divided between Likud and Labor and when Peres saw his proposal would fail on a 5 to 5 deadlock, he withdrew it. He can reintroduce the proposal later, but aides said he would wait until he has the votes to dissolve the government. Under the coalition government's guidelines, every proposal must have the panel's approval before it can be submitted to parliament.

Labor could decide to withdraw from the government now, hoping it would collapse, but Peres and his aides fear Shamir has enough support among the minor parties to continue ruling alone. Under such circumstances, Peres warned his ministers last night, Labor would be abandoning to the Likud key ministries that it now controls, including defense, which he said could

*

*

4/7

come under control of hawkish Likud minister Ariel Sharon.

The crisis has touched off angry exchanges between the two rival leaders, in sharp contrast to the general civility that marked their first 2½ years in coalition. Shamir yesterday called Peres' proposal "a perverse and criminal attempt" that he blamed on his rival's "lust for power," adding that "every remnant and vestige of this plan must be swept off the discussion table."

Shamir has said the Peres proposal is a fig leaf for returning all of the occupied West Bank and East Jerusalem to Arab rule and, eventually, for the establishment of an independent state ruled by the PLO, which Israel considers a terrorist organization.

Peres in turn said Shamir and his supporters were resorting to "demagoguery" and that "they want to restore the hatred, the incitement, the character assassination against me." He has vehemently denied that he has any plans to talk to the PLO or to allow a Palestinian state.

Because no vote was taken today, Peres insisted to reporters after the session that "I still have a full mandate to continue [pressing for the conference]. It's an open-ended situation."

He noted that one of the principles upon which Israel's "national unity" government was formed in 1984 was the advancement of the peace process, and said, "if you cannot continue with the peace process, honesty as well as responsibility calls upon all of us to turn to the people and ask them to decide."

But Shamir's office said that because Peres' proposal was not accepted by the Cabinet, "the foreign minister has no mandate to act in the international arena on the subject of an international peace conference."

*

4/7 319

"Peres went too far outside the guidelines of the coalition and today he fell on his face," said Pazner, who said he still believed the two sides could come to a compromise.

Both sides contend that their main goal is to launch direct talks between Israel and Jordan's King Hussein. Peres says such talks are possible only under the auspices of an international conference, which would allow Hussein to avoid being branded a traitor by the Arab world for conducting direct talks with Israel.

Two years of painstaking negotiations, reportedly climaxed by a secret meeting of Hussein, Peres and Labor Defense Minister Yitzhak Rabin last month, have led to agreement that such a conference would not be able to impose solutions on either nation. Peres and Hussein have also agreed on guidelines for participation of a Palestinian delegation and of the Soviet Union.

Despite the supposed safeguards, Shamir has contended such a conference would be a trap in which Israel would find itself pressed by the superpowers and the Arab states to make territorial concessions that would endanger its security. He says he has his own proposals for bringing Hussein to peace talks, but has not revealed them either publicly or to the inner cabinet.

The State Department has been intimately involved in negotiating the Peres-Hussein agreement, and Shultz has endorsed the conference proposal. But Shultz put off plans to go to the Middle East late last month after Shamir sent Likud minister Moshe Arens to warn him that such a mission would be considered interference in domestic Israeli politics.

Peres' aides have been bitterly disappointed in Shultz's lack of personal involvement and Peres is expected to seek more support when he sees Shultz this weekend.

*

5/7

5/7

319

THE NEW YORK TIMES

Shamir's Resignation Urged After Deadlock

Special to The New York Times

JERUSALEM, May 13 — The inner Cabinet failed again today to reach a decision on whether Israel should take part in an international peace conference on the Middle East.

After the Cabinet meeting, the Labor Party called on Prime Minister Yitzhak Shamir, head of the Likud bloc, to resign immediately, saying his rejection of a conference made him unworthy of heading the Government, the Israeli radio said.

It was the first time Labor has taken such a position against its partner in the 32-month-old national unity Government. But the party cannot force

the Prime Minister out because it lacks the 61-seat majority it needs in Parliament to bring down the Government.

The 10-member policy-making inner Cabinet met for more than three hours, its second meeting this week. But after a long debate, Foreign Minister Shimon Peres, the chief proponent of an international conference, decided against asking for a vote on the peace conference proposal, saying it would lead to a tie since the inner Cabinet is split 5 to 5 between Labor and Likud.

"The Cabinet is divided in half," Mr. Peres, the Labor Party leader, said. "I did not formally present a proposal because the outcome was clear from the

start. One must go to the people in a democratic state and let the people decide."

Significance Is Disputed

No sooner was the Cabinet meeting adjourned than the coalition partners began bickering over its significance.

Apparently relying on a Government rule that says a tie vote constitutes rejection of the proposal at hand, Mr. Shamir announced that Mr. Peres "has no mandate to act in the international arena on the subject." But the rule does not apply unless a vote is actually held, according to Moshe Negby, legal reporter for the Israeli radio.

Asked whether he would continue his efforts toward convening a peace conference, Mr. Peres said: "There is nothing to keep me from it because there is no decision that prevents me. I have been working on this process for two and a half years."

Mr. Peres is scheduled to go to the United States this week for a short visit during which he is to meet with Secretary of State George P. Shultz.

P

te
S
d.
ot
ci
cl

*

ESSAY | William Safire

Two-Headed Israel

WASHINGTON
Every five years, Jordan's King Hussein and Israel's Labor Party chief Shimon Peres figure out a way to embroil the U.S. President in a scheme to (a) undermine the authority of the Prime Minister of Israel and (b) force Israel to give up what Arabists call the West Bank.

In 1982 Mr. Peres, then opposition leader, secretly helped George Shultz prepare a plan that insulted and undercut Menachem Begin, to the delight of King Hussein, who then failed to deliver the direct negotiation he had promised. The Reagan Administration learned its lesson: Don't try to force our democratic ally to go against the wishes of its majority.

But on Saturday, April 11, 1987, King Hussein met in London secretly with Mr. Peres and his Labor partner, Yitzhak Rabin, to fashion a new bottle for the same old wine. The King, who has been meeting face to face with Israeli leaders for decades in secret, cannot bring himself to conduct negotiations publicly, which Anwar el-Sadat showed was the only way to peace.

The pitch developed at London's shabbos semi-summit is for a Middle East confabulation under United Nations auspices. That is precisely what the Soviet Union needs to assert influence throughout the Arab world. Mikhail Gorbachev longs for a power position in a gang-up-on-Israel U.N. conference.

The United States has long understood the danger and has resisted such a setup. But the King and his Israeli interlocutors came up with a weirdly wishful agreement: The Russians would be asked to enter the negotiations as a convenor of the conference, and then be told to step aside and shut up. Just the nose of the bear allowed in the Middle East tent.

Incredibly, Mr. Shultz flipflopped. A message was sent to Israel's Prime Minister, Yitzhak Shamir, whom Mr. Peres wants to unseat soon, to "seize this historic opportunity." That intrusion helps the dovish Peres faction, which promptly leaked the message, and undercuts the position held by the hawkish Prime Minister and his Likud Bloc.

Israel's realists see this conference proposal as a trap to avoid direct negotiations. Even the most optimistic summitnik can envision the lineup: Israel and a vetoless United States against the Soviet Union, China, the Arab world including the P.L.O., and the old U.N. crowd that brought us Kurt Waldheim.

What would happen? Assume that the Russians would be willing, at first, to take a back seat. Surely when

the real bargaining began, the issue would become the demand for Israel to give up territorial security for pledges. At the impasse, the P.L.O. in the back room would turn to the Soviet delegation, and Mr. Gorbachev would then make himself an Arab hero by demanding the U.S. put pressure on its ally to turn over Judea, Samaria, the Golan, the works.

In that crunch, what do you suppose the lame-duck Reagan team would do? It would listen to the voices of "Peace Now" in Israel, amplified by the aging leadership of the Labor party. The U.S. would impose the settlement that Israel's left wing wants and its right wing fears.

If Israel wants to avoid that moment of settlement imposition, it must do what democracies do best — decide for itself what its position is. Its current coalition surrenders to anarchy and is making the nation a diplomatic laughingstock.

This week Mr. Peres, armed with the Reagan Administration's vote, talked of demanding his way within the coalition or else: unless the Cabinet agreed to his international confer-

Its coalition is leading it to anarchy.

ence plan, Labor would call elections on the issue.

Prime Minister Shamir and the Likud stood fast; Mr. Peres then was embarrassed to discover that he did not nearly have the 61 votes in the Knesset needed to break his word, end the coalition and call a new election.

That was a test of political strength; evidently Mr. Shamir has the votes in the Israeli Parliament to sustain his two-headed Government. Frustrated, Mr. Peres called on the Prime Minister to quit and Mr. Shamir told him to get lost.

The Likud is obviously in charge, but Israel's majority must make itself heard more clearly. Change of leadership is needed within each party (which may be hastened by the two current spy investigations), followed by an election this year on the territorial security issue.

Make a decision, Israel. Be a democracy, have a debate, choose a leader and a direction. Take up the Peres challenge sooner rather than later; security demands an Israeli government with a powerful mandate and a single head.

319
6/7

7/7 319

Israeli Leader Rejects Resignation Call As Foreign Minister Pushes Peace Plan

By Yoram Kessel

SPECIAL TO THE WALL STREET JOURNAL

JERUSALEM—Israeli Foreign Minister Shimon Peres called for Prime Minister Yitzhak Shamir's resignation and a new national election. Mr. Shamir angrily rejected both demands.

The latest outbursts by the two political leaders came after the divided coalition government reached a deadlock on a proposed international peace conference. The virulence of their disagreement—with the right-wing Likud bloc accusing Mr. Peres of endangering the security of Israel and the center-left Labor Party warning that the prime minister was passing up a historic opportunity for peace—has all but paralyzed Israeli politics and is threatening to dash hopes for a breakthrough in the Middle East conflict.

Immediately after yesterday's 3½-hour cabinet meeting, Mr. Peres openly defied Mr. Shamir by announcing he would proceed with a visit to the U.S. to seek further support for his peace initiative from Secretary of State George Shultz and congressional leaders. He postponed his departure by one day, until tonight.

On Israeli television last night, Mr. Peres said he hoped to discuss with Mr. Shultz the formulation of an Israeli-American "memorandum of understanding," to reinforce an agreement he has concluded with King Hussein of Jordan. He said he believed the U.S. was ready to sign such a document, which would delineate the conditions under which the U.S. would act in concert with Israel both before and during the proposed conference.

Earlier, Mr. Shamir asserted that the absence of a government endorsement for the plan amounted to a rejection of it, and that therefore no minister had the authority to try to win foreign backing for it. The main thrust of the proposal is for Israel to hold negotiations with Jordan under the umbrella of an international conference. Mr. Shamir favors direct negotiations without a conference.

Shimon Peres

Yitzhak Shamir

Labor denounced the Likud's stand as contrary to the interests of peace. "It is untenable that we should be bound by a formal policy that negates the possibility of progressing towards peace," said Defense Minister Yitzhak Rabin. "The only answer is to go to the people for their view—that is, a quick election."

But David Levy, Mr. Shamir's deputy, retorted that Likud's motives were to safeguard Israel's vital interests. "We are not blocking peace. We view this conference idea as full of terrible pitfalls and being fraught with formidable dangers for Israel," he said.

The stalemate yesterday reflects the increasingly bitter and seemingly irrevocable split between the nation's two main parties. Their mutual hostility has become so predictable that Mr. Peres didn't even bother to present his blueprint for peace talks to his coalition partners yesterday.

"There was no prospect of the five-five split within the cabinet being broken so there was no point in asking for a vote," he said.

For the moment, whatever support he musters in Washington, Mr. Peres knows he lacks the political strength to force a change in policy at home. Under Israeli law, not even the prime minister has the power to call an election. Only the Knesset, by a simple majority vote, can dissolve itself and set the date for an early election.

But the Likud appears to have succeeded in wooing a number of independents and small parties to its side. Analysts say Labor can only count on 56 votes in the 120-seat parliament to support a dissolution bill.

Briefing his party colleagues yesterday Mr. Shamir vowed to resist "by all and every means at our disposal" the U.S.-backed plan. He charged that Mr. Peres was trying to manipulate the public with "the magic appeal of the word 'peace'."

Earlier, he used much harsher language, dismissing the Peres plan as nothing short of "criminal" because it aimed at "finding a quick way to deprive Israel of all its strategic assets."

In the absence of any movement toward a compromise, the only alternatives open to Mr. Peres seems to be to remain in unhappy alliance with the Likud or to withdraw from the government. But Labor leaders have decided against the latter course. "We can't afford to abandon the nation to the Likud," Mr. Peres said.

Party leaders said a pullout would probably kill hopes of a peace breakthrough. Moreover, both Messrs. Peres and Rabin fear the consequences of handing the country's security to someone like Ariel Sharon, architect of the ill-fated invasion of Lebanon in 1982.

In their letter demanding Mr. Shamir's resignation, the Labor leaders said that because he was "ready to squander one of the rare opportunities in Israel's history when possibly peace could be achieved," he was "not fit to govern Israel."

The Likud branded the statement demagoguery and accused Mr. Peres of using his peace initiative as a ploy to regain power. Most political observers say his real motive is his unwillingness to give up Israeli territory even in return for a peace settlement.

Though the end of the impasse isn't in sight, analysts say it's almost inconceivable that the fragile 31-month old national-unity government can continue to function with any credibility for more than few months, if that long.

Mr. Peres has opted to stay in the government for now. But knowing a long delay in starting negotiations could doom the peace process, he's certain to flaunt his disregard for Mr. Shamir's foreign policy. He's also sure to exploit any opportunity he sees to press for an early parliamentary election.

But time is working against him. Already, sources close to the Labor leader have quietly expressed their concern that in face of the continuous leaks about the elements of a proposed peace accord, Jordan's King Hussein might come under fierce pressure to back away from it.

(Mr. Hussein returned to Amman from Cairo yesterday saying he was "pleased and satisfied" with talks he held with Egyptian President Hosni Mubarak on Middle East peace prospects. In Cairo, Mr. Mubarak said an international conference as a framework for Arab-Israeli negotiations provides "our last chance" for a settlement.)

Likud officials have countered Labor's complaints about leaks with their own. They were particularly incensed by the disclosure of a message sent by Mr. Shultz to Mr. Shamir this week urging the Israeli leader to support the conference plan. Washington's seeming tilt toward Mr. Peres was akin to "interference in Israel's internal affairs," an aide to the prime minister said.

משרד החוץ-מחלקת הקשר

8250

תאריך : 15.05.87

כנס **

שמו

**

גן אוליו

**

**

פרוט: 5,8250

אל: המשרד

מ-: קהיר, נר: 106, תא: 140587, זח: 1300, דח: ב, סג: ש

נד: 6

שמו/בהול

אל: מח' מצרים

דע: ערב 1 / איטרן

מאת: עתונות - קהיר

הוועידה הבינל' בעתונות המימסד

א. הצהרת מובארך

1. באהראס : כותרת ראשית מובלטת : מובארך : הוועידה הבינל' הזדמנות אחרונה לפתרון הבעייה הפלסטינית לאחר 40 שנה ללא פתרון . אני דורש מאשפ' לחפש פתרון שיאפשר לו להצטרף לוועידה עם' להסיר את הטבל מעל עמו .

2. אח' באר : כותרת משנית : מובארך : ישראל עושה תמרונים אבל בסופו של דבר תסכים לכנס הוועידה .

3. בג' מהוריה : כותרת ראשית מובלטת : מובארך : הוועידה הבינל' הזדמנות אחרונה . ישראל תסכים ... ועל הפלסטינים להחליט .

ב. נוטה ההצהרה

1. באהראס : עם א' : מובארך הדגיש שהנגישה שקיים עם חסיון מטרתו להמשיך במאמצים לביכוס וועידה בינל' והחלפת דעת , שכן וועידה זו הא הזדמנות

SECRET

MEMORANDUM FOR THE DIRECTOR, FBI

RE: [Illegible]

1. [Illegible]

2. [Illegible]

3. [Illegible]

4. [Illegible]

5. [Illegible]

6. [Illegible]

7. [Illegible]

8. [Illegible]

1

SECRET

מושד החוץ-מוחלקת הקשר

האחרונה שלנו לפתור את הבעיה הפלסטינית לאחר שנותנה 40 ללא פתרון .

הגענו לשלב בו העולם מגלה אהדה לקיום הוועידה , ועלינו לנוע קדימה . הנשיא הוסיף : אני דורש וקורא לאש"פ שלא ינטוש את השוידה . על-אף שהקפיא את ההסכם הירדני-פלסטיני , עפ"י הבנתי , אני דורש ממנו (מאש"פ) לחמש פתרון שיאפשר לו להצטרף לוועידה הבינ"לית מתוך התחשבות בתנאי עמו הנאנק תחת עול הכיבוש וכדי להסיר ממנו את הסבל . אינני מצייג תנאים או נקודות מסויימות , אלא אומר " חמשו פתרון בכרו שנזרז (נפעל) לפני שנאחד את הרובת " .

בתשובה לשאלה על העמדה הסותרת של המפלגות הישראליות ביחס לוועידה , השיב הנשיא : בסופו של דבר הם יגיעו להסכמה לכינוסה , הם עושים תמרונים בינם לבין עצמם , ועלינו לטבול זאת . אנו אומרים לשמיר שהוועידה הבינ"לית לא תזיק לאיש כל עוד מטרתו היא השלום ועל כולנו לשתף פעולה ובדי שהאומה תשוב לבעליה ובכדי שנחיה יחדיו בהרמוניה ושלוש .

2. באח"באר רג'ומהוריה , עם שינוי קל בניסוח : במקום הם עושים תמרונים בינם לבין עצמם , הם עושים תמרונים , בג'ומהוריה : אנו אומרים לשמיר : מעלש (אין דבר) יא שמיר , הוועידה לא תבין איש . כ"כ המלה הרמוניה אינה מזכרת בשני העתונים הנ"ל

ג. בג'ומהוריה נאמרו השכועי של העורך , מחפוז' אלאנצארי , כעמ' א' תחת הכותרת : " השחיה נגד הזרם : הוועידה הבינ"לית ורצון הגדולים " להלן הנקודות העיקריות :

1. בגלל העדר כולל של הרצון הערבי , ושל הרצון הישראלי , שהם שני הצדדים של הסכסוך ושני הצדדים למז' בוועידה או תחת מטרייתה , ניתן לומר שהוועידה אליה חותרים עכשיו היא וועידה של רצון תיצוני רצון קוטמי , רצון הגדולים .

2. אלאצארי מנתה את עמדת ברהמ' , תוך הזכרת הוועידות שהיא מובנה לעשות לישראל (עלוית יהודים מברהמ' כתיחת קונסוליות והצהרת גרובצ'וב שהעדר יחסים דיפלומטיים עם ישראל אינו מצב טבעי) . בהמשך מנתה את מהלכיה הגלובליים של ברהמ' .

1. The first part of the document is a list of names and addresses.

2. The second part of the document is a list of names and addresses.

3. The third part of the document is a list of names and addresses.

4. The fourth part of the document is a list of names and addresses.

5. The fifth part of the document is a list of names and addresses.

6. The sixth part of the document is a list of names and addresses.

7. The seventh part of the document is a list of names and addresses.

8. The eighth part of the document is a list of names and addresses.

משרד החוץ-מוחלקת הקשר

3. סוקר את המצב בעולם הערבי, הנתון לחילוקי דעות וטכסוכים רבים, והמאמצים הנעשים במטרה ליישב טכסוכים אלה.

4. אלאנצרי גורס שהחלטות המל"ב כוונתם היתה אחרי הכל להשיג אחדות בין הפלגים נוכח ההתפתחויות באזור. אך מזכיר למל"ב ששכח או העמיד פנים של מי ששוכח שהוועידה הבינל"ב פירושה הפתרון המדיני והפתרון המדיני פירושו הכרה, מוצ' ושלום.

5. בנימה אפולוגטית מוסיף: אם מצרים עשתה צעד זה בכבוד, והיתה זכות לחלק (מהערבים) או אפילו לכולם, לכעוס ולהחרים ולהעניש טביר להניח כאשר אנו פונים למדמ' ישיר תחת מטרייה או בוועידה בעלת סמכויות מלאות. ואנו פונים לכיוון ההכרה השלום והפתרון שעלינו לזנוח רגישויות, להתחזק יחדיו ולהעזר בנסיגון ערבי שהיה כמדמ' ובהחזרת האדמה....

6. אם גילינו סלחנות כלפי הסובייטים כאשר הם מכסים את דרך הוועידה המקורה בעשרות אלפי יהודים המהגרים לישראל, ומפלטים לה דרך עי' פתיחת קונסוליות והחזרת יחסי והענות לתנאים והתחייבויות רבות, עלינו לדאוג לכך שתהיה דרכנו אל השלום מותאמת עם מחשבתנו לשלום. שהרי לא ייתכן שנעניש את השלום, כאשר אנו חותרים לוועידת שלום.

7. הכותב מזהיר כי מי שחושב לזכות את מצרים לדרך ה"ברוגז", ולהרחיקה הוועידה בינל"ב אם תקיים, אינו אלא משלה את עצמו. בהמשך קובע שאם הוועידה היא רצונם של "הגדולים", והיא מסתמכת על החלטות 242, ו-338, הרי שהשתנותם של מצרים וירדן ודאית. זאת בגלל 2 סיבות:

-- מצרים היתה אחראית לרצועת עזה, ומלחמות 67', 73' התחילו בה וזמנה -- כיוון שהפתרון יהיה עי' רצון קוטמי, כל וועידה בינל"ב, הרי פירושו טילוק על הגורמים הממריעים לשלום, כלומר לא רק השחרור, אלא גם קביעת הגבולות הבינל"ב של המדינות, וההכרה ההדדית והבינל"ב בגבולות אלה. והגבולות החשובים ביותר הם הגבולות המשותפים בין מדינות

1944

...

...

...

...

...

משרד החוץ-מחלקת הקשר

ערב וישראל, כל אחד לחור.

8. קביעת הגבולות תהיה ותוכוז ותוכר ויהיו לה
ערביות בתוך הוועידה ובהשתתפות כל הצדדים המעוניינים
וביניהם המדינות בעלות הגבולות המשותפים, וביניהן
מצרים ולבנון.

9. בסיום מצביע אל אנצרי על כך שהמעצמות, וכן הצדדים
המקומיים יכולים להיבא לכישלון המאמצים לכינוס
הוועידה. בכל מקרה הוא סבור שהמצב אינו בשל עדיין
לכינוס הוועידה.

עתונות

תפ: שהח, רהמ, שהבט, מנכל, ממנכל, סמנכל, מד, רס, אמן, מצרים, געת,
הסברה, פזנר, לעמ, בטמח

THE UNITED STATES OF AMERICA
DEPARTMENT OF JUSTICE
FEDERAL BUREAU OF INVESTIGATION
WASHINGTON, D. C. 20535

MEMORANDUM FOR THE DIRECTOR
FROM: SAC, [illegible]
SUBJECT: [illegible]

RE: [illegible]

Global Affairs

ה'תשנ"ג
פסק

Moshe Zak THE CASE AGAINST AN INTERNATIONAL CONFERENCE ON THE MIDDLE EAST

The 41st session of the General Assembly of the United Nations in December 1986 endorsed the Soviet and Arab view on establishing a preparatory committee consisting of the five permanent members of the Security Council to convene an international conference on the Middle East. The decision was taken by 123 member nations. Only three states voted against it, including the United States and Israel. Nineteen Western nations, including Britain, France, West Germany, Canada, Australia, and Portugal abstained.

It was not a new development at the United Nations, following as it did the 1981 call of Leonid Brezhnev for an international conference with the participation of the big powers in order to settle the Arab-Israeli dispute. Since then, year after year Israel and the United States have vigorously opposed such a path as a way of resolving the dispute and have voted accordingly. Both countries lodged formal objections to the convening of a United Nations special conference on Palestine in Geneva in 1983. As Israel comprises 50 percent of the Arab-Israel dispute, its non-participation, with the endorsement of the United States, rendered the decisions of this conference null and void.

This latest resolution of the General Assembly was meant to overcome U.S.-Israeli objections by suggesting an interim step. Yet the United States and Israel were careful not to permit them-

Moshe Zak, editor emeritus of the daily *Ma'ariv* in Tel Aviv, recently published a book in Hebrew, *Israel and the Superpower Game in the Middle East*, dealing mainly with the origins of the international conference on the Middle East.

selves to be trapped into a preparatory conference they both oppose.

This cooperation in rejecting Brezhnev's proposal for an international conference on the Middle East was based on two different perceptions held by Israel and the United States. Jerusalem rejects the whole idea of an international conference as it diametrically contradicts its own doctrine of direct Arab-Israeli talks, while the United States' views derive from its opposition to the Soviet desire to establish an American-Soviet condominium in the Middle East. The meeting point of the U.S. objection to the Soviet Union's achieving an equal status in the Middle East and the regional focus of Israel opposing any internationalization of the local conflict creates the common ground for diplomatic coordination between the two countries. Their firm stand has foiled the resolution, and the Soviet Union and its allies have come to realize that without the consent of the United States and Israel, endorsement of their proposal by the General Assembly lacks any validity.

As a matter of fact, three international conferences on the Middle East were held in the last four decades. All turned out to be exercises in futility.

The first conference was held in Lausanne, Switzerland, in 1949 under the auspices of the United Nations Conciliation Commission. Attending were Israel, Egypt, Jordan, Syria, and Lebanon, along with representatives of the United States, France, and Turkey, who were the members of the above mentioned commission. The conference failed miserably. The Arab representatives refused to sit in the same room, or even stay in the same hotel, with the representatives of Israel. The byproduct of this conference was a brief crisis between Israel and the United States, when the government of Israel received a harsh note from the U.S. president demanding that Israel yield to Arab demands without even securing its neighbors' commitment to peace.

The Soviet Union, however, could not accept the idea of a conference or a commission on the Arab-Israeli dispute without its participation. It objected to the composition of the Palestine Conciliation Commission, but at that time the West commanded a majority at the United Nations.

The second international conference on the Middle East was held in the summer of 1956. The subject was the Suez. The Soviet Union participated in the conference along with eighteen

other nations. Israel was not invited, though it had made known its interest in free passage through the Suez Canal by persistent complaints to the U.N. Security Council.

The Soviet Union surprised the Western states by accepting the invitation to participate in the conference, but it objected to the Western proposal for a solution to the crisis. The conference failed and the situation disintegrated into war.

The third international conference occurred in Geneva in December 1973. It lasted a mere two days. It was not quite an international conference, but rather an experiment by the United States and the Soviet Union in disengaging following a war in which the superpowers had found themselves approaching confrontation. The speeches in the Palais de Nations in Geneva were a prelude to Henry Kissinger's shuttle diplomacy, in which he framed the disengagement agreements between Israel and Egypt and between Israel and Syria. Although the agreements were portrayed as based on the Geneva peace conference, in reality they were not. Syria did not participate in the Geneva conference. Nevertheless, Kissinger succeeded in achieving the disengagement agreement between Israel and Syria that is still in force today. Furthermore, the Soviet Union was excluded from the deliberations on the disengagement agreements. The Geneva conference failed. Peace was not achieved in this forum.

When Israel and Egypt finally reached the goal of peace in 1979, they accomplished this through their joint rejection of the Geneva spectacle, which had been endorsed by President Carter and Soviet Foreign Minister Andrei Gromyko on October 1, 1977. Egyptian President Anwar Sadat and Israeli Prime Minister Menachem Begin's success in blocking the Carter-Gromyko initiative paved the way for Sadat's visit to Jerusalem and consequently the Camp David accords, which outlined the ways and means of achieving a comprehensive Arab-Israeli peace. It excluded the internationalization of the dispute and prescribed the venues of direct negotiations between Israel and the Arabs.

The nineteenth century type of international conference (such as the Congress of Vienna and the Berlin Congress) where the imperial powers shaped the fate and the frontiers of small nations proved to be obsolete, as demonstrated at the 1954 Geneva peace conference on Indochina. This type of conference, in which non-combatant states played the leading role, served only to change

the cast of characters without resolving the dispute: Americans replaced the French in Vietnam.

The perspectives of the supporters and the opponents of an international conference on the Middle East are not predicated on the basis of belief or disbelief in the machinery of the proposed conference, but rather are directed by geostrategic considerations, especially as far as the superpowers are concerned. The Soviet Union's desire to participate in an international conference on the Middle East is aimed at achieving its strategic goal of a legitimized partnership enjoying equal rights with the United States in this region. It follows the pattern of diplomatic expansionism demonstrated in the Yalta and Helsinki conferences.

At Yalta the Soviet Union achieved recognition by the West of its equal status in Europe. At the Helsinki conference, the USSR gained Western recognition for the status quo as the final borders of Europe. The Middle East conference is directed toward a similar objective, recognition of the Soviets' equal status in the Middle East.

American opposition to the conference is officially explained in the words of its former ambassador to the United Nations, whose note to the secretary general said: "Such a conference would predictably become a forum for propaganda and extreme positions and would very likely yield a one-sided outcome, not acceptable to one or more of the parties and, therefore, inoperable."¹

But beyond the reasoning of impracticability lies the geostrategic perception. The United States has reason to believe that the legitimization of the equal status of the USSR in the Middle East might serve as a springboard for Soviet intervention. Having achieved legal standing, the USSR might use it as an excuse for intervening whenever it finds it convenient or for meddling in internal affairs whenever possible.

The Arabs favor an international conference for the sake of three objectives: (1) to gain final recognition of the Palestine Liberation Organization (PLO); (2) to challenge Israel's legitimacy as an addition to the 1975 resolution of the United Nations equating Zionism to racism; and (3) to revise the 1947 United Nations resolutions on partition.

The Arabs tend to believe that under the aegis of an international conference they will be able to shatter or at least diminish Israel's sovereignty. The Arabs hope that the internationalization

of the Arab-Israeli dispute will relieve them of the need to recognize Israel even in return for an Israeli withdrawal from disputed lands.

Israel opposes the internationalization of the dispute with the Arabs as this may magnify any limited local difference into a global tussle. Instead of localizing differences, it will deposit them on the doorsteps of the superpowers. This will cause, in the final analysis, solutions to be imposed by the superpowers in their efforts to avoid a confrontation.

The Soviets' perception as to how to safeguard their own position in the Middle East mirrors the Arab doctrine of imposing a settlement on Israel. This stance sets it in opposition to the tangent created by the American goal of containing the Soviet drive for a condominium in the Middle East and the Israeli doctrine of direct negotiations with the Arabs. As far back as September 1984, Gromyko told Israeli Foreign Minister Yitzhak Shamir: "Without you there won't be any international conference at all, and if you will not participate it would collapse immediately." This is the reason the USSR devotes so much energy and resources to persuading Israel and the United States to accept the multinational pattern of negotiations on the Middle East as a substitute for the bilateral negotiations that Israel and the United States are advocating. In an encounter with his Israeli counterpart, the Soviet foreign minister coaxed gently:

"At an international conference we will not force upon you any concessions unacceptable to you; we will not stealthily rob you of any territory; the only thing we propose is a small Palestinian state. Your consent is likely to influence the position of the U.S. government, so that it will also lend a hand in convening the proposed conference."

Partnership in the Middle East has been, and remains, a latent objective of the USSR. But the conference formula was not the sole vehicle Soviet diplomacy was using. At certain times Moscow has expressed a readiness to "reinforce" this partnership with a legitimized Soviet presence in the region. One cannot overlook the following instances in which the Soviet Union put before the United States suggestions amounting to the creation of a Soviet military presence in the area. The suggestions were as follows:

a) December 1947: to have Soviet and American troops take

part in an international force to aid in implementing the United Nations' partition resolution on Palestine;

b) November 1956: to involve Soviet and American naval and air contingents in an expedition against the British, French, and Israeli action at Suez;

c) October 1973: to dispatch American and Soviet units to impose the cease-fire on the Suez line; and

d) 1981: to assign Soviet troops to the United Nations forces to be deployed in the demilitarized buffer zones between Israel and its neighbors—according to the Brezhnev plan—within the borders that would be determined by an international conference.²

There was one instance in which the Soviets expressed their willingness to withdraw their forces from Egypt in exchange for the American withdrawal of forces from Iran. This offer was presented by Brezhnev to President Richard Nixon in November 1971, apparently predicting the Soviets' expulsion from Egypt in the summer of 1972. This exception, however, confirms the rule. The Soviets have pressed for dismantling the U.S. Sixth Fleet's nuclear capabilities and even called for its removal from the Mediterranean. Additionally, they have pressed for American acknowledgement of a legalized Soviet military presence. For this reason Moscow was eager to send observers to supervise the implementation of the cease-fire agreed upon by the passing of U.N. resolution 338 on October 22, 1973. It took strenuous efforts on the part of Kissinger to block the Soviet proposal that the two superpowers should assume duties as supervisors of the cease-fire. Kissinger's perception was that this could be interpreted by the Soviets as an assumption of joint military responsibility by the two superpowers. The United States suspected that such an arrangement could be used as an umbrella for unilateral Soviet actions or the threat of such actions.

The two most outstanding instances of Soviet threats to intervene militarily in the Middle East were covered by Soviet proposals of a joint Soviet-American military action in the Middle East. This was so with Nikolai Bulganin's letter to President Dwight Eisenhower on November 5, 1956, during the Suez campaign and it was practically copied in a letter by Brezhnev to Nixon on October 24, 1973. The United States turned down the Soviet proposal for joint superpower action against Britain and France during the Suez crisis and against Israel during the Yom

Kippur War. In both instances, the Soviet proposals were aimed at a Soviet-American action on the shores of the Suez Canal.

In both instances the United States was shocked by the Soviet initiative and notified the Kremlin that it would resist vehemently any Soviet unilateral intervention, as Kissinger wrote in his memoirs:

The proposal was unthinkable. If we had agreed to a joint role with the Soviet Union its troops would reenter Egypt with our blessing and Egypt would be thrown back into the Soviet orbit.³

In his letter to Nixon, Brezhnev wrote:

I will say it straight, that if you will find it impossible to act jointly with us in this matter [of sending troops to rescue the third Egyptian army] we should be faced with the necessity urgently to consider taking appropriate steps unilaterally.⁴

Secretary of Defense James Schlesinger described the content of the letter as such:

Brezhnev's letter to Nixon threatening to move Soviet forces into the region was in effect urging a Soviet American condominium over the Middle East.⁵

In fact, in both cases the alarm caused by the Soviet behavior raised second thoughts within the American establishment. As Schlesinger noted, "it shocked the detente. The atmosphere of the detente never thereafter fully recovered."

In 1956 this Soviet behavior had driven the administration to shape the well-known Eisenhower Doctrine, which was aimed at containing the spread of Soviet influence in the Middle East. The Americans realized that the Kremlin had tried to exploit American-European misunderstanding in order to inherit part of the European legacy in the Middle East. The United States had no reason to push its European allies out of the region for the sake of the Soviets. This was in a sense the meaning of the Eisenhower Doctrine. When the Soviets realized that the United States had no intention of expropriating the British and the French, they suggested, in February 1957, as a countermeasure to the Eisenhower Doctrine, a four-power guarantee of the territorial integrity of all states in the Middle East.

The United States and its allies rejected this proposal, fearing that the Soviet association with the three Western powers (the United States, Britain, and France) in a guarantee for the Middle East would be exploited by Moscow for the purpose of meddling in Middle Eastern affairs.

This rejection was motivated by the fear that the Soviets aroused by their threat to dispatch forces to deal militarily with the French, British, and Israeli invasion into Egypt, should the United States be unwilling to act jointly with the Soviet Union.

In 1973, on the other hand, no new doctrine was shaped but there was a retreat from detente and from American readiness to cooperate with the Soviet Union in solving the Middle Eastern dispute. Within the framework of the Geneva conference, which was convened under joint chairmanship of the superpowers on October 20, 1973, Kissinger agreed with Brezhnev and Gromyko on the need for both superpowers to act jointly. After the October 24 strategic alert, however, the circumstances of Soviet-American cooperation had changed. Kissinger consequently invested much energy in circumventing his Soviet counterpart in his dealings with Egypt, Syria, and Israel.

In the wake of the October war, though, the Soviets pushed for any possible opening:

1) They attempted to create a bilateral forum with the United States outside the United Nations that would give them an official status to supervise the cease-fire. The United States objected.

2) They introduced, on October 24, 1973, a draft resolution in the Security Council calling for the dispatch of American and Soviet troops to the Middle East. The Soviets had to yield when the United States made it clear that it was determined to resist, by force if necessary, the introduction of Soviet troops in the Middle East, regardless of the pretext under which they arrived.⁶

3) They pressed for a dispatch of Soviet officers to participate in the United Nations observers corps empowered to supervise the cease-fire. The United States objected, but it consented to a limited number of officers.

4) They attempted to interpret the "appropriate auspices" of the Security Council resolution to widen the scope of Soviet interference in the Arab-Israeli negotiations; as Kissinger described it:

They then took a run in turning the appropriate auspices

under direct negotiation into an American-Soviet guarantee of the outcome—a euphemism for an imposed peace. I rejected the proposition. I defined auspices as meaning the presence of United States and U.S.S.R. diplomats at the opening of the negotiations.

These attempts continued for the duration of the Geneva conference and its aftermath, including Kissinger's shuttle diplomacy in arranging the Egyptian-Israeli and Israeli-Syrian disengagement agreements. The Soviet Union insisted on playing a role along with the United States in the negotiations, but it was unable to bring Syria to the conference table in Geneva and was unable to mediate between Israel and Syria, as even the Syrians preferred American mediation to Soviet.

The description by Kissinger in his memoirs of how the Syrians cooperated with him in blocking Gromyko's presence during the secretary of state's visit in Damascus sounds very pathetic, but Kissinger seems to have enjoyed it.⁷ He withstood Gromyko's pressure during his visit to Moscow in the spring of 1974 to channel the disengagement negotiations between Israel and Syria through Geneva where the Soviets would be able to participate as full partners. The American secretary of state hoped to preclude Soviet partnership.

In May 1972, at the Moscow summit, the United States had been prepared to subscribe to a formula that was laid out in Article Four of the Middle East section of the summit summary, stating: "Mutual arrangements for security should include demilitarized zones, temporary stationing of United Nations personnel in Sharm el Sheikh, and the most effective international participation of the Soviet Union and the United States."⁸ In pursuing detente, the United States consented to a formula that enabled Soviet participation in international guarantees in the Middle East. Several years earlier the Soviets had toyed with the idea of a superpower-imposed solution to the Arab-Israeli conflict. As far back as November 1971, Brezhnev submitted to Nixon a plan for settling the issue that amounted to compelling Israel to withdraw from the occupied territories without even assurances of peace between Israel and its neighbors.

This then was the Soviet perception in the late sixties and early seventies: settling the Arab-Israeli dispute by a command of the superpowers. The Soviets' inability to come to terms with the

United States, however, resulted in a gradual change in Soviet diplomatic maneuvering. Instead of the proposed superpower-imposed solution, the Soviets formulated their desire for a partnership in the Middle East under the cover of an international conference. The basis for this was laid with the Moscow agreement in 1973 on the Geneva peace conference, which in later years was transformed into a formula for an international conference on the Middle East. Up to 1977, the Soviet Union labored diligently to revive the defunct Geneva conference, and in 1976 Brezhnev even put forward a peace plan to be dealt with at the conference.

The Carter administration, convinced from the outset that peace in the Middle East could be achieved only with Soviet cooperation, agreed in an October 1977 joint statement to call for a convening of the Geneva conference. This agreement, though, under pressure from Israel, Egypt, and American public opinion, was moribund. Israel and Egypt, already engaged in clandestine contact, feared that this Soviet-American move might jeopardize their direct negotiations, and it was only after the Geneva venue was blocked that the way was paved for the Sadat visit to Jerusalem.

This was the reality in 1977. When Sadat flew to Jerusalem, Carter sent his special emissary, Philip Habib, to assure the Soviets that the Sadat visit was not arranged by the United States and was not a plot to sabotage American-Soviet cooperation in the Middle East.

The peace process subsequently progressed without Soviet assistance. When Carter suggested to Brezhnev at the Vienna summit that the Soviet Union should not obstruct the stationing of United Nations personnel in the Sinai buffer zone created by the peace treaty, the Soviet leader responded negatively. The Soviet leader's response was that the USSR would not lend a hand to a peace treaty in which the United States refused to share responsibility with the Soviet Union.⁹

Since then the Soviet Union has initiated and voted for resolutions at the United Nations condemning the Camp David accords, considered by the Soviets a separate peace between Egypt and Israel. In 1964, Nikita Khrushchev had quarrelled with Gamal Abdel Nasser and objected to his concept of Arab unity. Ten years later, Brezhnev criticized Sadat for failing to adhere

to Nasser's concept of pan-Arabism and acting on an "Egypt-first" basis.¹⁰

Soviet support for pan-Arabism may serve the purpose of assembling all Arab states under the banner of an international conference. This would serve as an alternative to the Israeli-Egyptian peace negotiations that yielded positive results, but not to the Soviets' liking. The Soviet plan for an international conference was officially raised in Brezhnev's speech at the 26th Communist Party Congress on February 23, 1981. The forum in which he chose to deliver his proposal was a sign of how much importance the Soviet leadership attaches to this idea. Consequently, it cannot be seen only as a matter of technicalities, but as a part of a major Soviet strategic plan. Brezhnev's speech sounded less than enthusiastic when he said:¹¹

The time has come for an honest, collective search for an all-encompassing settlement on a just and realistic basis. Under the present circumstances this could be accomplished, for example, within the framework of a specially convened international conference.

The USSR is prepared in a constructive spirit and from a position of good will, to take part in such an effort. We are prepared to do this jointly with other interested parties—with the Arabs (including, of course, the PLO) and with Israel. We are prepared to undertake this search with the United States—we have, I recall, some experience in this regard from several years ago [the Geneva Conference]. We are prepared to cooperate with the European states, with everyone who demonstrates genuine aspirations toward security and a just and lasting peace in the Near East.

Again, in reality, the Soviet policy, which started in 1981, is aimed at securing a Soviet-American condominium in the Middle East. It is rooted in a broad range of attempts at sharing with the United States influence and responsibility for this region.

The Soviets have acted accordingly. The same year, the Kremlin, with the aid of the Arabs and the nonaligned states, passed a resolution in the General Assembly condemning the Camp David accords and calling for an international conference on the Middle East. The international conference became a banner of Arab diplomacy and was incorporated in the declaration of the Arab summit at Fez. King Hussein, who headed the delegation

to Moscow on behalf of the Arab summit, was advised by Soviet leader Yuri Andropov not to support the Reagan plan, which envisaged direct Israel-Arab talks, but to stand by the Fez plan.

The Soviet Union subsequently concentrated its diplomatic efforts on gathering international support, with the strategic goal of securing a partnership in the Middle East. This strengthened American resolve to reject the conference.

The United States has not concealed its desire to contain the Soviet drive. While Andropov was warning Hussein not to support President Reagan's plan for settling the Arab-Israeli dispute, Reagan was urging Prime Minister Begin to make use of the "opportunity when the Soviet Union once again has minimal impact on the truly significant development in the Middle East."¹²

This perception proved to be correct: The pro-Soviet resolutions at the United Nations, the joint communiqués published in Moscow with visiting dignitaries, and the worldwide propaganda campaign regarding the international conference have not advanced the Soviet design by a single inch.

In 1983, the Soviets succeeded in assembling in Geneva a Palestine conference, under the auspices of the United Nations, where Yasser Arafat, the PLO leader, was named "as the commander of the Palestine revolutionary forces." It failed, however, to leave any impact on the peace process in the Middle East. Having failed in their pressure tactics, the Soviets tried in 1984 to accomplish their objectives through persuasion. In a memorandum submitted to the U.N. secretary general on July 30, 1984, Moscow forwarded a new plan for a Middle East settlement that:¹³

- Tried to soften the Israeli objection to the international conference, by permitting a narrow venue for direct Israeli-Arab talks within the framework of the international conference, by establishing bilateral committees; but their conclusions would be subject to plenary multinational conference approval.

- Tried to quiet Jordan's suspicions by suggesting that West Bank Palestinians be given the free choice to determine if they wished a confederation with a neighboring state.

- Tried to mitigate American reservations by expressing the following view: "The U.S.S.R. and the United States should participate in the conference as states which play by force of circumstances an important role in Middle Eastern affairs and were chairmen of the preceding conference on the Middle East."

The reference to the preceding conference was designed to

quell the objections within the Reagan administration that it was too soft in handling the Soviet maneuvers. It showed that there was already a precedent by a former Republican administration, namely by Nixon.

Indeed Nixon the same year advised Reagan to accept Moscow's role in the Middle East, saying: "I don't want the Russians to dominate the area but I thought that the Soviet Union should play a role in the Middle East. After all, the Russians are there."¹⁴

The Reagan administration was not impressed by Nixon's arguments or by the Soviet effort to raise the question of the international conference at the summit meeting and at encounters preceding the Reagan-Gorbachev summit.

The United States had acquiesced to an exchange of views and information within the framework of bilateral meetings on "regional conflict areas," but those meetings that took place in 1985-86 in Vienna, Stockholm, and Geneva did not advance the Soviet goal.

At a certain point, for the sake of regional considerations, the United States was willing to extend an international umbrella for Jordanian-Palestinian-Israeli talks. This plan, however, collapsed when the PLO blocked Hussein's endeavor for a joint Jordanian-Palestinian delegation for the talks with Israel.

This was the only instance in which the Soviets tended to believe that their dream of an international conference was nearing its goal, but even then it experienced difficulties in attaining this goal. Syria, a Soviet ally, had undermined the Jordanian-PLO joint venture and the international umbrella was no longer feasible.

In a recent column, Flora Lewis of *The New York Times* remarked that "the hope for an international conference is not that it might solve anything but that it might change the climate." This is an incorrect assumption. A conference that does not solve anything is not changing the climate but rather is increasing the tension. It serves merely to inflate hopes and incites those terrorist groups or nations that rely on force to increase terrorist activities.

To these strategic and regional considerations of the United States one must add that American support of Israel and Jordan necessitates rejection of the idea of an international conference. Hussein has recently embarked upon a five-year economic plan for the West Bank. He hopes to establish a Palestinian political

representation as an alternative to the PLO. Any movement to expedite the convening of the conference will push to the forefront the question of Palestinian participation. It would force a choice to be made before the five-year plan has an opportunity to change the political structure of the West Bank.

Israeli objections to the conference are contained in memoranda submitted to the U.N. secretary general in response to the resolutions on this matter, as well as in pronouncements by the Israeli government. The main objection is that an international conference is opposed to the concept of direct negotiations. When the present national unity government was formed, the prime minister, now foreign minister, Shimon Peres, stated in the Knesset on December 3, 1984:

The idea of an international conference is rejected by all in Israel. It is actually intended to deny Israel negotiations on terms of equality. A conference in which the most extremist representatives of the Arab world would participate would compel all the Arab countries to radicalize their positions, to link any sort of move to a series of complicated and difficult steps, and in effect to apply pressure on Israel, instead of holding negotiations with it.

Israel believes that there is no point in holding negotiations on negotiations. It would be better for the sides to meet face to face. . . . What is needed now is not another plan, nor more theoretical peace plans; what is needed now is a partner and another partnership for dialogue under conditions of equality and mutual respect.¹⁶

All Soviet and Arab plans envisage U.N. auspices for a conference, notwithstanding the fact that the United Nations would assume this responsibility after having adopted numerous anti-Israeli resolutions. Most of the international community is unaware of those U.N. resolutions, adopted by a coalition of non-aligned, Arab and Communist states voting automatically in favor of any anti-Israeli resolution. For example, one of these resolutions recommended the severance of diplomatic, military, commercial, and cultural ties with Israel.¹⁷ (Nevertheless, Soviet bloc countries are enlarging their commercial ties with Israel.) Moreover, the same largely unenforceable resolution calls upon the member-states to restrict the influx of human resources into Israel, as such resources strengthen it in pursuing its policies.¹⁸

The United Nations has not proven itself an effective instrument for solving conflicts in general, but rather often served as an arena in which to wage them.

The sessions of the U.N. General Assembly, as in the meetings of the Security Council, have, in the five years since the United Nations endorsed Brezhnev's call for an international conference, exemplified what could be expected in the deliberations on an international conference such as has been proposed for the Middle East. The Soviet Union recently attempted to persuade Israel that it had no reason to fear participating in the international conference. Syria, though, was more explicit.

In a commentary broadcast on January 5, 1987, on Damascus radio, Syria made clear that the joint Syrian-Soviet endeavor is aimed at exerting international pressure on Israel.¹⁹

More outspoken was Syrian President Hafez Assad, in discussions in Damascus with U.S. Assistant Secretary of State Richard Murphy. Assad views a conference as follows: The Israelis and the Arabs will state their case to the five permanent members of the Security Council, and these five members will impose their solution on the parties.²⁰ The aim inherent in the Soviet-Syria policy is obvious: the creation of an international climate in which Israel will not be able to achieve its longstanding objective of direct Arab-Israeli negotiations. The convening of the international conference should not be viewed as an instrument for extinguishing the Middle Eastern fire, but rather as one intended to add fuel to the flames.

Conclusion

There are many good reasons why the Soviet Union is pressing hard for an international conference on the Middle East. But there is not a single reason why the United States should yield to Soviet pressure and hand them a major strategic gain. It would be a jewel in the crown of Soviet diplomacy for decades. In the final analysis it would award the Soviet Union equal partnership with the United States in the Middle East. Moscow's Middle East allies—the Arab radicals—hope that through such a conference they will be able to turn the clock back to the days before the 1947 U.N. resolution on Palestine, or alternatively to internationalize the Arab-Israeli dispute altogether. On the other side, the United States, Israel, and Jordan are bound to reject such

a conference if it interferes with practical efforts at mitigating tensions in the area.

Additionally, by agreeing to the international conference formula, Israel would relinquish the Camp David formula for direct negotiations on Judea and Samaria (the West Bank). Thus, Israel would be freeing Egypt from an agreement for which it was compensated.

Whereas Israel's rejection of a substitute for direct negotiations with its neighbors is based on regional concerns, U.S. opposition is rooted in global considerations.

Some officials in Washington, while attempting to overcome the obstacles to promoting the peace process in the Middle East, tend from time to time to accept the idea of some form of an international conference with the hope of limiting as much as possible the Soviet role in it. Secretary of State George Shultz is not a partner to this illusion. Moscow has made it clear that it is not ready to render rubber-stamp approval to American Middle East initiatives. The Soviets seek full and equal partnership. Possible U.S. concurrence with this demand cannot be examined within a regional framework. The broader geostrategic implications have to be carefully weighed.

In assessing the various considerations, it is hoped that the United States will recognize that an international conference is far from being a safe prescription for peace in this region. There is no assurance that such a conference will succeed where all previous international conferences on the Middle East have failed. The opening session alone would constitute a major Soviet victory and would mean the achievement of a diplomatic goal proposed by Brezhnev at the Communist Party congress as early as February 1981.

After joining the American Strategic Defense Initiative (SDI) plan, the government of Israel received an official note from the Soviet government, in which was written:

Through its own "input" in transforming space to an area of confrontation the Israeli leadership cannot be unaware of the fact that this will increase general tension in the world and in the Middle East. Without doubt when tension grows the possibility of reaching a just agreement in the Middle East, that would respond to the interests of all nations and peoples in the region, becomes even more distant.

Israel downplayed the Soviet warning, but has avoided any discussion linking SDI and any settlement of the Middle East dispute. Nevertheless, in the memo it is clear that the USSR makes any progress in the peace process conditional on the United States yielding to Moscow on SDI.

The United States would be ill-advised to fall into the trap of securing a Soviet diplomatic victory in exchange for a vain hope of Soviet assistance in solving the Arab-Israeli dispute within the setting of an international conference on the Middle East.

Notes

1. Letter by Ambassador Jeane Kirkpatrick dated January 14, 1984 (U.N. Documents A/39/130).
2. *Pravda*, February 24, 1981, for a full report on Brezhnev's address to the Communist Party congress in Moscow.
3. Henry Kissinger, *Years of Upheaval*, p. 584.
4. *Ibid.*, p. 583.
5. James Schlesinger "The Eagle and the Bear," *Foreign Affairs*, vol. 63, No. 5.
6. Henry Kissinger, *Years of Upheaval*, p. 584.
7. *Ibid.*, pp. 1094-1101.
8. The text of the Middle East section of the May 1972 U.S.-Soviet communique—paragraph 4.
9. Jimmy Carter, *Keeping Faith*, pp. 254-255.
10. Richard Nixon, *Memoirs*, Vol. II, p. 618.
11. *Pravda*, February 24, 1981.
12. Letter by President Reagan to Prime Minister Begin, dated August 31, 1982.
13. Letter dated July 30 from the charge d'affaires of the permanent Mission of the Union of Soviet Socialist Republics addressed to the secretary general of the United Nations (U.N. Documents A/39/369).
14. Interview with *The Wall Street Journal*, November 14, 1984.
15. Letter dated April 26, 1984, from the permanent representative of Israel to the secretary general of the United Nations (U.N. Documents A/39/284).
16. Dovrei Haknesset (Minutes of Knesset proceedings), December 3, 1984.
17. U.N. Resolutions (A/RES/ES-9/1), February 8, 1982.
18. U.N. Resolutions A/RES 39/146.
19. Damascus Radio, January 7, 1981.
20. *The Wall Street Journal*, European edition, March 7, 1986, in an article by Moshe Zak.

Bernard Reich THE CHANGING STRATEGIC BALANCE IN THE MIDDLE EAST

The Middle East remains an area of strategic significance and tension where the danger of hostilities is everpresent. In the Arab-Israeli sector, six wars have been fought in less than thirty-five years and numerous terrorist incidents and low-level conflicts have characterized the region. Today, the large and well-equipped armies of Syria and Israel face each other on the Golan Heights and in Lebanon (where a civil war contributes to regional tensions). The United States and the Soviet Union are major arms suppliers to regional states, and large numbers of Soviet advisers are stationed in Syria.

Numerous and ever-changing factors interact to create the strategic balance in the Arab-Israeli sector of the Middle East. No real progress toward peace was achieved by the time of the visit of U.S. Assistant Secretary of State Richard Murphy to the region in January 1987, despite some optimism that derived from the agreement of King Hussein of Jordan and Yasser Arafat of the Palestine Liberation Organization (PLO) in February 1985 to work together toward resolution of the Palestine question and from the Peres-Hassan and Peres-Mubarak summit meetings of 1986. Ultimately the Hussein-Arafat arrangement broke down, and Hussein showed little inclination to deal directly with Israel. The decision of King Hassan of Morocco to invite Prime Minister Shimon Peres of Israel for meetings was important because it was a public and official summit between a sitting Arab leader and an Israeli prime minister. Despite this, there were no short-term, tangible results of consequence. The "cold (or frozen)

מדינת ישראל

תאריך 13/5/82

אל: כ"מ

מאת: לשכת ראשיהממשלה.

רצ"ב הדואר של א"ן ק' וקפטיין
בנק אבובגוס הישראי, ספאנס הי"ם
הי"אריב.

אג"ד, מאי ריזן אג"ד הי"ם שמו
מפ אפ"ל הלא הישראליים צומז לכ"ד
אמ"ר נגד הליינה (הלא לא מסר לי).

א/כיה

ועידה בינלאומית תבודד את ישראל

יאסר ערפאת, שהוחזר באחרונה לראשות אש"ף מאוחד מחדש, הציע בש"בוע שעבר "תוכנית שלום" משלו: לשלב את ישראל במדינה פלשתינית עצמאית, שבירתה ירושלים. הצעת ערפאת הציתה את דמיונם של משתתפי כנס המועצה הלאומית הפלשתינית באלז'יר והעניקה לארה"ב סיבות נוספות לנהוג זהירות בהצעות לקיים ועידה בינלאומית לבעיית ישראל-ערב.

החלטות אלז'יר צריכות להפריך את תקוות המתונים ואוהדי אש"ף, שפעלו באחרונה למען קיומה של ועידה בינלאומית. מתונים אלה, ובכללם מצרים, ירדן, מארוקו והקהילה האירופית, קיוו, שאש"ף יסכים לנטוש את דרך הטרור במאמציו להגשים את מטרותיו; שארגון זה יסכים לה"תפשר על תביעתו למדינה פלשתינית עצמאית; שהארגון יסכים לקבל את החל"ט או"ם 242 כבסיס למשאומתן על גבי"לות בטוחים לכל עמי האיזור, כולל ישראל; ושיסכים לשיתוף נציגים פלשתיניים במשלחת ירדנית לוועידה הבינלאומית.

תחת זאת קרא אש"ף המאוחד בהחל"טות אלז'יר למאבק מוויין נגד ישראל ול"כיוון מדינה פלשתינית עצמאית שבירתה ירושלים. כנס אלז'יר אף אישר מחדש את ההחלטה הנקלית של או"ם, המשווה את הציונות לנוענות. משתתפי הכנס דחו את הסכמי קמפ דייוויד ואת ההחלטה 242. הם אישרו מחדש את הסולידאריות של אש"ף עם בריה"מ ועם "התנועות לשחרור לאומי" בכל העולם. הם הטילו בפירוש ספק ביחסים העתידיים עם מצרים והעלי"בו את מארוקו במתן הכרה ל"פוליסאריו". התוצאה הייתה לשביעות רצונה של בריה"מ, שעמלה קשות כדי לחזק את מעמדה בענייני המזרח-התיכון. נראה, שמוסקווה סבורה, שאש"ף מחזיק יוכל לסייע בידיה. להשגת מטרה זו פעלו הסובייטים כדי לנטרל את התנגדות יד"רם הטוב ביותר באיזור, נשיא סוריה, חא"ז אל-אסד, שהיה מעורב בסכסוך מגואל"דם עם ערפאת. אסד הוזמן למוסקווה, שם ביקש ממנו מיכאיל גורבאצ'וב שלא תגד לאיחודו מחדש של אש"ף תחת מנ"יגותו של ערפאת.

בתוך כך סייע שגריר בריה"מ באלז'יר ל"מנהיגי הפלגים באש"ף ליישב את הסכ"זוכים ביניהם. ואילו גורבאצ'וב אישר בא"זחת-ערב ממלכתית לכבוד אסד, כי היח"זם הדיפלומטיים עם ישראל יחדשו רק"ום, בין היתר, תחזיר ישראל את כל השט"זים הערביים שכבשה ותכיר בזכויות הלי"טימיות של הפלשתינים. גורבאצ'וב גם"כחישי, שהבטיח לארגונים יהודיים אמ"יקניים, שאחד-עשר אלף יהודים יורשו"הגר השנה מבריה"מ לישראל.

למרות שכל ההחלטות והפעולות האלה שמיטו את הבסיס לקיום ועידה בינלאומית, הוסיפו בריה"מ ואש"ף לחבוע את כ"י"סה תחת החסות של חמש החברות הק"ועות במועצת הבטחון של או"ם. לפי"תוכנית הסובייטית ויהנו כל הצדדים"נוגעים בדבר, כולל ישראל, מדינות ערב

ואש"ף, מייצוג שווה ועצמאי בוועידה. הסובייטים רמזו, כי לשום צד לא תהיה זכות ויטו על ההחלטה הסופית, אם זו תתקבל ברוב קולות. הסובייטים אף דרשו, שמליאת הוועידה תהיה מוסמכת לשבור כל תיקו וכל קפאון העלול להיווצר בין ישראל למדינה ערבית כלשהי.

אפשר היה להניח, שכל ההתפתחויות האחרונות האלה ישימו קץ לדיונים על הוועידה המוצעת. ישראלים התומכים בוועידה, בעיקר שר-החוץ שמעון פרס, אמרו, כי יסכימו להשתתפות בריה"מ רק אם תח"דש את היחסים הדיפלומטיים עם ישראל ותתיר ליהודי ארצה להגר. ישראל גם דו"חה כל ועידה, שישתתף בה אש"ף. ירדן, מצרים והקהילה האירופית הסכימו, שהד"יונים על ועידה בינלאומית צריכים להתי"קיים בהקשר להחלטה 242. ואילו ארה"ב, שמעולם לא התחייבה ל"תהליך שלום" מן"הסוג הזה, מוצאת עתה סיבות חדשות לה"תנגד.

"מה מנסים הסובייטים לעשות" שאל פקיד-רשות אמריקני. הסובייטים יודעים יפה, וכן גם ערפאת, כי אין להעלות על הדעת ועידה בינלאומית, שאינה מתבססת על החלטות מועצת הבטחון 242 ו-338 והחלטה 338 למאשרת את קריאתה של החלטה 242 למשאומתן ישיר בין הצד"דים הנוגעים בדבר, לשם השגת גבולות"בטוחים לכל הצדדים, כולל ישראל.

למרות כל זאת, נמשכים הדיונים על קיי"ום ועידה בינלאומית. המלך חוסיין החליט להתעלם מהעובדה, שאש"ף דחה את המ"סגרת שהציע להשגת שלום וחזר ואישר את תמיכתו בוועידה. ודוברים בקהילה האירופית מאמינים, כי הקו של אש"ף אינ"נו כל כך מיליטאנטי כפי שהוא נראה. דו"בר אירופי אחד אמר, כי החלטות אלז'יר מאשרות את החלטות פאס, המכירות במ"שתמע בישראל. ובתוך כך רמזו דוברי אש"ף בפומבי, כי תביעתם לייצוג ישיר ועצמאי בוועידה אין פירושה בהכרח ייצוג ישיר ועצמאי...

מתוך הכרה בעובדה, ששום דבר במכון הפוליטיקה המזרח-תיכונית אינו כפי שהוא נראה לעין, עדיין ברור למדי, שוועידה בינלאומית אינה זירה מבטיחה, שבה ניתן יהיה לפתור את הסכסוך היש"ראלי-ערבי. בוועידה כזאת יהיו מעורבות יותר מדי מדינות, שיש להן עניין מועט ביותר, או אף חוסר עניין מוחלט, בבעיות האזור. ועידה כזאת תבודד עד מהרה את ישראל ותקיים לחץ אדיר על ארה"ב לפ"נוע באינטרסים החיוניים של בעלת-ברית אסטרטגית או לנקוט קו מיליטאנטי לח"לוטיין, ואולי אף את השניים ביחד.

יש כמה בעיות שאין להימנע מהן. מב"עיה זו אפשר להתחמק. אולם בינתיים - אם אכן ירצה ערפאת להמשיך ב"יוזמת השלום" שלו - הוא תמיד יתקבל בברכה במועצת הבטחון של או"ם, שם יושבות חמש החברות הקבועות של המועצה ושם נהנית ארה"ב לפחות מז"כות ויטו.

(הכותבת כיהנה בעבר כשגרירת ארה"ב ב"נאו"ם)

קבלת מורעות ל **לוח מערב** **היום עד נעמה 19.00**
בית מעריב - רח' קרליבך 2, תל-אביב, טל' 03-251333

ג'ן ה'וי"ב

20

תחנות: 707	מחלקת הקשר ניו-יורק	1
סוג כסחוני:	טופס מברק	2
ת"ח: 121330	א 5 : אריה מקל, לשכת ראח"מ	
גר : 0249		
	אית 1 : עומדות, ניו יורק	

JEANE KIRKPATRICK

NEWSDAY SUNDAY, MAY 10, 1987 NY

A Mideast Peace Idea That Doesn't

Wash

LAST WEEK, YASSER Arafat, restored to leadership in a newly reunified PLO, offered his own "peace plan" to solve Arab-Israeli problems: Absorb Israel into an independent Palestinian state whose capital would be Jerusalem.

Arafat's proposal captured the spirit of the PLO meeting in Algiers, and provides additional reasons for the United States to view with caution the proposal to hold an international conference on Arab-Israeli problems. The program adopted at Algiers should have dashed the hopes of moderates and PLO well-wishers, in and out of the Arab world, who had been working to promote the conference.

These moderates — including Egypt, Jordan, Morocco and the European Community — had hoped and expected that the PLO would agree to abandon violence in pursuit of its aims; compromise its demands for an independent Palestinian state; accept UN Security Council Resolution 242 as a basis for negotiations of "secure borders" for all states in the region, including Israel; and integrate Palestinian delegates with Jordanians in an Arab delegation that would attend the conference.

Instead, the resolutions adopted by the reunited PLO called for "armed struggle" against Israel; an independent Palestinian state with its capital obnoxious United Nations resolution that equates Zionism with racism. They rejected the Camp David Ac-

cords as well as Resolution 242. They affirmed the PLO's solidarity with the Soviet Union and with "national liberation movements" everywhere.

They explicitly called into question future relations with Egypt and insulted Morocco by recognizing the Polisario separatist movement. (In retaliation, the Egyptian and Moroccan governments closed PLO offices in their capitals.)

The outcome was satisfying to the Soviet Union, which has been working hard to strengthen its role in Middle Eastern affairs. Apparently the Soviets think a strengthened PLO will help.

In Moscow, Gorbachev affirmed that diplomatic relations with Israel could only be restored if, among other things, Israel returns occupied Arab territories and recognizes the "legitimate rights of the Palestinians."

Gorbachev also denied having promised American Jewish organizations that 11,000 Soviet Jews would be permitted to emigrate to Israel this year.

Although their actions undermined the clear prerequisites for an international conference, the Soviet Union and the PLO have continued to call for such a gathering under the auspices of the five permanent mem-

bers of the United Nations.

involved parties — including Israel, the Arab countries and the PLO — would have full, independent representation. The Soviets have implied that no nation could veto the final agreement if it were ratified by a majority. And they have demanded that the full conference have the power to break any deadlocks that might develop between Israel and any Arab state.

One might suppose that these recent developments would put an end to discussion of the proposed

conference. Israelis who support the idea of an international conference, notably Foreign Minister Shimon Peres, have said they would accept Soviet participation only if that country first restored diplomatic relations with Israel and permitted Soviet Jews to emigrate.

Israel also rejects any conference in which the PLO is a participant. Jordan, Egypt and the European Community have agreed that negotiations at an international conference must proceed in the context of Resolution 242. And the United States, which has never committed itself to a "peace process" of this type, now finds new reasons to object.

"What are the Soviets trying to

אישור:

ימ"ק זרעל

טס השולח:

12/5/87

תאריך:

Handwritten notes at the bottom of the page, including "ההנהלה" and "המטה".

0249

2/2

"The Soviets have implied that no nation could veto the final agreement if it were ratified by a majority."

do?" an American official asked. "The Soviets know perfectly well, as does Arafat, that it's inconceivable to think of an international conference that is not built on (Security Council) Resolutions 242 and 338." (The latter confirms Resolution 242's demand for direct negotiation of peace between the concerned parties leading to "secure borders" for all parties, including Israel.)

However, discussion of an international conference continues. King Hussein decided to ignore the PLO's rejection of his proposed framework for peace and has reiterated his support for the conference.

Meanwhile, PLO spokesmen hint aloud that their demand for direct, independent representation doesn't necessarily mean direct, independent representation.

Recognizing that nothing is what it seems in the labyrinthine politics of the Middle East, it nonetheless seems clear that the whole idea of an international conference is not a promising arena for resolving Israeli-Arab differences.

It would involve too many countries with too little at stake in the problems. It would quickly isolate Israel and put the United States under heavy pressure to either compromise the vital interests of a strategic ally or appear totally intransigent. (Perhaps both.)

Some problems cannot be avoided. This one can.

But meanwhile, should Yasser Arafat desire to pursue his "peace proposal," he is always welcome before the United Nations Security Council, where the five permanent members are in session and where the United States at least has a veto.

מדינת ישראל

2/5/87

תאריך

אל: רמ"ג

מאת: לשכת ראשיהממשלה.

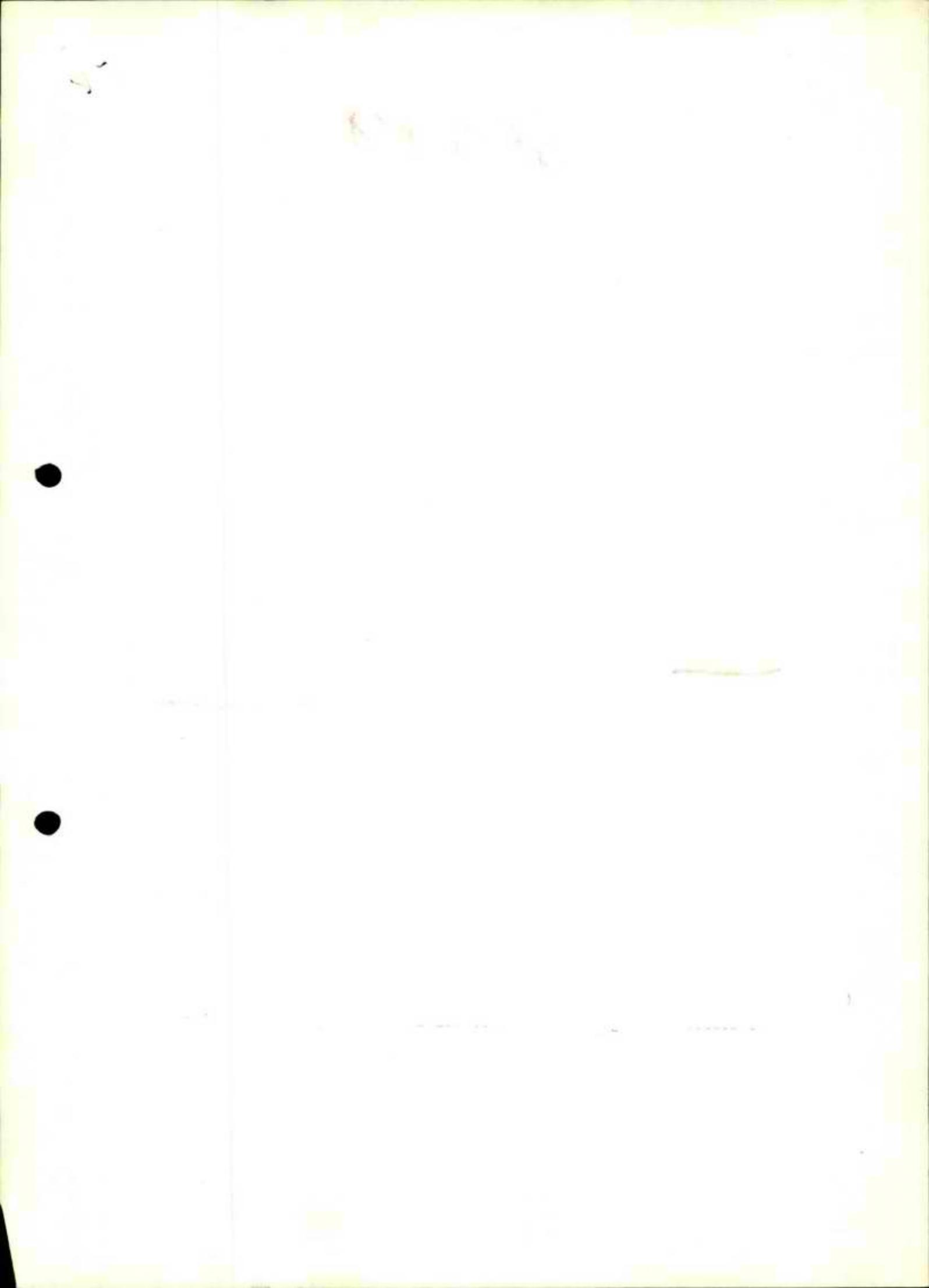
החן הפבבים שיוסי הן אהבן ביקט למני היום
שאצבו לך:

(1) נוצטעלע, יאד נוצטען (אוגבימ שפעט די ינא-אן אן טיימ
לאז מבינימ, יאד פאר א-פוס: אס אדווינד-
די נטיאמ נשעצט קולו- צואים, כולל זקנד אונקעם
אויפנימ אל פוס.

(2) יוסי מציב שערך דקדוקי וטוב מציב
שאלו פוס לא יולא לציב לאור"ה צ"מ
מנפט ערוצן וואסן דימניע. יוסי סדור שמוצ
אל פוס וצייטן די נשארתי ילדום נאן רדי.
יוסי מציב שערך דקדוקי שאר צולא
ערוצן פונעם- שפולל ט"ל צ"מ- פוס
נרבה אל פוס דפוס - אדווימ של אדא- יאטא,
אסן אסן נאציב אר"פ אשול.
אזורה.

0328 2/3

FOR INFORMATION OF UNITED NATIONS SECRETARIAT ONLY

13 May 1987

UNITED NATIONS DAILY PRESS BRIEFING

Francois Giuliani opened today's United Nations press briefing by drawing correspondents' attention to the report of the mission dispatched by the Secretary-General to investigate alleged chemical weapons use in the conflict between Iran and Iraq (document S/18852). He said the President of the Security Council would meet this afternoon with the Permanent Representatives of Iran and Iraq. Mr. Giuliani did not rule out the possibility of Council consultations on the report before the end of the week.

Mr. Giuliani said the Secretary-General's party in China had not been in touch with Headquarters. He therefore had no further information on the trip, during which the Secretary-General was visiting various provinces. Was this due to bad communications or lack of activities to report? Mr. Giuliani was asked. He replied that he thought it was "a bit of both".

Following up a question from yesterday's briefing as to whether the peace process referred to by the Secretary-General in his report on convening a Middle East peace conference (document A/42/277-S/18849) fell within the scope of resolutions 41/43 D and 38/58 C, Mr. Giuliani said that as the Secretary-General had stated in his report, sufficient agreement did not at present exist to permit the convening of the conference called for in resolution 41/43 D. The Secretary-General would, nevertheless, continue his efforts to establish a process that would lead to a just and lasting peace in the Middle East. In particular, he would try to find ways to bridge the gaps between the parties, to permit the convening of a conference on a basis acceptable to all. All Council members had expressed support for the Secretary-General's efforts, Mr. Giuliani said.

Was the peace process the Secretary-General was pursuing the one which fell within the scope of resolutions 41/43 D and 38/58 C or was it another peace process, such as the one proposed by the United States? a correspondent asked. Mr. Giuliani said the fact that it had not been possible to implement resolution 41/43 D did not mean that the Secretary-General should cease his efforts to achieve peace in the Middle East. He would support any negotiating process that was acceptable to all parties concerned.

The Spokesman confirmed, in response to another question, that the Palestine Liberation Organization (PLO) was one of the parties to whom the negotiating process must be acceptable.

Responding to a query on the alleged source of chemical weapons in Iran and Iraq, Mr. Giuliani said all questions concerning the report on chemical weapons should be addressed to the specialists who had prepared it. The Secretary-General was merely transmitting the report to the Security Council. If the experts had not identified the weapons, it was presumably because they could not do so.

(more)

✱

✱

0328 3/3

UN Briefing

- 2 -

13 May 1987

The experts were not in New York, Mr. Giuliani said in reply to a query on whether they would be available for interviews. He doubted if Iqbal Riza of Under-Secretary-General Diego Cordovez's office, who had served as secretary to the group, would meet with correspondents.

Answering another question on the Secretary-General's mandate with regard to the convening of a Middle East conference, Mr. Giuliani said the Secretary-General, since he assumed office in 1982, had remained interested in establishing a negotiating process in the Middle East acceptable to all in order to achieve a comprehensive and lasting settlement. Did this mean the Secretary-General considered himself free of the mandate entrusted to him by the General Assembly in resolution 41/43 D? he was asked. Mr. Giuliani said this was not the case, but pointed out that the Secretary-General had several mandates from the Assembly and the Security Council concerning the Middle East, notably under Council resolutions 242 (1967) and 338 (1973).

Mr. Giuliani then told correspondents that there was a Parliamentary Assembly of the Council of Europe being held today at Headquarters. About 30 members would be holding a private meeting with Under-Secretaries-General Cordovez and Marrack Goulding this afternoon in Conference Room 8.

Mr. Giuliani also announced a press conference tomorrow, 14 May, at 11 a.m. in Room 226 by Clovis Maksoud of the League of Arab States.

Mr. Giuliani said he would transmit to the members of the team sent on the Iran-Iraq mission a query on whether their report suggested that injuries found in Iraq were evidence of chemical weapons use, or not.

* * * *

STATEMENT BY THE PRIME MINISTER'S SPOKESMAN AT THE CONCLUSION OF THE DEBATE
IN THE CABINET ON THE INTERNATIONAL CONFERENCE.

At the conclusion of the debate on the document presented by the Vice Premier and Foreign Minister on the International Conference, the Labour Alignment did not submit the proposal to a vote, and the Vice Premier explained that because opinion is equally divided in the Cabinet and a ^{5 to 5} vote was expected there was no point in calling for a vote and therefore the Vice Premier proposed to call for elections. Following this the Prime Minister announced in the Cabinet that the effect of the Vice Premier's statement is that his proposal was not accepted by the Cabinet, and accordingly the Foreign Minister has no mandate to act in the international arena on the subject of an international conference.

The Prime Minister summed up the debate in the Cabinet as follows:

1. The proposal of the Vice Premier in regard to the participation of the State of Israel in an international conference was not accepted. The views of those opposed to the idea were clearly presented. The idea of an international conference will not lead to peace and is designed, whether we like it or not, to force Israel into an array of pressures which only those interested in massive concessions could support. The obscurity enveloping this course is intended to enable the PLO to receive an entrance ticket to the conference and to the diplomatic process, and to enable other elements whose positions are totally opposed to those of Israel to prejudice the vital interests of the State.
2. I must stress that the Cabinet and the Government are united in their adherence to the continuation of the Peace Process. Our proposals too will be presented in detail as required. I wish to reiterate my invitation to Jordan in accordance with the basic guidelines of the Government of National Unity, to open with them negotiations for peace, and we shall discuss proposals

that Jordan will submit, taking into account their sensitivities, just as we expect them to take into account our sensitivities.

3. The framework for these negotiations must be such as will make possible a fair dialogue, free of pressures and from Israel's point of view, which must enable us to safeguard our national interests. This can be achieved only through direct negotiations during which the State of Israel will face Jordan. The Jordan delegation may include representatives of Palestinian Arabs who are acceptable to Jordan and Israel. In accordance with what was determined in the Camp David Agreements, Israel is prepared for the participation of the United States and Egypt in these negotiations.

4. The position of Israel in the negotiations will be based upon the Camp David framework agreement, ^{autonomy} for the Arab inhabitants of Judea, Samaria and Gaza and after the transitional period, negotiations on the permanent status.

5. Our adherence to the Camp David Agreement is self understood; This is an international agreement which binds Israel, Egypt and the United States, and at the conclusion of the evacuation of Sinai in April 1982 Israel and Egypt repeated their commitment to it. Israel paid a very high price for the agreement and will abide by it and to its principles, and she has no reason whatsoever to waive her commitment or the commitment of any other party to it. We expect that the United States will honour its commitment on the subject just as she adheres to agreements directly affecting her own national security, and we believe that she will act accordingly. It is true that Jordan is not obligated by the Camp David Agreement, but its content should constitute the positions of Israel, Egypt and the United States in the negotiations.

6. We believe that the way to achieve negotiations is by means of open and public commitment to direct negotiations, if this, in fact, is the intention of Jordan, as is claimed. The important thing is what the Jordanian Government tells its own citizens and the world at large. We call on Jordan to display the necessary courage and come out openly in favour of direct negotiations with us. There is no place for obscure formulae which are open to interpretations whose object is the participation of the PLO in the process, or the involvement of international elements whose attitude towards Israel's position is negative.

7. In addition to the peace negotiations, Israel is prepared to enter into negotiations with Jordan on regional topics of interest to both countries such as the subject of water, cooperation in the ecology of the area, the development of the Red Sea basin and similar topics. On the subject of a regional and multilateral character such as the development of the Red Sea basin, Israel is prepared to cooperate also with Egypt and Saudia as riparian countries.

8. We say YES to peace; YES to negotiations; YES to cooperation; YES to practical arrangements with Jordan within the framework of the Peace Process; YES to the participation of agreed upon Palestinian representatives in the Jordanian delegation.

NO to an International Conference of the United Nations whose positions are well known and opposed to our vital national interests; NO to a framework whose object is to exercise pressure on Israel and NO to inviting the PLO.

9. After the proposal for an International Conference was not accepted I am of the opinion that the National Unity Government can, and must, continue to function. I am convinced that the basic guidelines of the Government constitute an adequate and proper framework for the activities of the entire Government.

Let us make an effort to overcome the gaps which may have widened in recent days and let us work together for the sake of the country.

266

Middle East non-starter

Wentus 125

Among the panaceas in which Western leaders habitually place their faith, none seems to be more durable than the idea of an international conference, allowing everyone to have his say and offering an opportunity for mutual compromise and reconciliation. The most recent such notion is being prescribed for the Middle East, where Israeli Foreign Minister Shimon Peres and Jordan's King Hussein, with encouragement from the European Community, have begun murmuring about the benefits that supposedly would follow from a regional gab-fest.

Upon analysis, these benefits will prove illusory, precisely for the reason, as American University's Amos Perlmutter pointed out recently, that such a conference "offers no substantial incentives for territorial concessions to any of the parties." The Likud wing of the coalition in Jerusalem vehemently opposes the meeting, and even Mr. Peres's Labour Party is willing to concede only a partial withdrawal from the West Bank — a variation on the old theme of trading territory for security. King Hussein himself, after inheriting whatever the Israelis gave up, would face the intractable problem of what to do with it, since both the PLO and Syria demand carving the area into a morsel to be swallowed by an "independent Palestinian state," the Middle East equivalent of the lost continent of Atlantis. Jordanian administration of the area would place the King and his government squarely in PLO gun sights.

As for the PLO itself, fresh from its reunification a few weeks ago in Algeria, it has already rejected the idea of a conference, has reiterated its goal of ingesting Israel, and has

reaffirmed also its commitment to what Communists politely call "armed struggle," better known, to those on the receiving end, as terrorism. No one, least of all the Israelis, are ready to deal, or should be ready to deal, with a transnational enterprise loudly and violently committed to one's destruction.

A Middle East conference under an international umbrella would thus contribute little to any solution that is palatable to almost anyone — except for one someone, namely the Soviet Union and its friends in the region. Since the Egyptian expulsion of Soviet advisers in 1972, Moscow's calling cards East of Suez have been increasingly rare. Only Syria, South Yemen, and (to the west) Libya have rolled out the carpet for them. More recently, however, the Soviets have been a bit more active, playing on the hoary fantasy that they are a realistic counterweight to the United States. The Jordanians, hardly left-leaners, have insisted on a Soviet presence at the proposed conference, and in addition to its usual stroking of its pets in Damascus, the Kremlin has begun cuddling up to Egypt and the Gulf States. The reconciliation at the PLO meeting was largely Soviet handiwork.

Whether the Soviets themselves made it through the doors of an international conference, or whether merely their good buddies from Damascus or the PLO were present, the shadow that would be cast over the whole region could hardly contribute to a fair or enduring settlement and would more likely stimulate, and perhaps help satisfy, Moscow's own appetites for Mideast power.

Whatever else might appear on the plate of such a conference, the guests from Moscow would want to bring their own menu.

רחיסות: מילרד טפל-2077 סוג בטחוני: גלבי	מחלקת הקשר ניו-יורק טופס מברק	דף: 1 מתור: 4
תז"ח: 11200	אל : המשרד בהור	
כר : 0204	ד ע : תק האו"ם מאת : נאו"ם	

אל : ארכל 2

מאת : יששכרוף

דו"ח המזכ"ל - ועידה בינ"ל

רצ"ב דו"ח המזכ"ל בהתאם להחלטת עצרת ט 41/43 בעניין ועידה בינ"ל.

נאו"ם

2
 3
 4
 5
 6
 7
 8
 9
 10
 11
 12
 13
 14
 15
 16
 17
 18
 19
 20
 21
 22
 23
 24
 25
 26
 27
 28
 29
 30
 31
 32
 33
 34
 35
 36
 37
 38
 39
 40
 41
 42
 43
 44
 45
 46
 47
 48
 49
 50

ג'י. יששכרוף
 אישור:

אישור:

שם השולח: ג'י. יששכרוף

תאריך: 11.5.87

UNITED
NATIONS

A S

General Assembly Security Council

0204 2/4

Distr.
GENERAL

A/42/277
S/18849
7 May 1987
ORIGINAL: ENGLISH

GENERAL ASSEMBLY
Forty-second session
Items 38 and 39 of the preliminary list*
QUESTION OF PALESTINE
THE SITUATION IN THE MIDDLE EAST

SECURITY COUNCIL
Forty-second year

Report of the Secretary-General

1. The present report is submitted in accordance with General Assembly resolution 41/43 D of 2 December 1986 on the question of convening an international peace conference on the Middle East. The operative part of the resolution reads as follows:

"The General Assembly,

"...

"1. Takes note with appreciation of the reports of the Secretary-General;

"2. Determines that the question of Palestine is the core of the Arab-Israeli conflict in the Middle East;

"3. Reaffirms once again its endorsement of the call for convening the International Peace Conference on the Middle East in conformity with the provisions of the resolution 38/58 C;

"4. Expresses the urgent need for additional concrete and constructive efforts by all Governments in order to convene the Conference without further delay;

* A/42/50.

A/42/277
S/18849
English
Page 2

0204

3/4

"5. Endorses the call for setting up a preparatory committee, within the framework of the Security Council, with the participation of the permanent members of the Council, to take the necessary action to convene the Conference;

"6. Requests the Secretary-General, in consultation with the Security Council, to continue his efforts with a view to convening the Conference and to report thereon to the General Assembly not later than 15 May 1987;

"7. Decides to consider at its forty-second session the report of the Secretary-General on the implementation of the present resolution."

2. In accordance with the request contained in paragraph 6 of the resolution, consultations were held with the members of the Security Council individually during the period from February to May 1987. The purpose of these consultations was to determine their views on the convening of the International Peace Conference on the Middle East as called for by the General Assembly. The consultations also addressed the question of how such a conference should be prepared, with special reference to the proposal for setting up a preparatory committee, endorsed in paragraph 5 of the resolution.

3. All members of the Security Council were concerned about the Middle East problem, and all expressed support for a continuation of the Secretary-General's efforts to bring about a just and lasting peace in the Middle East. Moreover, in contrast with the experience of recent years, none of the Council members opposed in principle the idea of an international conference under United Nations auspices. It was clear, however, that wide differences still existed regarding the form that a conference should take. It was also generally agreed that the positions of the parties themselves remained far apart on a number of issues of procedure and of substance but that in recent months there had been indications of greater flexibility in attitudes towards the negotiating process and that this should be encouraged.

4. The members of the Council also agreed that a conference would have to be carefully prepared, but opinions were divided on the proposal for the establishment of a formal preparatory committee. Some members of the Council favoured early establishment of such a committee; others opposed the proposal or felt that further consultations would be required on this question and that the views of the parties themselves would be of especial importance in this context.

5. A first round of consultations was also held with representatives of the parties, namely the Member States directly concerned - Egypt, Israel, Jordan, Lebanon, and the Syrian Arab Republic - and the Palestine Liberation Organization. These consultations, which were held in New York during March and April, were exploratory, with the objective of ascertaining the positions of the parties on the convening of the International Conference and of seeking their views as to how it should be prepared. All the parties showed interest in a settlement of the conflict in the Middle East, and some viewed it as a matter of great urgency. Again, views differed both on the form the Conference should take and on how it should be prepared, but there appeared to be a general readiness to consider options for an acceptable negotiating formula.

/...

1

1875

●

●

0204

4/4

A/42/277
S/18849
English
Page 3

OBSERVATIONS

6. While it is apparent from this first round of consultations that at present, sufficient agreement does not exist to permit the convening of the International Conference as called for in resolution 41/43 D, I am determined to continue my efforts to establish a process that will lead to a just and lasting peace in the Middle East. I am encouraged by the increased interest on the part of the international community in the idea of a conference that would be convened under United Nations auspices on a basis acceptable to all. I am also encouraged by the indications of greater flexibility on this issue amongst the parties, since obviously their views are of crucial importance in this matter. At the same time, it is evident that very deep differences remain between the parties, and I do not underestimate the difficulties involved in resolving those differences and in creating agreement on procedures that will permit effective negotiations to the satisfaction of all concerned. To this end, I intend, in the months to come, to intensify my contacts with the parties, in order to try to find ways of bridging the gaps between them.
7. Ever since I was first appointed Secretary-General, I have been strongly committed to the search for a comprehensive settlement of the Middle East problem and I have been exploring ways of achieving such a settlement. Since I last reported on this subject to the General Assembly and the Security Council (A/41/768-S/18427), I have had the opportunity to meet a number of leaders from the region, all of whom have encouraged me to make a special effort to promote the start of a negotiating process that would lead to a just and durable peace in the region. If these efforts are to prove successful, they will need the full support and understanding not only of the parties but also of the Security Council, with whose members I will continue to consult. I am convinced that it is my responsibility as Secretary-General to strengthen the resolve of those who seek a peaceful solution.
8. I will keep the General Assembly and Security Council fully informed of my continuing efforts to make progress towards a just and lasting peace in the Middle East.

ג'יק גולדינג

חוזם: 5,5851

אל: המשרד

מ-: ניו, נר: 230, תא: 110587, זח: 1700, דח: מ, טג: ב

נד: @

ר' מאורי ק' יין (כאכ'ין) (אמאמן)

בלמט/מידוי

אל: מעת.

דע: מצמא, דושינגטון (נר 39)

מאת: עתונות ניו יורק

RCV: J1IM/6.00050 LINE: 6

NEWS SUMMARY MAY 11, 1987

NEW YORK HEADLINES

THE INTERNATIONAL CONFERENCE MADE PAGE 1 NEWS IN THE NEW YORK TIMES TODAY. THE QUEST FOR A PEACE PARLEY BRINGS DISQUIET TO ISRAEL (SEE PRESS REPORTS) AND THE SOVIET UNION TRIES TO EXPAND ITS INFLUENCE IN THE REGION (SEE PRESS REPORTS). ALSO ON P. 1 OF THE TIMES: EXPERTS ON AIDS URGE MORE TESTING ON AN OPTIONAL BASIS= REAGAN URGES BLACKS TO GAIN MORE SKILLS IN SCIENCE= THE ELECTIONS IN THE PHILIPPINES AND WALSH IS STUDYING CONGRESSIONAL TESTIMONY BY CURRENT AND FORMER ADMINISTRATION OFFICIALS TO SEE IF THEY LIED ABOUT AID TO THE CONTRAS. HEADLINE STORY IN THE DAILY NEWS REPORTS ON A MEETING IN BROOKLYN WHERE KOCH DEFENDED HASIDIM TO A BLACK AUDIENCE (SEE PRESS REPORTS). HEADLINE IN NEWSDAY DEALS WITH THE CRASH OF THE POLISH JETLINER. HEADLINE

1970

London / 1000 / 1000

משרד החוץ-מחלקת הקשר

STORY IN THE NEW YORK POST REPORTS ON A FATHER WHO WAS STABBED TO DEATH BY HIS DAUGHTER'S EX-BOYFRIEND
PAGE 1 STORIES IN THE WALL STREET JOURNAL DEAL WITH THE NEW ROLE OF GRANDPARENTS IN THE US TODAY AND MODEST ECONOMIC GROWTH AND CORPORATE COST CUTTING LIFTED FIRST-QUARTER PROFITS TO THE BIGGEST GAIN SINCE 1984.

EDITORIALS

NYP "COME ON KURT, MAKE OUR DAY" OFFENSIVE AND AUDACIOUS THOUGH IT IS, THE SUIT BY WALDHEIM AGAINST BRONFMAN IS WELCOME. IT WILL AT LAST BE POSSIBLE TO PUT HIM ON THE STAND AND MAKE HIM ACCOUNT FOR HIS YEARS OF SERVICE TO HITLER. THE AUSTRIAN GOV'T AND ITS PEOPLE SHOULD BE ASHAMED OF THEMSELVES SINCE ITS ACTUALLY THE AUSTRIANS WHO ARE SUING.

ND "DEFENDANT WALDHEIM DOESN'T LIKE THE VERDICT" WALDHEIM JUST DOESN'T KNOW WHEN TO SHUT UP. THE CASE AGAINST HIM IS OVERWHELMING. IF HE KNOWS WHAT'S GOOD FOR HIM HE'LL QUIT WHILE HE'S REGRETTABLE AHEAD.

ND 5/10 "NOT ONLY BARBIE GOES ON TRIAL TOMORROW" FRANCE ITSELF WILL BE ON TRIAL. PAINFUL WOUNDS ARE BOUND TO BE OPENED IN A COURTROOM EXPLORATION OF FRANCE'S COLLABORATION WITH THE NAZIS. AMERICA IS ALSO CONNECTED. BARBIE BECAME A PAID US OPERATIVE AFTER THE WAR. US OFFICIALS SHIELDED HIM FROM WAR CRIMES TRIALS IN FRANCE AND HELPED HIM FIND A SAFE HAVEN IN GERMANY FOR MORE THAN FOUR YEARS. THEY THEN HELPED SMUGGLE HIM TO BOLIVIA. FOR THIS THE US EXTENDED A FORMAL APOLOGY TO FRANCE. THE FULL STORY OF THE US AND THEIR ROLE IN HELPING NAZIS IS SHAMEFUL AND HAS NEVER BEEN TOLD.

COLUMNS

ND-KIRKPATRICK 5/10 "A MIDEAST PEACE IDEA THAT DOESN'T WASH" THE PROGRAM ADOPTED AT ALGIERS SHOULD HAVE DASHED THE HOPES OF MODERATES AND PLO WELL

משרד החוץ-מחלקת הקשר

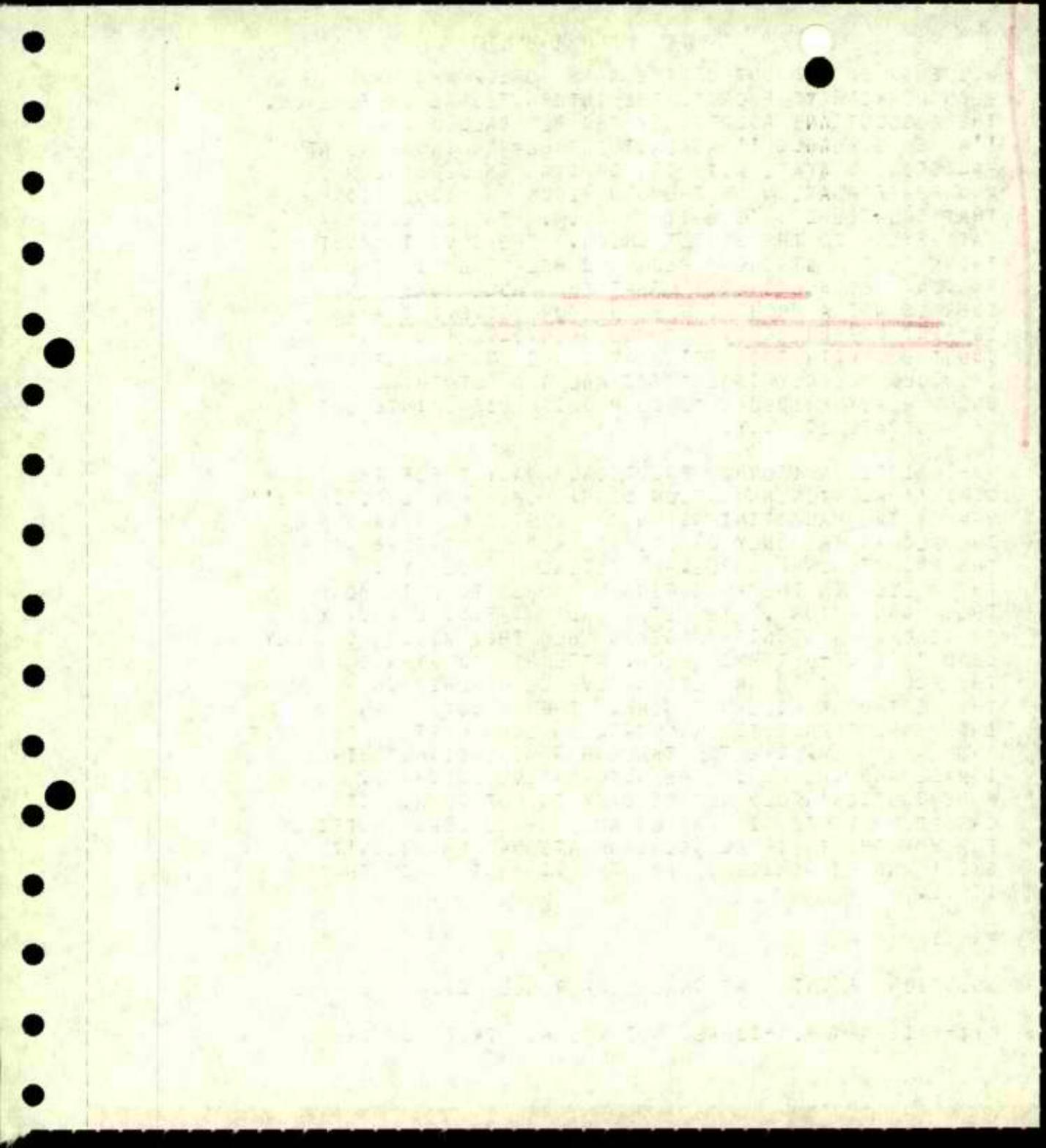
WISHERS, IN AND OUT OF THE ARAB WORLD, WHO HAD BEEN WORKING TO PROMOTE THE INTERNATIONAL CONFERENCE. THE RESOLUTIONS ADOPTED BY THE PLO CALLED FOR "ARMED STRUGGLE" AGAINST ISRAEL= AN INDEPENDENT PALESTINIAN STATE WITH ITS CAPITAL IN JERUSALEM AND REAFFIRMATION OF THE OBNOXIOUS UN RESOLUTION THAT EQUATES ZIONISM WITH RACISM. THE OUTCOME WAS SATISFYING TO THE SOVIET UNION. THE SOVIETS MUST THINK THAT A STRONGER PLO WILL HELP THEM IN THE REGION. IT SEEMS CLEAR THAT THE WHOLE CONFERENCE IDEA IS NOT A PROMISING ARENA FOR RESOLVING ARAB ISRAELI DIFFERENCES. IT WOULD INVOLVE TOO MANY COUNTRIES WITH TOO LITTLE AT STAKE IN THE OUTCOME. IT WOULD QUICKLY ISOLATE ISRAEL AND PUT THE US UNDER HEAVY PRESSURE TO COMPROMISE VITAL INTERESTS OF A STRATEGIC ALLY.

ND-CHRISTISON (FORMER POLITICAL ANALYST FOR THE CIA) "PALESTINIAN NATIONALISM, HOPES ARE LEGITIMATE" 94% OF THE PALESTINIANS ON THE WEST BANK REGARD THE PLO AS THE ONLY LEGITIMATE REPRESENTATIVE OF THE PALESTINIAN PEOPLE. OFFICIAL US POLICY IS THE BELIEF IN THE PALESTINIAN PEOPLE TO DETERMINE THEIR OWN FUTURE. YET IT IS ALSO OFFICIAL POLICY TO IGNORE PAESTINIAN DESIRES WHEN THIS WOULD ACTUALLY LEAD TO SELF-DETERMINATION. ATTEMPTS TO BYPASS THE PLO AND FORM AN ALTERNATIVE LEADERSHIP ON THE WEST BANK WILL NOT WORK. THERE MUST BE AN INDEPENDENT PALESTINIAN STATE IN SOME PART OF THE WEST BANK AND GAZA, CREATED THROUGH NEGOTIATIONS BETWEEN ISRAEL AND THE PLO. THE ALTERNATIVE IS CHAOS. A REVOLUTION WOULD NOT BE EASY TO PUT DOWN. IT CAN BE PREVENTED IF THE US AND ISRAEL CEASE PUTTING FORTH MYTHS THAT PALESTINIAN NATIONALISM DOESN'T EXIST AND RECOGNIZE IT FOR THE VIBRANT FORCE THAT IT IS.

PRESS REPORTS

QUESTION OF INTERNATIONAL CONFERENCE DIVIDES ISRAEL

NYT-FRIEDMAN P.1-ISRAEL GOT A SMALL TASTE OF THE

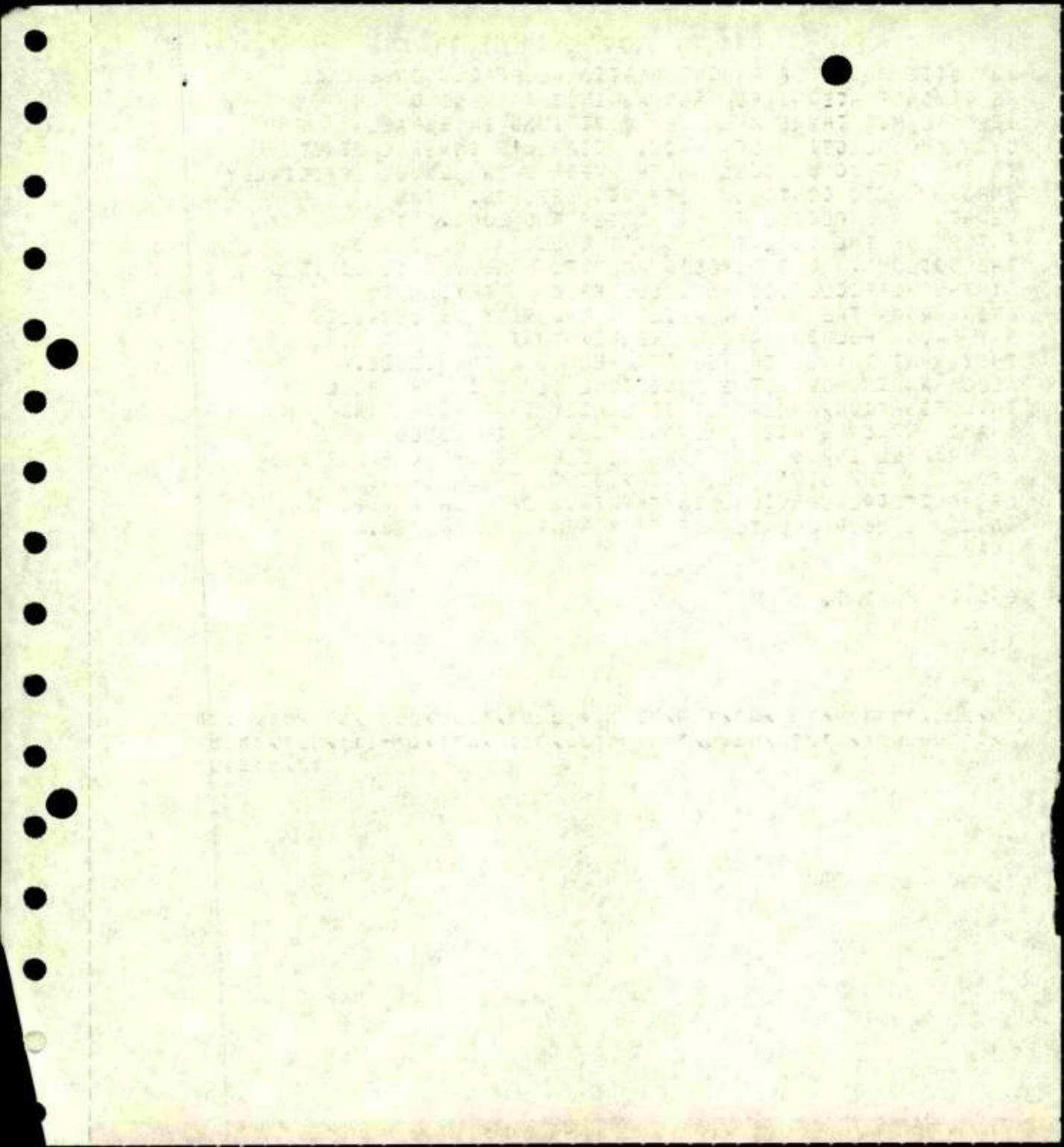

משרד החוץ-מחלקת הקשר

DOMESTIC PRESS OF AN INTERNATIONAL PEACE CONFERENCE AS DEMONSTRATIONS FOR AND AGAINST IT WENT ON IN JERUSALEM. THERE ARE DEEP DIVISIONS IN ISRAEL OVER THE QUESTION OF PEACE. ISRAEL'S INNER CABINET IS TO MEET TO DISCUSS WHETHER PERES SHOULD BE OFFICIALLY EMPOWERED TO CONTINUE WITH HIS EFFORTS. THE DEBATE IS EXPECTED TO BE BITTER AND LONG. THE FUTURE OF THE COALITION GOV'T COULD BE RIDING ON THE OUTCOME. BUT PERES'S ROOM TO MANEUVER IS LIMITED BY THE DIFFICULTIES HE COULD FACE IN TRYING TO BRING DOWN THE GOV'T. WHILE A MAJORITY OF ISRAELIS MAY FAVOR HOLDING A CONFERENCE, THAT DOES NOT MEAN THEY WANT TO SEE THE GOV'T FALL OVER THE ISSUE. ALSO HANGING OVER THE POLITICAL SCENE IS THE POLLARD INVESTIGATION, WHERE IT IS LIKELY THAT PERES AND SHAMIR WILL BE HELD RESPONSIBLE. THIS COULD BE A POWERFUL INDUCEMENT FOR THE LEADERS OF BOTH PARTIES TO KEEP THE GOV'T TOGETHER, SINCE THEIR CHANCES OF POLITICAL SURVIVAL IN THE FACE OF SUCH A REPORT WOULD BE MUCH GREATER IF THEY REMAINED UNITED.
(CABLED)

END OF PART 1.

תב: שהח, רהמ, שהוט, מנבל, ממנבל, סמנבל, תמד, רם, אמנ, קלורר, מעת,
הסורה, לעמ, דוצ-ים, דוצ, פזנר, צנזורצבאי, מצמא, מדת ים, מתאטשט ים,
תפוצות, מרנ

נכנס **
**
**
**

טרורי

גבץ הוואצ'נו

חידום: 2621/5

אל: המשרד

מ-: בני, נר: 106, תא: 060587, זח: 1300, דח: ר, טג: ט

נד: ט

טרורי/לנמען בלבד/חרי"ב/רגיל.

אל: טמנבל ורד.

דע: מזאר.

מאת: מ. ירבה.

ועידה בינ"ל-עמדת בריהמ"י.

1. בשלנו 80 מ-5.5 (סעיף 3) דיווחנו על פגישות המזכ"ל עם חברי מועבי"ט, ועל פגישתו המתוכננת עם המשלחת הסובייטית שאמורה היתה לבוא אליו לאחר פגישתנו.

2. מקור בלשכת המזכ"ל שהשתתף בפגישה עם הסובייטים (5.5) נטר לי פרטים דלהלן:

א. הסובייטים הדגישו שוב שלא יסכימו לתפקיד טקסי ושלמליאה יהיו תפקידים מרכזיים והיא תדון במספר נושאים ספציפיים מולטילטרליים, כמו ערבויות למשל.
ב. הסובייטים מסכימים לעקרון של שיחות ומו"מ' בילטרליים.

ג. לגבי נוהלים, הסובייטים אמרו שעמדתם איננה RIGID והם מוכנים ל FLEXIBILITY.

ד. הסובייטים הציגו עמדה חדשה בצייננו שהם מוכנים לקבל העקרון שלמליאה של הועידה לא תהיה סמכות להכתיב TO IMPOSE מתרונות על הצדדים.

6408
מחלקת הקשר
תאריך: 18.05.87

200 0000

UNITED STATES DEPARTMENT OF JUSTICE
FEDERAL BUREAU OF INVESTIGATION
WASHINGTON, D. C. 20535

CITIZENS FOR A BETTER AMERICA

MEMORANDUM

TO :

FROM :

SUBJECT :

RE: [Illegible text]

[Illegible text]

[Illegible text]

[Illegible text]

[Illegible text]

ס ו ד י

10.5.87
5-ובינ"ל-338-3

הצעת החלטה לקבינט (11.5.87)

1. ישראל מציעה לירדן, סוריה ולבנון לפתוח מיד בשיחות ישירות להשכנת שלום, בין ישראל לביןן.
2. הממשלה מסמיכה את ראש הממשלה לפנות בהצעה למנהיגי ירדן, מצרים וארה"ב לקיים מיפגש משותף, בדרג בכיר, בתוך 30 ימים, כדי לקבוע את הדרך לפתיחת משא ומתן ישיר בין ישראל לבין ירדן, להשכנת שלום בין שתי המדינות.
3. ראש הממשלה יבדוק את האפשרות לכינוסה של קבוצת עבודה שתורכב מנציגי המדינות הנ"ל לצורך הכנת מיפגש.
4. ישראל תפעל, במשא ומתן לשלום, על פי העקרונות הבאים:
  - א. כנאמר בקווי היסוד של ממשלת האחדות הלאומית, הממשלה תפעל להמשך תהליך השלום "על פי המסגרת לשלום במזרח התיכון שהוסכם עליה בקמפ-דייב"ד ולחידוש המשא ומתן לכינון האוטונומיה המלאה לתושבים הערבים ביהודה, בשומרון ובחבל עזה... ממשלת ישראל תדון בהצעות שירדן תעלה במשא ומתן".
  - ב. המשא ומתן יהיה ישיר, ויתנהל על-ידי מדינות האזור. סיוע אמריקני לקידום המו"מ יתקבל בברכה.
  - ג. נציגים של ערביי יהודה, שומרון ועזה, שעליהם יוסכם, יוכלו להשתתף במשלחת הירדנית או המצרית לשיחות. ישראל לא תישא ולא תיתן עם אש"פ.
  - ד. ישראל דוחה את הרעיון של ועידה בינלאומית, שלא תקדם את השלום אלא תיצור סיכון חמור לבטחונה של מדינת ישראל, ולאינטרסים החיוניים שלה.

נושדד החוץ-מחלקת הקשר

דף 2 מתוך 2
עוהק 3 מתוך 52

* מעונינים שהקהיליה תקיים מגע עם אשי' ע"מ שלא יראה
 * שהוא.
 * ENDORSE קו של ערמאת. הירדני הוטיף בהקשר אחר שלפחות
 * מגע נזה לא יתקיים TOO SOON. כללית אינם מייחסים
 * חשיבות רבה מאוד להחלטות המלי' וירדן אינה OVER
 * DRAMATIZE וועידת אלג'יר.
 * - הנקודות המוסכמות תוצגנה כאמריקאיות.
 * - תוהים (PUZZLED) מהזברים שהרוסים עושים, טברו
 * שהסובייטים יותר מעשיים. הוששים שלאחר אלג'יר בידי
 * הסובייטים עתה שני קלפים אשי' וטוריה ומכאן נוצר
 * מצב שלילי, אלא אם הסובייטים ישחקו בשני הקלפים
 * באופן קונסטרוקטיבי. טרי הוטיף בהקשר הסובייטי כי
 * אינם מבינים מדוע לא התקיים ביקור חוטיין במוסקבה
 * נמי שהיה מתוכנן (שלנו 156 מ-28 אפריל), ציין שהמידע
 * שלהם על הכוונה היה מהימן. שג. ירדן לא יכול היה
 * לאשר לאנשי שיחי על כוונת חוטיין לנסוע לבריה"מ בשלב
 * יותר מאוחר. - בהתייחסותנו לדברי ופעאי (מה-3 דנא
 * עפ"י התזרון השבועי של המרכז) ציין טרי כי למיטב
 * ידיעתו אין חידוש בעמדת ירדן כאשר אינה נתייחסת
 * להחלטות העצרת במכלול המלטיני.

מגידו

תפ: שהח, רהמ, שהבט, מנכל, ממנכל, ממד, רם, אמך, אירא, אירב

בריה"מ וסין דורשות לדון בענייני מהות - גבולות וערבויות

8.5.87

הבינלאומית ודורשים שיידונו נושאים מהותיים, כגון גבולות וערבויות. כך דיון זה שגוריות בריה"מ בא"ם למזכיר הכללי, פרו דה קוויאר, במסגרת הבירורים שערך באחרונה בין החברות הקבועות המשך בעמוד 2

מאת רפאל מן סופרו המדיני של "מערב"

הסובייטים לא יסתפקו בתפקיד של "משקיפים סבילים" בוועידת השלום

של מועצת הבטחון. המזכ"ל דיווח, כי הסובייטים הבחירו לו שמליאת הוועידה אינה יכולה להיות טקסטית בלבד, לדעתם, חייב אש"פ להיות מיוצג בוועידה. סין דורשת אף היא, כי עניינים מהותיים יידונו בוועידה. נציג פקין באו"ם הטעים בפני המזכ"ל, כי הוועידה צריכה להבטיח את הקמתה של מדינה פלשתינית וזכותן של כל מדינות האיזור להתקיים בשלום. לדברי מזכ"ל האו"ם, טרם ברור לכל הגורמים המערביים מה טיבה של הוועידה הבינלאומית. הוא מסר, כי הפגישות שהוא עורך מת

מקדות בבירור לגבי סדר יומה הרצוי של מליאת הוועידה ויחסי הגומלין בינה לבין הוועדות הביטורליות. בעוד שבוע אמור המזכ"ל להגיש דו"ח מפרט על שיחותיו עם חברות מועצת הבטחון. מאיר בליין מסר: שר החוץ הבלגי ליאו טינדמן, המשמש גם כנשיא התורן של הקהילה האירופית, יבוא מחר לארץ לביקור של יומיים. האורח הבלגי יוועד עם הנשיא הרצוג, ראש הממשלה, שרי החוץ והבטחון. באחרונה ביקר טינדמן בירדן, מצרף וסער דיה.

אש"ף למזכ"ל האו"ם

אם לא ישתתף בה אש"ף. ג'ורג' חבש, מנהיג החזית לשחרור פלסטין הזהיר אתמול את יאסר ערפאת, שלא להיענות לקריאה להיפגש עם מדינאים מירשאל. אש"ף ערפאת יחרוג מהחלטות אלג'יר (להחרים את מצרים בגלל הסכם השלום עם האויב הציוני), לום עם. נשלח אליו 'מישהו' שי שיר נציג לו את ההחלטות. יחודי ון למוטב, אמר חבש בסדר בת עיתונאים בדמשק. חבש ניפגש אתמול עם נשיא סוריה, חאפו אסד. בתום הפגישה הכריזו השניים, כי. הסכנה הציונית מקשרת ביניהם.

(מף מעמד ראשון) שיחמן את הצדדים לחוץ דה. כשיחות שקיימו אתמול הנציגים הסובייטים עם דה קוויאר, חזרו אלה על עמדתם, כי אין הם מוכנים שהודו עידה תהיה טקסטית בלבד. עוד דרשו הסובייטים, כי הוועידה תרון בנושאי הגבולות המדיניים של מדינות המזרח ובמתן ערבויות למדינות אלו. הנציג הרוסי גם אמר, שארצו עומדת בתוקף על שיתוף אש"ף בוועידה. לעומת הרוסים, היתה עמדת בריטניה בשיחות עם מזכ"ל האו"ם, כי הצדדים לסיכסוך הם שצריכים לקיבוע את סדר-היום בוועידה. העולם הערבי רוחש גם הוא פעילות לקראת אש"ף רות כינוסה של ועידה בינלאומית:

- אתמול נועדו ברכת עמון עצמת עבר אל-מג'יד, סגן ראש-הממשלה ושריה חוץ המצרי, וטאהר אל-מצרי שרי-החוץ הירדני. בסיכום הפגישה הוחלט, כי מצרים וירדן יגבירו את המאמצים לכינוס הוועידה הבינלאומית, על בסיס הבטחת הזכי ויות החוקיות לעם הפלשתיני וני הבטחת יציבות ובטחון לכל הצדדים באיזור.

• יאסר ערפאת אמר את מול בנאום בנסיכות בהריין, כי אש"ף משתתף במאמצים הנעשים עתה למציאת פיתרון מדיני למשבר במזרח-התיכון. ערפאת ציין, כי ועידה בינלאומית כלשהי תיכשל,

8.5.87

בריה"מ וסין רוצות ועידה "עם מהות"

מאת יוסי מלמן, סופרו המדיני של "מערב" בריית-המועצות וסין מבקשות שהוועידה הבינלאומית לשלום במזרח-התיכון תרון בעניינים של מהות ולא תסתפק בנושאים טקטיים ותשמש כסתיוחה בלבד. כך עולה משירות שקיים מזכ"ל אר"ם פרו דה קוויאר עם נציגי המש החברות הקבועות במועצת הבטחון ודיווח על כך הגיע לירושלים. מהדיווח עולה, כי בריית-המועצות מעוניינת שהוועידה הבינלאומית תרון בהשתתפות אש"ף בשאלת הגבולות, מתן ערבויות של המעצמות למדינות האיזור. סין אמרה, כי היא תומכת בכך שהנושאים שירדנו בה יעסקו בשאלת הגבולות, זכות כל המדינות לשלום ובטחון, בשאלת מעמדה של ירושלים ובהקמת מדינה פלשתינית תוך השתתפות אש"ף. בריטניה הודיעה, כי היא סבורה שעל הצדדים לסיכסוך לקבוע את סדר היום שלהם ואילו ארה"ב חזרה על עמדתה המסורתית לפיה היא מצטרפת כמשאומתן ישיר בין הצדדים לסיכסוך באיזור אך תומכת גם שמו"מ זה יעשה בחסות וועידה בינלאומית.

לילה כן/לילה -

אני סוכים אמצעית. יש ממד (עצ) לזכי פגון
הסוכן יהיה לך קנה מידה להגדל ממך ומדליהן.
אם אינני מוכיח אהבת לך מזה להסכים אהל
איהמפגן? (הניו יורק סימס - גמרי מדנה "לכוד דב")

- או אלה מה אוסין היה רוצה (וגם מוכן לוהר כסוד).
אם מה היו יטל אסך וכפואכי.

- פסוק ומה כי הסכים דם אוסין אל גוף ישר והוסיפה
הבינתויה היו רק נפרה ספיה. ואלים אוסין מסר
אורג סא פמכה. אפרכו, כמישו הפואכי הלך
פסוק ל הדק לקול המדה הדריה/ווי-
המסרה (וניה כן/וניה, כמיה אטיגיה, "פדדי")
ומוסין או ל לכוון המדה היסודית.
או פלו אוסין משנה יל פסוק אלו מוכן
אופה כהסכה לך, אפרכי פוס, אהר ישר בילתיה.

11

הצעת לדברי סיכום של ראש הממשלה לדיון בקבינט

1. הצעת מחלא-מקום ראש הממשלה לא נחקלה, והנימוקים לעמדת המחננדיים הוסברו היטב; רעיון הועידה הבינלאומית לא יוביל לשלום, אלא נועד, בין אם נרצה ובין אם לאו, להכניס את ישראל לסדר של לחצים שרק המעוניין בויתורים מפליגים יוכל לחמוך בהם. זהו מסלול שהגרפול האופף אותו נועד לאפשר לאש"ף ערוץ וכרטיס כניסה, ולאפשר לגורמים נוספים שעמדותיהם מנוגדות בחכליה לשל ישראל לפגוע באינטרסים חיוניים שלה. האמת ניחנת להיאמר, כי איננו בוטחים בכך שבין החומכים בישראל בוועידה בינלאומית אין כאלה ודוצים, ככיכול, "להציל את ישראל מעצמה" ולהזמין את הלחץ.
2. עלי להדגיש: הקבינט והממשלה מאוחדים בדבקות בהמשך תהליך השלום. גם הצעותינו שלנו יוצגו במפורט לפי הצורך. אני מבקש לחזור ולהזמין את ירדן, על-פי קוי היסוד של ממשלת והאחדות הלאומית, לפתוח עמנו כמו"מ לשלום, ואנו נדון בהצעות שירדן תעלה, תוך החזשכות ברגישותיה כשם שאנו מצפים להחזשכות ברגישותינו.
3. על המסגרת למו"מ להיות כואח המאפשרת דיאלוג הוגן ומשוחרר מלחצים, ומבחינת ישראל עליה לאפשר לנו לשמור על האינטרסים הלאומיים שלנו. דבר זה ניתן להשגה רק כמו"מ ישיר, שבו מדינת ישראל עומדת מול ירדן. במשלחת ירדן יוכלו להיכלל נציגים של הערבים הפלשתינאים המוסכמים על ירדן וישראל. בואחם לנקבע בהסכמי קמפ דיוד, נכונה ישראל להשחזפוח ארה"ב ומצרים כמו"מ.
4. עמדת ישראל כמו"מ תהיה על-פי הסכם המסגרת של קמפ דיוד. קרי, בשלב ראשון אוטונומיה לחושבים הערבים ביו"ש ועזה, וכעבור תקופת המעבר - מו"מ על סטטוס הקבע ומו"מ על גבולות.
5. דבקותנו בהסכם קמפ דיוד מובנת מאליה: זהו הסכם בינלאומי המחייב את ישראל, מצרים וארה"ב, ובעת סיום פינוי סיני באפריל 1982 חזרו שתי מדינות אלה על מחויבותן אליו. ישראל שילמה מחיר משמעותי בעד והסכם, היא דבקה בו ובעקרונותיו ואין לה כל סיבה שבעולם לוותר על מחויבותה או על מחויבות כל צד אחר אליו. אנו מצפים גם מארה"ב לכבד את מחויבותה בנושא זה, כשם שהיא דבקה בהסכמים הנוגעים ישירות לבטחונה הלאומי, ומאמינים כי אכן כך תנהג. נכון, ירדן אינה מחויבת בהסכם קמפ דיוד; אך חוכנו צריך להוות עמדותיהן של ישראל, מצרים וארה"ב כמו"מ.

6. אנו מאמינים כי הדרך להגיע למו"מ היא על-ידי מחויבות פומבית וגלויה למו"מ ישיר, אם לכך כוונת ירדן כפי שנטען. חשוב מה אומר הממשל בה לאנדרחיה שלה ולחבל ומלואה. אנו קוראים לירדן להחזיר באומץ הלב הנחוץ ליציאה פומבית למו"מ ישיר עמנו. אין מקום לנוסחאות מעורפלות, והמשאיות פתוחים לפרשנות שעניינה ושחזפות אש"ף בחזליך או מעורבות של גורמים בינלאומיים שעמדותיהן כלפי עמדתה של ישראל שליליות.

7. בנוסף למו"מ לשלום, חוכנה ישראל למו"מ עם ירדן בנושאים אזוריים שמעניינן של שתי המדינות, כמו נושאי חיס, שיחוף פעולה בחחום איכות הסביבה, בפיחוח אגן ים סוף וכיוצא באלה. בנושא בעל אופי רב-צדדי ואזורי כמו פיחוח אגן ים-סוף חוכנה ישראל לשיחוף פעולה גם עם מצרים וסעודיה כמדינות השוכנות לחופיו.

8. אנו אומרים כן לשלום; כן למו"מ; כן לשיחוף פעולה; כל להסדרים מעשיים עם ירדן במסגרת החזליך לקראת שלום; כן לשיחוף נציגים פלשתינאים במשלחת ירדן;

לא לוועדה בינלאומית אומ"י ששמדוחיה ידועות ומנוגדות לאינטרסים לאומיים חיוניים שלנו; לא למחכונת שעניינה לחצים על ישראל, הזמנת אש"ף וכיוצא באלה.

8.5.1987

8.5/16

בלמס
דח"פ: דחופ+
מאת: חצב
מד: 7.5.87/836/714/1

מסי נר: 201(11)

מקור: טימזיית

תזייק: 071330

מליימ: מצרימ, סוריה, יירדן, פלסטינימ, עצמת-עבד-אלמג יייד, התבטאות.
מליימ: חילוקי-דעות. ועידה-ביניייל, וישראל

=====

הנדון: מצרימ/ דבריימ של עצמת עבד אלמג יייד בפגישתו עם טאהר ולמצריי.

=====

טלטלטלטלטלט

עצמת עבד אלמג יייד אמר ברייע בפגישה בה השתתפו ייוספ ואליי, צפות אלשרייפ

וישר ההסברה היירדניי אלחייטייב: כוז מצריימ עודנה דבקה בתמיכתה בבעיה

הפלסטיניית, למרות חילוקי הדעות ביין מצריימ לפלסטיניימ. הועידה הביניייל

איננה מטרה בפניי עצמה אלא אמצעי ומסגרת לפתרון הבעיה.

אלמג יייד הדגיש כיי לא ייהיה בשום פניימ מויימ יישיר ביין וישראל ליירדן, עניינ

זה הוכרע האופן חד משמעי. אמ וישתתפו הפלסטיניימ בוועידה ביניייל עליהם

לנסות להוסיפ את זכותם להגדרה עצמית להחלטה 242 אשר על בסיסה ועל בסיס

לצדד תתכנס הועידה הביניייל. עוד אמר כיי אינ מנוס מהשגת הבנה יירדניית

-פלסטיניית, על מנת לפתור את בעיית הגדה ועזה.

התאום היירדניי פלסטיניי-לדבריי-שואפ לגבש עמדה ערביית איתנה ואחידה.

התאום הסורי-יירדניי הנו צעד בדרכ הנכונה ואנו תומסימ בו. אנו תומסימ בעמ

הסורי ויינ לנו התנגדות שתהיינה חילוקי דעות אולם הדבר צריכ להעשות

בדרכ תרבותית כפיי שמתחייב מקשריי אחווה.

הדפסה: עיינת

ק. דווח: ייי.צ

הגהה: ערנ

מעבירה: ענת

גגגג

1. חילופי ההבהרות בינינו הוא דבר רצוי כיון שחשוב לנו לדעת עמדתה והערכותיה של ממשלת ארה"ב. העובדות הולכות ומתבהרות ואנו מתקרבים לשלב שבו נגיע להערכת משמעותן לאור האינטרס הלאומי הישראלי.
2. המסמך שבו מדובר אין לו שום מעמד כיון שממשלת ישראל לא הסמיכה אף אחד לנהל משא-ומתן על ועידה בינלאומית. מצער שענין פנימי הנוגע לסמכותם של חברי ממשלה בישראל הפך להיות נושא להתדיינות עם ממשלה אחרת. לכן אפשר להתייחס לניר כהצעה ירדנית ולא יותר.
3. מלך ירדן אמר בעבר כמה פעמים שהוא מוכן לנהל משא-ומתן ישיר עם ישראל אלא שרצה לקבל מראש ערובות שיקבל את דרישותיו. לכן אין חידוש בנכונותו למשא-ומתן ישיר. החידוש הפעם הוא שאת הערובות שדרש בעבר מראש ובמפורש מישראל הוא חותר להשיג באמצעות ועידה בינלאומית שתתמוך בדרישותיו ולשם כך תפעיל לחץ על ישראל.
4. המסמך בנוי בצורה מהופכת. הסכמות הכלולות בחלק C הסודי חלות על המעצמות. המעצמות, ולא ירדן ינסו לכפות פתרון או וטו על הסכמים דו-צדדיים. במקום שארה"ב תודיע שהיא תפרוש מועידה שתערב בתכני המשא-ומתן, הגיוני יותר שהמעצמות יידרשו להסכים מראש לתנאי זה.
5. המסמך שבו מדובר עלול לגרום נזק חמור לסכוי להשיג מבריה"מ שנוי במדיניותה כלפי ישראל והמזה"ת. כל זמן שישראל וארה"ב ניצבות יחד כלפי בריה"מ, מסרבות לאפשר לה כניסה למזה"ת באמצעות ועידה בינלאומית ומסרבות לתת לה הטבות בסחר וברכישת טכנולוגיה, יש להניח שהיא היתה משפרת את מדיניותה בגלל רצונה העז הן בסחר וטכנולוגיה מהמערב והן בכרטיס כניסה לועידה. הסכמה עכשיו לעקרון הועידה תתחיל תהליך של לחץ לכנס הועידה בהקדם, תוך כרסום בתביעותנו מהסובייטים. יתר-על-כן, הלגיטימציה שתזכה בה בריה"מ בועידה תגביר המומנטום של ויתורים לבריה"מ גם בשאר הנושאים. כידוע, יש חשש רציני שבריה"מ הגבירה את קצב הגירת היהודים על-מנת לזכות בתדמית חיובית, אך למעשה בכוונתה להוציא את הסירובניקים ולאחר-מכן תנעל שוב את השערים.
6. אם ארה"ב סבורה שתוכל להתחרות בהצלחה עם בריה"מ בתנאים של ועידה בינלאומית ויוקרחה אף תעלה - הרי שזה ענינה שלה. אך לנו חשש רציני מאוד שבתנאים אלה או שיופעל על ישראל לחץ לותר בנושאים, שהם בעיניה חיוניים או שהועידה תתפוצץ ותהליך השלום יספוג מכה קשה ומסוכנת. ישראל יכולה רק להפסיד מקיטוב: הן קיטוב סובייטי-ערבי כנגד ארה"ב עם ישראל והן קיטוב שבו יעמדו בריה"מ וארה"ב לצד תביעות הערבים מישראל.
7. יש סתירה יסודית בין הפרשנות האמריקאית למסמך לבין מה שנאמר במסמך, וכן בין חלקו הראשון (A) וחלקו האחרון (C) של המסמך. אם אמנם יתנהל המשא-ומתן במישור הדו-צדדי באופן בלעדי ולא על-ידי המעצמות, מדוע יש צורך בתנאי (בחלק C) שהועידה לא תכפה הסדר? נוסף לזה, מדוע מוזמנות המעצמות לנהל משא-ומתן (בחלק A) ואילו בחלק C מתייחסים לועידה בינלאומית כאל פורום קיים ונמשך?

8. בקשר לאש"פ, כבר אמרנו שהמסמך נענה במידה רבה לתנאים שהציג ארגון זה בעבר לשם כניסתו לתהליך המדיני. אך אם אכן מתנגדות ארה"ב וירדן לשתוף אש"פ, מדוע אין הדבר מוזכר במסמך, ואף לא בחלקו הסודי? התשובה, לדעתנו, היא שהמסמך מנוסח בצורה שנועדה לאפשר לחוסיין להודיע לאש"פ שהוא השיג בעבורם את התנאים שהציבו לשתופם בתהליך וכל מה שיירש מאש"פ היא הסכמתו להופיע בוועידה בכסוי של משלחת משותפת ירדנית-פלסטינית.
9. בשום מקום במסמך לא נאמר שהייצוג הפלסטיני חייב לקבל הסכמתה של ישראל. זה נוגד הבנות שהיו בעבר בין ארה"ב וישראל שלא ישותפו בוועידת שלום (ז'נבה) נציגים שישראל לא תסכים להם.
10. בהסכמי קמפ-דיויד נקבע שהפלסטינאים יוצגו במשא-ומתן, הם אינם צד עצמאי למשא-ומתן. על-כן, גם עפ"י 242/338 וגם עפ"י הסכמי קמפ-דיויד אין צידוק להגדרת הגורם הפלסטינאי כצד למשא-ומתן. הגדרה כזו מעניקה במשתמע הכרה לעצמאותה של ישות פלסטינית.
11. ישראל הסכימה להענות "לאינטרסים הלגיטימיים של העם הפלסטיני" בהקשר של קמפ-דיויד ורק בהקשר זה. ציטוט קטעים מהחלטה 242 ומהסכם קמפ-דיויד מתוך הקשר סותר את תוכנם וכוונתם ופותח פתח רחב להכנסת אש"פ.
12. ממשלת ישראל לא הסכימה מעולם לוותר על התנאי שאש"פ יכיר בזכות קיומה של ישראל. אם ויתרו נציגים ישראלים בעבר על תנאי זה, לא היתה להם הסמכות לכך. הבעיה איננה שזכות ישראל להתקיים תלויה באש"פ, אלא שאש"פ יכול להפגין את ביטול האמנה הפלסטינית הידועה לשמצה בדרך זאת.
13. ישראל איננה דורשת מנציגים פלסטינים שיקבלו החלטה 242 ויוותרו על טרור. אלה תנאים אמריקאיים. ישראל דורשת שנציגים פלסטינים יהיו מקובלים עליה, לא ייצגו את אש"פ וייצגו את תושבי יש"ע עפ"י מה שנקבע בהסכמי קמפ-דיויד.
14. על אף שחזרנו על השאלה כמה פעמים לא קבלנו תשובה עליה: האם חוסיין זקוק למטריה רק לשלב הטקסי של פתיחת המשא-ומתן ולא לכל שאר המהלכים עד להשגת הסכם ועד בכלל?

התבטאויות פרס נגד הועידה הבינלאומית

א. הודעה מדינית לכנסת 3.12.84

הרעיון של ועידה בינלאומית נדחה בישראל על-ידי כולם. הוא נועד בעצם לשלול מישראל משא-ומתן בתנאי שוויון. ועידה שבה ישתתפו הנציגים הקיצוניים ביותר בעולם הערבי, הם יאלצו את מדינות ערב כולן להקצין את עמדותיהן, לקשור מהלך כלשהו בשורה של מהלכים מסובכים וקשים, ובעצם להפעיל לחץ על ישראל במקום לנהל אתה משא-ומתן.

ב. הודעה מדינית לכנסת 10.6.85

במקום משא ומתן עם ישראל מציעה איפוא ירדן כשלב רביעי ועידה בינלאומית. בועידה זו יטלו חלק בין היתר ארצות הברית, ברית המועצות, סין העממית, צרפת, אנגליה, סוריה ואש"פ. מה יהיה בוועידה כזאת? ברית המועצות תעלה למעמד של מתווך, אף על פי שניתקה את יחסיה עם ישראל ונעלה את שעריה בפני יציאת היהודים. כלומר, היא איננה מכירה, לפחות דיפלומטית, בישראל, אך ישראל תצטרך להכיר בפומבי באובייקטיביות של ברית המועצות. בפתח הוועידה עלולה ברית המועצות להכריז שהיא תומכת בעמדות הערביות ובעמדה הסורית שהיא הקיצונית בקרב מדינות ערב, היא תצדיק את השאיפה הסורית ואת האמנה הפלשתינאית. מה יהיה איפוא הסיכוי או האפשרות שירדן או משלחת פלשתינאית ינקטו עמדה מתונה מזו של ברית המועצות?

ברית המועצות, נכון, היא מעצמה אדירה. ישראל, נכון, היא מדינה קטנה. מדינה קטנה אך לא מתבטלת גם נוכח גודלה של מעצמה גדולה.

גם סין העממית תוכר כמשתתף בדרגת מתווך. סין העממית אפילו לא הכירה בישראל והיא תומכת, לפחות פומבית, בעמדת אש"פ. ישראל לא מהווה איום לסין וסין לא מהווה איום לישראל, אך אם סין רוצה למלא תפקיד בהשגת שלום במזרח התיכון, עליה להכיר בעליונות השלום על פני העדפת האינטרסים של המדינות המסרבות לשלום.

לפי התכנית הזאת ארצות הברית תצטרך לבוא לוועידה כשהיא מחוייבת למחצה לעמדה הירדנית ולעמדה האש"פית ואז, רק אז, תוזמן ישראל אחרונה בתור להיות מבודדת בועידה והיא תתבקש לספק מזון טריטוריאלי למסובים אל שולחנות הוועידה. זוהי תכנית להכנעת ישראל ולא למשא ומתן עם ישראל.

7.5.87
5-ובנ"ל-335-3

מדוע אין הממשלה יכולה לקבל את ה"מיסמך"

1. מעמדו וטיבו של המיסמך

למיסמך אין שום מעמד שכן ממשלת ישראל לא הסמיכה אף אחד לנהל משא ומתן על ועידה בינלאומית. מצער הדבר שענין פנימי הנוגע לסמכותם של חברי ממשלה הפך להיות נושא להתדיינות עם ממשלה אחרת. המיסמך לא יקרב אותנו לשלום והוא איננו מהווה בסיס לתהליך ממשי של מו"מ שיאפשר לישראל להגיע לידי הסדר שלום עם ירדן.

2. מהות הועידה

מזכיר האו"מ לא יזמין את המעצמות והצדדים לפתיחה בינלאומית, לקראת שיחות ישירות, אלא לוועידה שתטפל בנושאים המהותיים של הסכסוך הישראלי-ערבי. במיסמך אין זכר למונח "פתיחה" ואין מנוס מלראות במיסמך זה נסיגה במאמצים לקראת שלום.

3. דרישות ירדן

מלך ירדן אמר בעבר מספר פעמים שהוא מוכן לנהל משא-ומתן ישיר עם ישראל אלא שרצה לקבל מראש ערובות שדרישותיו יתקבלו. אי לכך אין חידוש בנכונותו למשא-ומתן ישיר. החידוש הפעם הוא שאת הערובות שדרש בעבר מראש ובמפורש מישראל הוא חותר להשיג באמצעות ועידה בינלאומית שתתמוך בדרישותיו ולשם כך תפעיל לחץ כבד על ישראל.

4. השתתפות בריה"מ

א. אין במיסמך זכר לדרישתה של ישראל שברי"מ לא תוכל למלא תפקיד במזה"ת אלא אם כן תכונן יחסים דיפלומטיים מלאים עם ישראל ותאפשר לכל יהודי הרוצה בכך לעלות לישראל. המיסמך מעניק לברי"מ "כרטיס כניסה חופשי" למזה"ת ללא כל תמורה, ותהיה זאת טעות גורלית לאפשר לברי"מ לחזור למזה"ת בעמדת השפעה כלשהי מבלי שתעמוד בתנאים הנ"ל.

ב. המיסמך עלול לגרום נזק חמור לסיכוי להשיג מברי"מ שינוי במדיניותה כלפי ישראל והמזה"ת. כל זמן שישראל וארה"ב ניצבות יחד כלפי ברי"מ, מסרבות לאפשר לה כניסה למזה"ת באמצעות ועידה בינלאומית ומסרבות לתת לה הטבות בסחר וברכישת טכנולוגיה, יש סיכוי שתשפר את מדיניותה בגלל רצונה העז הן בסחר וטכנולוגיה מהמערב והן בדריסת רגל במזה"ת. הסכמה לעקרון הועידה תתחיל תהליך של לחץ לכינוס הועידה בהקדם, תוך כרסום בתביעותינו מהסובייטים. יתר-על-כן, הלגיטימציה שתזכה בה ברי"מ בוועידה תגביר המומנטום של ויתורים לברי"מ גם בשאר הנושאים. כידוע, יש חשש רציני שברי"מ הגבירה במיקצת את קצב הגירת היהודים על-מנת לזכות בתדמית חיובית, אך למעשה בכוונתה להוציא רק את "הסירובניקים" ולאחר מכן תנעל שוב את השערים.

ג. אין שום סימן לשינוי במדיניות הסובייטית של תמיכה מלאה במדינות הערביות הרדיקליות ביותר ובאש"ף. אדרבה, הלחץ הסובייטי באחרונה לאחוד אש"ף מוכיח כי ההפך הוא הנכון. השתתפות בריה"מ בוועידה תשמש כמאיץ להתלכדות ערבית סביב עמדה קיצונית נגד ישראל ונגד ארה"ב.

5. אש"ף והפלשתינאים

א. מזכיר האו"מ יהיה חייב להזמין את אש"ף לוועידה, בשל מעמדו של ארגון הטרור באו"מ, ואין במיסמך דבר שימנע מן המזכיר מלעשות כן. במיסמך מדובר במתכוון על הזמנת "צדדים" ולא מדינות - כדי לאפשר את שתוף אש"ף.

ב. המסמך נענה במידה רבה לתנאים שהציג אש"ף בעבר לכניסתו לתהליך המדיני. במיסמך לא נאמר שאש"ף לא יוכל להשתתף בוועידה והוא מנוסח בצורה שנועדה לאפשר לחוסיין להודיע לאש"ף שהוא השיג עבורו את התנאים שבהם רצה, וכל מה שיידרש מאש"ף היא הסכמתו להופיע בוועידה בכסוי של משלחת משותפת ירדנית-פלשתינית.

ג. בשום מקום במסמך לא נאמר שהייצוג הפלשתיני חייב לקבל הסכמתה של ישראל.

ד. גם עפ"י 242 ו-338 וגם עפ"י הסכמי קמפ-דייוויד אין צידוק להגדרת הגורם הפלשתינאי כצד למשא-ומתן. הגדרה כזו מעניקה במשתמע הכרה לעצמאותה של ישות פלשתינית.

ה. ישראל הסכימה להענות "לאינטרסים הלגיטימיים של העם הפלשתיני" בהקשר של קמפ-דייוויד ורק בהקשר זה. ציטוט קטעים מהחלטה 242 ומהסכם קמפ-דייוויד מחוץ להקשרם סותר את תוכנם וכוונתם ופותח פתח רחב להכנסת אש"ף.

ו. מן המיסמך משתמעת הסכמה ישראלית לשיתוף אש"ף בוועידה בתנאי שיעמוד בתנאים מסוימים. העמדה הרשמית של ממשלת ישראל היא שישראל לא תקיים מו"מ עם אש"ף - יהיו הנסיבות אשר יהיו. עמדה זו מעוגנת היטב בהחלטות הממשלה ובקווי היסוד של ממשלת האחדות הלאומית. ישראל גם מתנגדת בכל תוקף להקמת מדינה פלסטינית או ישות פלשתינית כלשהי בי"ע. המיסמך שבו מדובר איננו עולה בקנה אחד עם העמדות הרשמיות הנ"ל של ממשלת ישראל.

ז. באחרונה שוב חלה החמרה במעשי הטרור של אש"ף בתוך ישראל וזאת על רקע ליכוד השורות באש"ף והחלטות המל"פ באלג'יר. עובדות אלה מעוררות תמיהה גדולה במיוחד לגבי הנכונות המשתמעת מן המיסמך לשיתוף אש"ף בוועידה הבינלאומית.

7. הויתור על הסכמי קמפ דייוויד

ממשלת ישראל מחויבת להסכמי קמפ דייוויד. במיסמך שעל הפרק אין זכר להסכמי קמפ דייוויד וקבלתו מהווה התעלמות מהסכמים אלה המעניקים לנו ערובות חשובות ביותר לעתידנו ולבטחוננו, וזאת ללא שום התקדמות של ממש לקראת שלום. אם הכוונה היא להגיע להסכם שלום עם מדינה ערבית נוספת יש להשען על ההסכם היחיד שכבר הביא לנו שלום ולא לזנוח אותו לטובת הרפתקאות בלתי ברורות. ויתור על קמפ דייוויד ישפיע לרעה גם על יחסינו עם מצרים.

From the electronic media

Jerusalem, 6 May 1987

.87.05.06

#51 BEN-AHARON: 'INTERNATIONAL CONFERENCE IS A LION'S DEN'

Interview with Director-General of the Prime Minister's Office Yossi Ben-Aharon, Israel Radio's Morning Newsreel, 6.5.87; interviewers: Oded Ben-Ami and David Grossman

Q: Why does the prime minister continue to oppose an international conference despite various recent clarifications on the issue?

A: Because it does not involve an international opening to direct negotiations. What has been placed before us, a proposal which is being presented as a supposed American proposal, but is actually an Israeli proposal [put forward by part of the Israel government], does not guarantee that there will be bilateral negotiations between Israel and Jordan, since the powers are invited to conduct negotiations for a solution to the problem of Eretz-Israel in accordance with 242 and 338.

Q: What formula would you propose?

A: We are not proposing a formula; we propose direct negotiations, not a formula which would invite the powers to determine our fate. Whoever heard of such a thing: that a country would place its fate in the hands of foreign elements to determine the most vital matters concerning its interests?

Q: But why not give the international opening a chance?

A: I repeat, we can only deal with what we have before us. What we have before us is an invitation to the powers and the sides in the conflict to conduct negotiations for a solution to the problem. If we are to refer to this, why should we delude ourselves and define it as an opening to direct negotiations? As far as direct negotiations go, fine: we'll be the first to want to conduct such negotiations. This is what we are hoping for. If an international opening is in question, who's to guarantee us that the Soviets and the others won't want to get involved in the essence of the matter, afterward making us the side that leaves? Even if we have an American assurance, why enter the lion's den only in order to leave it?

Q: But clearly the Russians won't play a role if a prior condition to the convening of a conference is that they not play a role.

A: That's exactly the point. If so, why doesn't the initiator of the proposal first of all go to the Soviets and the other partners and tell them, 'Gentlemen, if you want to participate in an international conference which will bring peace to the Middle East, we have a condition: we ask that you open the gates of the Soviet Union to the Jews, and that you establish diplomatic relations beforehand.' Don't first come to us -- the Israel government -- with a supposedly completed proposal with the concurrence of Jordan and the U.S. -- which convenes the conference, and afterward start arguing with the Soviet Union on the conditions. That way, the USSR would have no incentive to come to a conference. They will know that there is a central element in Israel which already wants a conference in addition to all the other elements: Jordan, Egypt, and all the rest.

Q: But the initiator of the proposal claims that he has been in contact with the Soviets and has an understanding with Hussein. Isn't the prime minister's office aware of these understandings?

A: We can only refer to what is explicit. If secret understandings exist, we need not relate to them. I do not suggest that the people of Israel deal with matters which are not explicit and in writing, since we are entering an important and vital move for our future.

Ben-Aharon/2

Q: Prime Minister Shamir requested 19 clarifications on the issue from U.S. Secretary of State Shultz, and received them. Might not a rejection of these cause a rift with the State Department?

A: Look, we are conducting clarifications with the Americans -- this is not the first round, but the second -- only in order to demonstrate that this move is not consistent with our interests nor, in our opinion, with the interests of the U.S. The Americans are conducting this dialogue with us and are clarifying every point according to our questions. Part of these were leaked selectively, but even after having received all these clarifications, our conclusion is that in question are not direct negotiations, but a conference which would be involved with the essence of the matter. In question is an invitation which would enable the PLO's entry into a conference. Why should we let it in -- so that we can leave if it enters? In question is the invitation of the USSR without fulfillment of the basic conditions for its participation. Why therefore do we need all this in the first place?

Q: Do you believe next week's Inner Cabinet meeting will clear up matters?

A: I am very sorry that the process has developed as it has. We must also speak of the modus operandi here. Three or four months ago a discussion was held in the Cabinet, and at its conclusion the prime minister determined that there is nothing to prevent the foreign minister from looking into the issue. Now, it would have been proper that after a preliminary examination the foreign minister come to the Cabinet and say, 'Gentlemen, I have examined the issue. I think it is possible to follow the process under the following conditions: a, b, c. Now, give me a mandate and I'll go with it and fulfill [the process], and you'll see that with God's help there will be a breakthrough to peace.' But what happened? One day we receive a document, which is supposedly American but which the Americans said that they had not yet adopted. In this document, matters are determined in advance and place a fait accompli before the Israel government: take or leave this proposal of an international conference. Why should we go this way, I ask, and I have not yet found an answer.

YY/rm
#0

1240 hours

משרד החוץ-מחלקת הקשר

בלמט

חודש: 2231/5

אל:ני/122,רוש/113,וינה/45,ג'נובה/82,בנג'קוק/61,טוקיו/59,
 ביירט/57,קומנהגן/22,ברזיליה/29,לוימה/32,ליטבון/19,אוסלו/24,
 אוטבה/27,מבטיקו/48,קרקט/38
 מ-:המשרד,תא:060587,זח:1346,דח:מ,ט,ג:ב
 נד:6

מידוי/בלמט

דו"ח ארועים יומי - 6.5.87

על הועידה הבינ"ל

1. ירדן: ב"צות אלשעב' (ירדן,4), מצויינים שדברי רמאעי
 (דו"ח ארועים 5), באר להדגיש עמדתם שהועידה היא הדרך
 היחידה להגיע למתרון. הם מתעקשים על השתתפות אש"פ,
 והסכם עמאן מהורה נסיון לאפשר זאת במסגרת משלחת

ירדנית-פלס' משותפת.

2. סוריה: בר' דמשק (4), שהלחץ הבינ"ל הגובר לכינוס
 הועידה מחייב את הערבים לעיין מחדש במצב היחסי
 הבינ-ערביים. האינטרס הערבי מחייב ש"פ הדוק בכל
 התחומים לשחרור האזמות הכבושות ולהשבת הזכויות
 הערביות באמצעים עומדים לרשות הערבים. דיכורים על
 שלום באיזור, ללא סוריה הם אשליה מוהלטת.

אש"פ - סוריה, לקראת התפייסות ?

3. אסד נמגש (5), עם חבש לשיחה על תוצאות המל"פ והמצב
 בזירה הפלסטינית. אסד ציין את המשך תמיכת סוריה
 בהגשמת האחדות הפלס' על יסודות אנטי-אימפריאליסטים
 (ר' דמשק, 5). ערמאת אמר שהוא מרוצה מהמפגש, ושהוא
 מוכן לשפר יחסיו עם דמשק (טי"ב, 6).

1. The first part of the document discusses the general principles of the project and the objectives to be achieved. It is noted that the project is of great importance and requires the most careful attention.

2. The second part of the document deals with the specific details of the project, including the methods to be used and the resources required.

It is noted that the project is of great importance and requires the most careful attention.

3. The third part of the document discusses the results of the project and the conclusions to be drawn from the findings.

The results of the project are of great importance and require the most careful attention. It is noted that the project is of great importance and requires the most careful attention.

The results of the project are of great importance and require the most careful attention. It is noted that the project is of great importance and requires the most careful attention.

4. The fourth part of the document discusses the conclusions to be drawn from the findings and the recommendations to be made.

The conclusions to be drawn from the findings are of great importance and require the most careful attention. It is noted that the project is of great importance and requires the most careful attention.

משרד החוץ-מחלקת הקשר

4. בהקשר זה בר' מונטה קרלו בדמשק (5), שחזית המאבק העממי בראשות סמיר ג'ושה נועלת לאחדות פלס' מורחבת ובמסגרת זאת הציעו:
- א. פתיחת דו-שיח כלל פלסטיני בדמשק על בסיס מסמך טריפולי.
- ב. הידוק הקשרים בין אש"פ לסוריה.
- ג. כינוס מושב חדש של המל"פ בדמשק תוך 3 חודשים.

אש"פ: נמשך המאמץ להתמיינות עם קהיר.

5. בסימ'פ (5), שאש"פ מתכוון לשגר משלחת פיוס לזנובארב. ערבאת אמר שהוא מוכן לבקר במצרים בכל רגע ושעתה פועלות אלג'יר, עיראק, כווית ומדינות ערביות נוספות ליישוב המחלוקת (סי'ק 6).

בראמה דחה הלחצים לחזור בו מהתפטרותו

6. בראמה הודיע כי לא יסוג מהחלטתו על אף הלחצים המופעלים עליו (ר' ביירות, 5). מפקד המודיעין הסורי בלבנון, עאזי ננעאן, הסביר, שכראמה התפטר כיוון שהגיע למבוי סתום. הוסיף שארצו הופתעה מצעד זה (ר' ביירות, 5).

7. בתוך כך, הכח'ל והשגרונים מקדמים כברכה ההתפטרות

וקוראים להקמת ממשלה חדשה (ר' פלנגות, 5). ג'מיוול אמר שיטפל במצב עפ"י חובתו, האינטרס הלאומי ועקרונות החוק (ר' פלנגות 5).

משלחת מצרים בירדן

8. בירדן משלחת מצרית בראשות רה"מ ו-7 שרים, שמשתתפים בדיוני העדה המשותפת לשתי המדינות. חוסיון נפגש עם ראש המשלחת, וכנסר שדנו בתוצאות המל"פ, ובעידה הכינ'ל שתכלול 5 הקבועות, הצדדים הנורגעים ואש"פ (סימז'ת 5).

המרבז

תפ: שהח, רהמ, שהבט, מנכל, ממנכל, ממד, רס, אמן, ארבל, ארבל, 3, פרנ, מעת, הסברה, לעמ, מתאסשטחים, אוקיאניה, מצרים, מצפא, אירא, אירב, אטיה, מאמ, אמלט, מזתים, ארבל, אירג, לורבני, תפוצות

- 1. ... ..
- 2. ... ..
- 3. ... ..
- 4. ... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

** נכנס

טווי

**

**

**

חוזם: 5,2718

אל: המשד

מ-: ווש, נר: 115, תא: 060587, חז: 1530, דח: מ, טג: ס

נד: &

טווי/מיד

אל: סמנכל ארבל, י. ורד

דע: השגריר נתניהו, נאום (ני נר 26), השגריר אליאב-נינבה.

להלן משיחה עם אלן קיס

א. ועידה בינלאומית

מרפי בטע לפני מספר ימים על מנת להיפגש עם המזכל ולדון על אספקטים שונים בנושא. קיס לא יודע פרטים. שאל מה יודע לנו על העמדה הסובייטית. לדעתו הסובייטים יעמדו בפני דילמה רצינית באם לעמוד בשני התנאים שאנו מציבים להם תמורת ועידה שאינה תואמת את הנדסחה שלהם. שאל גם על העמדה הסינית בנושא וטפתי על פגישת טמיר עם השגריר הסיני.

ב. ECE - חזר על דעתו בדבר הפיסותו של הינטרגר. קיס בדעה שאולי כדאי לנו למנות בדוג גבוח ביותר (שהיא) לבריטים וחברי קהיליה אחרים על מנת להביאם לנקוט בעמדה אקטיבית. לדעתו הבריטים רואים את כלל הסיפור כתבשיל אמריקאי ומעדיפים להשאיר לאמריקאים את הטיפול בו.

ג. אבי"ע - הוא נוטה לתמוך בהארכת כהונתו של מאהלר לעוד שנתיים בהתחשו בחולשת המועמדים האחרים ובתקופת המעבר בה נמצא הארגון מבחינת ההדגשים בפעילותו. הוסיף שהולכת ומתחזקת התמיכה במסדו ולכן יקבלו החלטה טוביה במקום

1970-1971
1972-1973
1974-1975
1976-1977
1978-1979
1980-1981
1982-1983
1984-1985
1986-1987
1988-1989
1990-1991
1992-1993
1994-1995
1996-1997
1998-1999
2000-2001
2002-2003
2004-2005
2006-2007
2008-2009
2010-2011
2012-2013
2014-2015
2016-2017
2018-2019
2020-2021
2022-2023
2024-2025

1970-1971
1972-1973
1974-1975
1976-1977
1978-1979
1980-1981
1982-1983
1984-1985
1986-1987
1988-1989
1990-1991
1992-1993
1994-1995
1996-1997
1998-1999
2000-2001
2002-2003
2004-2005
2006-2007
2008-2009
2010-2011
2012-2013
2014-2015
2016-2017
2018-2019
2020-2021
2022-2023
2024-2025

1970-1971
1972-1973
1974-1975
1976-1977
1978-1979
1980-1981
1982-1983
1984-1985
1986-1987
1988-1989
1990-1991
1992-1993
1994-1995
1996-1997
1998-1999
2000-2001
2002-2003
2004-2005
2006-2007
2008-2009
2010-2011
2012-2013
2014-2015
2016-2017
2018-2019
2020-2021
2022-2023
2024-2025

1970-1971
1972-1973
1974-1975
1976-1977
1978-1979
1980-1981
1982-1983
1984-1985
1986-1987
1988-1989
1990-1991
1992-1993
1994-1995
1996-1997
1998-1999
2000-2001
2002-2003
2004-2005
2006-2007
2008-2009
2010-2011
2012-2013
2014-2015
2016-2017
2018-2019
2020-2021
2022-2023
2024-2025

1970-1971
1972-1973
1974-1975
1976-1977
1978-1979
1980-1981
1982-1983
1984-1985
1986-1987
1988-1989
1990-1991
1992-1993
1994-1995
1996-1997
1998-1999
2000-2001
2002-2003
2004-2005
2006-2007
2008-2009
2010-2011
2012-2013
2014-2015
2016-2017
2018-2019
2020-2021
2022-2023
2024-2025

מושרד החוץ-מחלקת הקשר

ד. באשר לאונסק'ו היה ברור שקיס מעדיף לראות את יעקובו
האן הפקיסטאני מתמנה וכן הבהיר גם לאלו שפנו לברר
עמדת ארה"ב על אף שזו אינה שותפה בבחירה). לדבריו
מאחר וזה התור של הקבוצה האסיאנית, כדאי שהם יתאחדו
מסביב למועמד אחד במהירות לפני שהמצול הפנימי בתוך
הקבוצה יאפשר לקבוצות יבשתיות אחרות להציג את מועמדיהן
או למיבאו לחזק את מועמדותו לכהונה נוספת. קיס כרן
במפורש את בחירת מזכ"ל אונסק'ו לבחירת מנכל ארגון
המזון והחקלאות הבינלאומי כאשר ארה"ב "שתלה" את
הרעיון של עסקה לפיה מזכ"ל אונסק'ו יהיה אסיאני ומנכל
FAO

יהיה אמריקאי היינו, מכנה.

הערה: קיס חזר זה עתה מסיוור באסיה שכלל ביקור בפקיסטאן.
ניכר היה שהוא מתרשט מהתפקיד שממלאת פקיסטאן במאבק
באמגניסטאן ועל רקע זה צריך להבין את תמיכתו במועמדות
יעקובו האן.

ה. ביקורו של קיס בארץ. לדבריו נשקלים שני מועדים
האחד בסוף החודש- תחילת יוני והשני בסוף אוגוסט
תחילת ספטמבר. אמרתי שמהרבה בחינות עדיף המועד הקרוב
יותר. הוא יחזור אלי בימים הקרובים עם החלטתו.

ערן

תפ: שהח, רהמ, שהבט, מנכל, ממנכל, ממנכל, ממד, רס, אמנ, אירא, אירב,
מצמא, ארבל, ארבל, 3, אירג

דח"מ:	מחלקת הקשר ניו-יורק	דח"מ: 2
סוג בטחוני:	טופס מברק	מח"מ: 3
תז"ח:		א ל
נר :	0097	ר ע :
		מאת :

הום הוסיף שאחד ממשתתפי הדיון מסעם המזכירות (גולדינג לא השתתף - יתכן איימה), שאל אם ארה"ב בכל זאת לא תסכים לדון בשאלות אלה בפורום של החמישה. אוקון שוב השיב בשלילה.

5. לדעת הום, עיקר מטרתו של המזכ"ל היה לבצע "PROBE" כדי לבחון אם ניתן לגשר על העמדות של החמישה כדי לגלות בסיס משותף שעליו ניתן להתקדם.

6. שאלתי את הום אם כל הפגישות הללו עם המזכ"ל, גם אם הן באורח בילטרלי לכאורה, לא יתפרשו בכל זאת כהתייעצויות של החמישה וכמעין כרסום בעמדתה של ארה"ב. הום השיב שכל אחד יעשה את הפרשנות שלו, אך עמדתה של ארה"ב היא ברורה וידועה היסב למזכ"ל. הערתי כי יש מקום להבהיר זאת ככל שניתן. הום הוסיף שאף גורם לא יוכל להכריח את ארה"ב להשתתף בדיון בניגוד לרצונה. כן הוסיף כי ארה"ב איננה יכולה להחרים את המזכ"ל ולהימנע לשוחח כלל עמו בנושא, שכן הדבר עלול להביא לתוצאות שליליות אחרות. חשוב גם לזכור לדעתו, כי מדובר בארגון מולטילטרלי שיש בו אילוצים משלו, וכי כרוך שבהקשר תהליך השלום כל הדיונים המהותיים בנושא אינם מתקיימים בניו יורק, כך שאין להפריז בחשיבות השיחות עם הוערכת הום, הבריטים יתמידו בקו שלהם, לפיו על הצדדים להחליט כיצד להתקדם בתהליך. הסינים ווראי ישארו מאחורי ההחלטות של העצרת כדי להי על קרקע בטוחה. לגבי הסוביאטים, סבור שהם יציגו "גמישות" מירכית בפני המזכ"ל, (בלא לוותר על עמדותיהם הפורמליות) לפי הגישה שאם אכן תהיה ועידה, שצב הודות לגמישות סוביאטית, ואם לאו זה למרות גמישותה של ברית הצרפתים ימשיכו לרקוד בין הסיפות לפי ההשקפות השונות בין הקיי ד'אורסיי והצליזה.

8. שאלתי את הום לגבי מלחמת המפרץ, וכי על השמועות כאילו החמישה צעדיי בני כיון עצמם באורח אינסנסבי. הום אישר כי החמישה אכן מקיימים התייעצויות חופות בנושא וסיכמו בין עצמם שלא לדבר על כך מחוץ לפורום הנ"ל.

אישור:

שם השולח:

מאריך:

דחיסות:	מחלקת הקשר ניו-יורק	תאריך: 3
סוג כטחוני: 210	טופס מברק	מחור: 3
תז"ח:		א ל
נר :		ר ע :
0097		זאת :

כנראה, עובדים על סיוטת הצעת החלטה שתהיה פחות או יותר על בסיס החלטה מועבי"ט 582 אך עם אלמנטים נוספים. הערתי שאני מכין כי האלמנטים הנוספים הם בעיקר שאלת חרם הנשק על הצדדים וכי לסיין ולצרפת, יש בעיות אחדות בנושא מסעמים מובנים. הום לא הכחיש ולא אישר. (לפי מה ששמעתי, כנראה, ישנה סיוטה של החלטה שכבר נדונה בכירות החמישה וכי זה רק עניין של זמן עד שהיא תוגש פורמלית למועבי"ט. יתכן שאחרי קבוצת המומחים, המבקרת עתה כאיראן ועירק בעניין השימוש בנשק כימי, תסיים את עבודתה, ותגיש את מסקנותיה, בזמן יהיה בשל להגשת ההחלטה).

נאו"ם

Handwritten signature and initials

אישור:

ג' ישכרוף

שם השולח:

תאריך: 6.5.87

רחיפות: מילרד	מחלקת הקשר ניו-יורק טופס מברק	רף: _____
סוג בטחוני:		מחור: _____
תז"ח: 06170		אל : המשרד
נר :		ד ע :
0117		מאת : נאו"ס ניו יורק

אל : ארבל 2
 דע : אירופה 2, אירופה ג' (שלכם 98)
 מאת : יששכרוף

פגישת המזכ"ל - בריטניה

1. שוחחתי עם ג'יימס וואט (בריטניה) על הפגישה הנ"ל שהתקיימה ב-4/4 בהקשר התייעצויותיו של המזכ"ל על הועידה הבינ"ל.
2. וואט סיפר כי נשאלו מה לדעתם צריך להיות כלול בסדר היום של ועידה בינ"ל. השיבו שעל הצדדים עצמם לקבוע זאת ושלבריטניה אין דעות ספציפיות בנידון. לגבי אופי המליאה ציינו כי הם מכינים שישראל וארה"ב לא יסכימו למליאה שתידון בשאלות מהותיות, כאשר לעומת זאת, נראה, שידרו ומצרים תומכות במליאה שתעסוק בשאלות אלה. כן נראה שבריה"מ לא יהיה מוכנה להיות שותפה פסיבית לתהליך.
3. לגבי הקשר בין המליאה והשיחות הבילטרליות, ציינו שבריטניה מוכנה לקבל מה שיוסכם בין הצדדים עצמם בנדון, אם כי, ניתן לשקול אפשרות שמרי פעם הועדות הבילטרליות ידווחו למליאה על מהלך השיחות או שתהיה אפשרות שהיו"ר יוכל לבקש דיווח כנ"ל. בכל מקרה, בריטניה, איננה בעד אפשרות שהמליאה תוכל להתערב או להטיל ווטו על הסיכומים הבילטרליים.
4. כללית, וואט סבור שהדו"ח של המזכ"ל יהיה 'פרו פורמה', קצר ובינניים. לרענו, כמו שהדו"ח יהיה 'פרו פורמה', גם התייעצויות עד כה היו בעלות אותו אופי. נראה לו כי המזכ"ל יבחן את התגובה לדו"ח ויתכן שיקיים התייעצויות נוספות עם שאר הכרי המועבי"ט. המזכ"ל כנראה נתן להבין כי גולדינג ימשיך בהתייעצויות עם הצדדים עצמם בניו יורק.
5. בשולי השיחה, שאלתי את וואט אם שמע על ביקורו המתוכנן של פוליאקוב לבריטל בסוף מאי. השיב בשלילה ואמר שקרוב לוודאי מדובר בעוד אחר מהרעיונות של סינדרמנס המנסה לגלות פעילות בהקשר המז"ח, ומכל מקום הוב לדעתו, לא ישפיע על עמדת ה-12. וואט הוסיף, בהרגשת דוחה, כי התורנות של בלגיה מתקרבת לסייומה עם השולח:

תאריך: 6.5.37
 ג. יששכרוף
 אישור: *[Signature]*

1 1 + 1 2 1 1 3 1 3 2
 nkst kark 2 barc (m) ftd ftd ftd ftd ftd ftd ftd
 3d 1dc f7 add condn

28

רחימות: מיידי	מחלקת הקשר ניו-יורק טופס מברק	דף: 1
סוג בטחוני: גלוי		מתור: 4
תז"ח: 051500		אל : המשרד
נר : 0068		ד ע :
מאת : נאו"ם ניו יורק		

אל : ארכל 2
מאת : יששכרוף

מכתב אש"ף - החלטת מלפ' בעניין ועידה כינ"ל.

1. רצ"ב מכתב אש"ף שהופץ הבוקר באמצעות משלחת תוניסיה.
2. המכתב מביא לידיעת האו"ם החלטת המלפ' בעניין ועידה כינ"ל (בנספח), תוך הדגשת היות אש"ף "הנציג היחיד והלגיטימי של העם הפלסטינאי".

נאו"ם

2 4 2 1 2 1 3 3 2
 אש"ף האו"ם המלפ' אש"ף אש"ף אש"ף אש"ף אש"ף אש"ף אש"ף אש"ף
 2 1 1

UNITED
NATIONS

0068

2/4

A S

General Assembly Security Council

Distr.
GENERAL

A/42/267

S/18841

1 May 1987

ENGLISH

ORIGINAL: ENGLISH/FRENCH

GENERAL ASSEMBLY
Forty-second session
Items 38 and 39 of the
preliminary list*
QUESTION OF PALESTINE
THE SITUATION IN THE MIDDLE EAST

SECURITY COUNCIL
Forty-second year

Letter dated 30 April 1987 from the Permanent Representative of
Tunisia to the United Nations addressed to the Secretary-General

In my capacity as Chairman of the Group of Arab States for the month of April 1987, I have the honour to transmit herewith a letter dated 29 April 1987 addressed to you by Mr. Zehdi Labib Terzi, Permanent Observer of the Palestine Liberation Organization to the United Nations (see annex).

I should be grateful if you would kindly arrange for the text of this letter and its annex to be circulated as an official document of the General Assembly, under items 38 and 39 of the preliminary list, and of the Security Council.

(Signed) Mahmoud MESTIRI
Ambassador
Permanent Representative

* A/42/50.

A/42/267
S/18841
English
Page 2

0068

3/4

ANNEX

Letter dated 29 April 1987 from the Permanent Observer of the
Palestine Liberation Organization to the United Nations
addressed to the Secretary-General

On instructions from Yasser Arafat, Chairman of the Executive Committee of the Palestine Liberation Organization, I am requested to bring the attached resolution of the Palestine National Council to your attention (see appendix). As you are aware, the Palestine National Council was held with the full participation of all Palestinians.

The decision on the International Peace Conference was adopted unanimously, and it is our contention that the issue of "who represents the aspirations of the Palestinian people" should not be a controversial issue and should not be a matter for discussion. The Palestinian people adhere to the Palestine Liberation Organization as their sole and legitimate representative, and the General Assembly of the United Nations has already determined that the Palestine Liberation Organization is the representative of the Palestinian people.

Chairman Arafat expresses his hope that the endeavours taken by you to convene the International Peace Conference will be both fruitful and successful.

(Signed) Zehdi Labib TERZI
Permanent Observer

4/4

0068

A/42/267
S/18841
English
Page 3

APPENDIX

The Palestine National Council in its 18th Session held in Algiers from 20-26 April 1987,

Taking into consideration United Nations resolutions 38/58 C and 41/43 regarding the convening of the International Peace Conference on the Middle East; and the United Nations resolutions regarding the question of Palestine;

Supports the convening of the International Peace Conference within the framework of the United Nations and under its auspices, with the participation of the permanent members of the Security Council and the concerned parties to the conflict in the region, including the Palestine Liberation Organization on an equal footing with the other parties;

Stresses the necessity that the International Conference should have full authority;

Expresses its support for the proposal regarding the establishment of the Preparatory Committee (initiating committee) and requests that its establishment and convening should be expedited;

Highly appreciates the resolution in this matter of the Fifth Islamic Summit Conference, which took place in Kuwait (26-29 January 1987); and of the Eighth Summit of the Non-Aligned Movement held in Harare (August-September 1986) and its Co-ordinating Committee (the Committee on Palestine); and of the Conference of the Organization of African Unity held in Addis Ababa which supported the convening of the International Conference, the Preparatory Committee and the efforts made for convening the Conference.

שגרירות ישראל / נושין בטון

35

התקן האלמנט

1/3

071

המשרד

ט ו פ ס מ ב ר ק

דף 1 מתוך 3 דפים

סוג בטחוני גלוי

דחיפות מיידי

תאריך/ז"ח 51240 מאי 87

מס' מברק

אל: מצפ"א, מעיית
דע: יועץ רה"מ לתקשורת.

לחלן ראיון חוסיין ל"בוסטון גלוב" 5.5.87.

10/1
יוסי גל

2
הסמך
1
אלב
1
אלב
1
אלב
2
אלב
1
אלב
3
אלב
1
אלב
3
אלב
1
אלב
2
אלב
1
אלב
3
אלב
1
אלב
3
אלב
1
אלב

3/2

2/2 H

116012:JAN

116012:JAN

116012

8.1.78

5.5.87

1/2

Hussein rules out separate peace talks

By Curtis Wilkie
Globe Staff

AMMAN, Jordan - King Hussein said last night that he will not negotiate independently with Israel outside an international peace conference nor drop his insistence on Palestinian representation at any talks.

In an interview with The Boston Globe at his palace here, Hussein called reports out of Israel that he had agreed to direct negotiations with the Jewish state "muddling" that has not helped his efforts to rally support for a peace conference.

He attributed the reports to "an inter-Israeli debate" over the wisdom of an international peace conference and expressed disappointment that the United States has not encouraged his initiative.

"Israel is not a cohesive country," he said. "There is a very dangerous, short-sighted element, and there is a very reasonable element. It's a choice for Washington, and

they may have been encouraging the wrong side."

Hussein said that contrary to reports in the Israeli press, he has never met privately with Israel's foreign minister, Shimon Peres, nor agreed to any direct negotiations, as Peres has claimed. But it was clear that he considers Peres

---

Reports that the leaders of Syria and Iraq met in Jordan last week are consistent with recent Syrian moves to pull back its support of Iran in the Persian Gulf war. Page 4.

- who is also pushing for an international peace conference - the leader of the "reasonable element" in Israel, and he said he hoped some day to meet with him in negotiations.

Peres has been unable to persuade the coalition government headed by right-wing Prime Min-

HUSSEIN, Page 8

Hussein rules out separate peace negotiations

HUSSEIN
Continued from Page 1

ter Yitzhak Shamir to agree to attend an international conference. The United States has not given its unequivocal support to such a conference either.

"We are waiting to see Washington's attitude and Israel's attitude," Hussein said.

Speaking of talks between Jordan and Israel, Hussein said, "I don't believe there can be negotiations - and I've made this very clear - unless it takes place under an international conference."

Although Peres has talked of an international conference that spawns bilateral negotiations between Israel and other Arab states, Hussein said the success of such a conference would be contingent upon a "dialogue" among the five permanent members of the UN Security Council, which would decide upon arrangements.

Hussein said there could be no "partial solutions" at a confer-

ence until the Palestinian question was resolved.

Says US cannot mediate

He said that because the United States suffers from "a serious question of credibility after the Iran arms sale" and has sided so strongly with Israel, it cannot mediate.

"The United States can play a major role, but it can't play boost broker," Hussein said, adding, "We don't deny their role. Without them we can't find a solution."

Hussein was relaxed and expansive throughout the 75-minute interview, which followed a Ramadan dinner he hosted for clerics and ambassadors from Islamic countries at the beginning of the holy Muslim month.

Hussein said the Reagan administration appears to be bolstered by the Iran arms scandal. He said he values President Reagan's personal friendship but feels that the US president has "relied on advice from people who may not have been able to give the best advice."

"On the question of the international conference and many other issues, I feel he was ill-advised," the king said.

No plans to visit Washington

Hussein said he had no plans to visit Washington in the near future because the United States has repeatedly rejected his requests to purchase US-made weapons and because he has little to discuss with a country that "represents the echo of Israeli positions in every way."

"It would be disastrous for me to go and come back empty-handed" on such issues as the interna-

tional peace conference, Hussein said.

The major obstacle to a peace conference involves Palestinian participation, and despite his differences with the Palestine Liberation Organization, Hussein said he recognizes the group as the representative of the Palestinian people.

He said he is "very leery" of any attempt to revoke the 1974 Arab Summit Declaration, which gave the PLO legitimacy to speak for the Palestinians.

However, he indicated that Jordan and other Arab states will attempt to persuade the PLO to moderate its views in order to attend the proposed conference. "We would certainly insist upon Palestinian participation, but the criteria would be acceptance of Resolutions 242 and 338 and the renunciation of violence," Hussein terminated his dealings with Yasser Arafat, chairman of the PLO, in early 1986 after Arafat, he said, broke a promise to accept the two UN Security Council resolutions, which call for Israeli withdrawal from Arab territory captured in 1967 in exchange for the recognition of Israel.

The Jordanian monarch indicated that other Arab states are losing patience with the PLO. "It's worthwhile pointing out the fact," he said, "that the PLO has to make a choice if can't pretend it's an Arab problem at one moment and other times suggest that it's purely Palestinian."

He said that the Palestinian problem is "the root cause of all instability in the area" and that Jordan had assented to a conference with the Palestinians in

the occupied territories in an effort to resolve the issue.

At a meeting last month, the Palestine National Council, the Palestinian parliament-in-exile, said a confederation with Jordan had to be based on "two independent states." The organization called for total Israeli withdrawal from the West Bank, the Gaza Strip and predominantly Arab East Jerusalem and the creation of a Palestinian state with Jerusalem as its capital.

Hussein indicated that it was not realistic to expect to regain all the territory Israel captured in the Six-Day War 20 years ago.

The most generous concessions suggested by Peres' Labor Party under the "land for peace" concept would return to Jordan territory annexed the West Bank in 1950 - Arab population centers but retain Israeli sovereignty over all of Jerusalem and other land considered essential to the defense of Israel.

Asked if the Labor Party plan was acceptable, Hussein replied, "No sir, it must be determined by the international conference. I believe what we're talking about is not the players or the 1967 war, it's something more important, a comprehensive solution and independence for the Palestinians."

Asked if he ever expected to see the Jordanian flag flying over East Jerusalem, Hussein said, "Jordanian? Palestinian? I don't know. Jerusalem cannot be a political element belonging to one side in an equation. I've never visualized the solution of Jerusalem as a return to a divided city, but one where all can share rights, real determination and respect for God's will."

3/12

2

2

יחידות:	מחלקת הקשר ניו-יורק טופס מברק	תאריך: 2
סוג בטחוני:		3
תז"ח:		א ל :
נר : 80		ד ע :
		מאת :

- 2 -

כולל בתוכם את אשי"פ). אמר שלא ברור עדיין בין כל המעורבים מה טיבה של (ה) ועידה (ה) בינלאומית. אתמול הוא נפגש עם שגרירי ארה"ב, בריטניה וסין. היום יפגש עם שגרירי צרפת וברח"מ. מטרת פגישותיו היא לברר במיוחד :

- (1) מה יהיה סדר היום של מליאת הועידה.
  - (2) מה יחיו יחסי הגומלין בין מליאת הועידה ובין השיחות הביילטרליות.
- ב. לגבי הרוסים הבהיר שהם רוצים קודם כל ועידה מכינה מחוכנת היטב, והדגיש :
- (1) שהם לא יתפקדו בתפקיד של משקיפים סבילים בלבד.
  - (2) שבעיני הרוסים מליאת הועידה לא יכולה להיות טקטית בלבד.
- ג. לגבי הסינים סיפר שעיקר דאגתם לייצג את עמדת הבלמ"ז.

4. ארכיון האוי"ם לפשעי מלחמה :

המזכ"ל סיפר כי מלבד אוסטרליה, שתי מדינות נוספות הגמישו את עמדתן : הולנד ויוגוסל-ביה. הוסיף שאם מדינות נוספות ילכו בעקבותן, אין כל מניעה שאף הוא יעשה זאת, כי רואה עצמו אנוס לפעול על פי רצונן. נתן להבין שחרשות נחונה שנפעיל את מירב השפעתנו על ה-17".

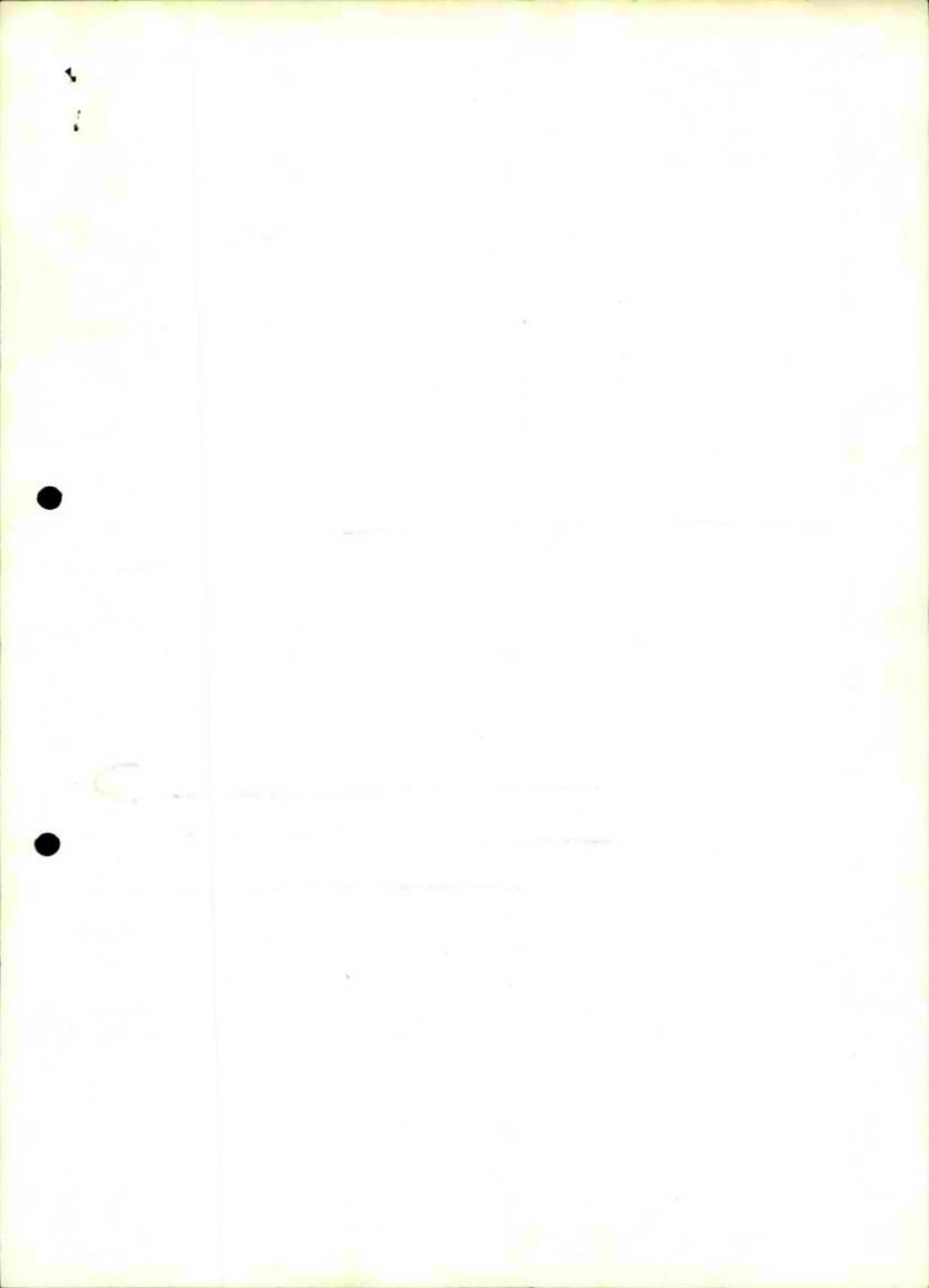
נאו"ם

אישור:

שם השולח: ר. גביר

5.5.87

תאריך:

80

3/3

5 May 1987

Alexei Magarik (Prisoner of Zion)

1. Alexei Magarik, 29, was arrested in March 1986 on trumped-up charges of "drug possession". He was sentenced to three years at hard labor. He taught Hebrew and composed Jewish songs in Russian and Hebrew. During his imprisonment, Magarik has been beaten repeatedly and has been denied medical care for his injuries. He has been repeatedly confined to "punishment cells" (small cells designed to inflict torture by exposure to the cold). Magarik's sentence was recently reduced by half (release date - 15 September 1987).

Vladimir Lifshitz (Refusnik)

2. Vladimir Lifshitz, 46, was arrested in Leningrad in January 1986 and sentenced to three years of hard labor for "slandering" the Soviet state. Lifshitz had lectured on Jewish history in his apartment and had studied Hebrew. He was recently released from prison, but the Soviet government continues to deny exit visas for him and his family. During his imprisonment in Leningrad prison, Lifshitz was beaten and hospitalized numerous times and his health deteriorated. To justify the Soviet refusal to issue visas to the family, the authorities drafted Lifshitz's 20 year old son Boris into the army, despite an official exemption for medical reasons.

Vladimir and Izolda Tufeld (Refusniks)

3. The Tufelds first applied to Soviet authorities to emigrate to Israel in 1973. Four years later, they were still waiting for an official reply. In 1977, the Tufelds' only son, Igor, left the USSR for Israel, and the parents once again applied for emigration. This time they were officially refused. They have not seen their son in ten years. In late 1977, Vladimir Tufeld suffered a heart attack. Two years later, he was hospitalized again for severe spinal injuries. In 1981 Izolda underwent an eight-hour operation for the removal of a brain tumor. Despite their poor medical condition and many petitions and appeals, the Soviets have consistently denied exit visas to the Tufelds. The latest refusal came on 23 March 1987. No reason was cited.

10/10/87

1987-05-05

21:37

1

1480126

01

35

ס ו ס מ ב ר ק

שגרירות ישראל / וושינגטון

דף 1 מחוד 3 דפים

המשרד

סוג בטחוני גלוי

עמ' 54
אחיש. אתיקו.

1/4

054

דחיפות מייד

תאריך/ז"ח 41600 מאי 87

מס' מברק

אל: מצפ"א

ועידה בינלאומית

הרצ"ב כותרת ראשית ב"וושינגטון פוסט" 4.5.87.

עחונות

2	1	2	1	3	1	3	2
הסברה	אביאל	גלובל	גלובל	גלובל	גלובל	גלובל	גלובל
1	1	1	1	1	1	1	1

Jordan Agrees to Attend International Peace Talks

Wash Post 4.3

By Glenn Frankel
Washington Post Foreign Service

KING HUSSEIN
... two-year effort to arrange ...

JERUSALEM, May 3—Jordan's prime minister tonight announced that his country has agreed to participate in an international peace conference and challenged Israel's deeply divided coalition government to come to a decision about whether it too is willing to attend such a forum.

The statement marked Jordan's first official acknowledgement of reports from Israel that Jordan's King Hussein and Israeli Foreign Minister Shimon Peres have, through American mediation efforts, reached some agreement on guidelines for holding such a conference.

Although it left ambiguous many key issues—among them the composition of a Palestinian delegation and the participation of the Soviet Union—the statement was welcomed by sources close to Peres, who has championed the international conference proposal as a vehicle for holding direct peace talks with Jordan.

Those sources said Peres today notified Prime Minister Yitzhak Shamir in writing that he intends to raise the issue at Wednesday's meeting of the 10-member inner cabinet, Israel's chief decision-making body.

Peres reportedly hopes to force the national unity government either to accept the proposal or to break up and hold new elections that would serve as a referendum on Israel's willingness to enter such talks.

Shamir has consistently opposed the peace conference plan, saying such a forum was designed by Hussein and other Arab leaders to force Israel into territorial concessions that would weaken the security of the Jewish state.

Tonight's announcement by Prime Minister Zeid Rifai left uncertain whether the Palestine Liberation Organization would play a role in the proposed conference.

Rifai said the PLO should attend as part of a joint Jordanian-Palestinian delegation but then stipulated that the organization renounce terrorism and accept U.N. Security Council resolutions 242 and 338, which recognize Israel's right to exist within secure borders.

See ISRAEL, A24, Col. 1

54
2
4

D

Jordan Agrees to Peace Talks

ISRAEL, From A1

PLO leader Yasser Arafat has repeatedly rejected the two resolutions because they treat the Palestinian issue as merely a refugee problem.

The carefully worded statement, seen on Jordanian television, was interpreted here to mean that Jordan would attend peace talks without the PLO.

Israel opposes PLO participation because it contends the organization is a terrorist group dedicated to Israel's destruction.

Rifai said Hussein has worked for two years to set up a conference that would be called by the secretary general of the United Nations and would include "all the parties concerned," including the PLO and the five permanent members of the U.N. Security Council.

The result of Hussein's efforts, said Rifai, "was agreement among the countries concerned to hold the conference after it became clear to them that a peaceful settlement can only be reached through an international conference."

Rifai denied reports that Hussein recently met with Peres or Israeli Defense Minister Yitzhak Rabin. But he added, "The world is still awaiting the agreement of the Israeli government on holding the conference and on Israel's participation . . . as an essential step toward its convening."

"It is futile to proceed with preparations for holding the conference while the Israeli government still refuses the principle of holding it and participating in its deliberations should it convene," Rifai said.

Jordan's challenge sets the stage for a possible showdown between Peres, leader of the more dovish Labor Alignment, and Shamir, head of the rightist Likud Bloc, who adamantly opposes the international conference idea.

The two leaders are scheduled to meet on Tuesday to discuss their differences before Peres states his case to the inner cabinet the following day.

Sources close to Peres said they did not expect a final decision on Wednesday, but they predicted a

vote was likely before the foreign minister leaves for the United States on May 13.

Shamir told Israeli television late tonight, "There is no good news in this announcement. Jordan supports an international conference because it is the most comfortable way for Jordan. There's a negative addition here—the call to invite the PLO."

But a senior Foreign Ministry official welcomed the announcement as "an obvious indication that significant progress has been made."

"It's also obvious that Israel has to make a decision—things are happening, and we have to take advantage of it and move it forward to direct negotiations with some kind of international opening," the official added.

Hussein first proposed the conference idea as a vehicle for Jordan to conduct direct talks with Israel without being held a traitor to the Arab world and the Palestinian cause.

Peres endorsed the proposal when he appeared before the U.N. General Assembly in 1985 but has emphasized that Israel only considers the conference an "umbrella" that would meet briefly and then adjourn to allow bilateral talks between Israel and those Arab states ready to negotiate a peace accord.

The conference would have no power to impose solutions on any of the parties, he insists.

In recent days, Israeli spokesmen speaking anonymously have said that Hussein and Peres have agreed on a 10-point plan for holding the conference and have resolved two of three remaining issues: the criteria for Palestinian participation in the conference and the duration of the opening session.

But Rifai's statement gave no indication that these issues were resolved nor that Jordan had agreed to Peres' conception that the conference would serve only as an introductory vehicle for direct bilateral talks that would have no power to shape a final settlement.

If the PLO has been disqualified from attending, it remains unclear who would represent Palestinians in the joint Jordanian-Palestinian delegation proposed by Rifai.

A third unresolved issue is that of Soviet and Chinese participation. Hussein has said he could not attend a conference without all five permanent Security Council members.

Peres has insisted that both nations first establish diplomatic recognition of Israel and that Moscow agree to grant exit visas to Jews seeking to leave the country.

051

3/4

54

4
4

Jordan says it would join peace parley

By Glenn Frankel
Washington Post

*pull #2
4-5*

JERUSALEM — Jordan's prime minister last night announced that his country had agreed to participate in an international peace conference and challenged Israel's badly divided coalition government to come to a decision about whether it, too, was willing to attend.

The statement marked Jordan's first official acknowledgment of reports from Israel that King Hussein and Israeli Foreign Minister Shimon Peres have, through U.S. mediation efforts, reached some agreement on guidelines for holding such a conference.

*

רשמי
מס' 3

תפוצת דו"ח ארועים מיידי

דו"ח ארועים יומי - 5.5.87

כבנו: על ישנאל להסליט ביחס להשתתפותם בוועידה בינ'ל

1. רה"מ ירדן אלרפאעי בתשובה לשאלת כתב סי'ר (ר' עמאן 3) בענין הטענות שהושמעו בתקשורת על עמדת ארצו ביחס לוועידה בינ'ל אמר בין השאר 'שהעולם ממתין להסכמת ממישראל לכינוס הוועידה ולהשתתפותה על בסיס 242 ו-338'. בהמשך חזר על עמדותיהם בנושא השתתפות אש'פ.

2. בהקשר זה, מפי חוסיין לי'בוסטון גלוב' (4), שהוא מחשיב את ממ רוה"מ ושה"ח פרס למנהיג 'האלמנט ההגיוני' בישראל, והוא מקווה לשאת ולתת עמו. בהמשך הדגיש שלא יהיו פתרונות חלקיים במסגרת הוועידה, עד שתפתר הבעיה הפלס'. לגבי ארה"ב אמר שאין לאפשר לה לתווך בוועידה כזאת, בגלל קשריה עם איראן.

על יחסי מצרים ואש'פ

3. ערפאת בכל הדמנות, חוזר ומדגיש שאש'פ יצליח לגשר על הקרע עם המצרים. כך ברויטר (4), 'שהמחלוקת בתוך משפחה אחת והיא תפתר, אין שלום או מלחמה ללא מצרים'. בנוסף לכך הוא מרבה להרעיף שבחים על מבארכ ומגדירו 'כאיש טוב ואציל ואני גאה בו'.

4. גם ממצרים התייחסויות, ולדוגמא ע'אלי אמר (ר' מונטה קרלו, 2) שהוא מקווה שהמשבר הנוכחי עם אש'פ ייושב כמו המשברים האחרים שעברו.

התפטרות כה'מ לבנון

5. רה"מ כראמה הודיע על התפטרות ממשלתו (4), על רקע חוסר יכולתה לפתור את הבעיות הכלכליות של לבנון והניגודים בין חברי הממשלה (ר' ביירות 4). בהודעתו רמז שנפגע מדברי ג'נבלאט בכאומו לרגל ה-1 במאי, בו כינה אותו בכינויי גנאי וקרא למינהל עצמי באיזורים המוסלמי והנוצרי (אי.פי. 4).

6. בתוך כך השר סלים אלחץ (סוני), קרא להקמת ממשלה חדשה (ר' ביירות, 4). ברי אמר שאמ'ל ניצבת לצד כראמה בכל מצב שהוא (ר' קול המולדת, 4). כמיל שמעון אמר, שכראמה הוכיח לא פעם שלאומיותו הלבנונית לוקה בחסר (ר' ביירות, 4).

7. בינתיים כראמה, טרם מסר בכתב התפטרותו לג'מייל, וללא צעד זה עפ"י חוקת לבנון ההתפטרות אינה ברת תוקף (סי'צ, 4).

מפגש נשיא? סוכיה ועכאז

8. ב'אלקבס' הבינ'ל (כווית 4), שנשיאי סוריה ועיראק נפגשו בחשאי ב- 26-27 באפריל באלג'יר שבירדן. פגישתם ב-26 התקיימה בהשתתפות המלך חוסיין ויורש העצר הסעודי עבדאללה, וב- 27 נפגשו שני הנשיאים בארבע עיניים. נמסר שדנו במלחמת המפרץ.

מפגש בין חסן ממרוקו, נשיא אלג'יריה ותמלק פהב

9. השלושה נועדו ב- 4 בגבול שבין אלג'יריה ומרוקו. נמסר שדנו בדרכים פלסיות סכסוך הסהרה המער' ושהוסכם להמשיך במפגשים.

המרכז

5 במאי 1987 מיכה אור

סודי/רגיש ביותר

(הסכם בין ממשלת ירדן, שאישרה זאת בפני ממשלת ארה"ב, ושר החוץ של ישראל, בכפוף לאישור (אד רפנדום) ממשלת ישראל. ההתייחסות לחלקים א' ו-ב', כאשר יהפכו נחלת הציבור על פי הסכם בין הצדדים, תהיה כאל הצעות של ארה"ב שלהן ירדן וישראל הסכימו. אל חלק ג' יש להתייחס, בסודיות רבה, כאל התחייבויות כלפי ארה"ב מטעם ממשלת ירדן, אשר יועברו לממשלת ישראל).

הבנה בת 3 חלקים בין ירדן לישראל

- א. הזמנה ע"י המזכיר הכללי של האו"ם.
- ב. החלטות הוועדה הבינלאומית.
- ג. "התבניות" (MODALITIES) שעליהן הוסכם ע"י ירדן-ישראל.

א. המזכיר הכללי יוציא הזמנות לחמש החברות הקבועות של מועצת הבטחון ולצדדים המעורבים בסכסוך הערבי ישראלי כדי לשאת ולתת על הסדר שלום מבוסס על החלטות 242 ו-338 במטרה להביא שלום כולל לאזור, בטחון למדינותיו, ולהענות לזכויות הלגיטימיות של העם הפלשתיני.

ב. המשתתפים בוועדה מסכימים שמטרת המשא ומתן היא פתרון של שלום לסכסוך הערבי ישראלי על בסיס החלטות 242 ו-338, ופתרון של שלום לבעיה הפלשתינית על כל היבטיה. הוועדה מזמינה את הצדדים להקים ועדות גיאוגרפיות בילטרליות כדי לשאת ולתת על סוגיות הדדיות.

ג. ירדן וישראל הסכימו ש: (1) הוועדה הבינלאומית לא תכפה שום פתרון או תטיל וטו על הסכם כלשהו שאליו יגיעו הצדדים בינם לבין עצמם; (2) המשא ומתן ינוהל ישירות בוועדות בילטרליות; (3) בסוגייה הפלשתינית יטופל בוועדה של המשלחות הירדנית-פלשתינית והישראלית; (4) נציגי הפלשתינים יוכלו במשלחת הירדנית-פלשתינית; (5) ההשתתפות בוועדה תבוסס על על כך שהצדדים יקבלו את החלטות 242 ו-338 ועל הסתלקות מאלימות וטירור; (6) כל ועדה תשא ותיתן באופן עצמאי; (7) סוגיות אחרות יוחלטו ע"י הסכמה הדדית בין ירדן וישראל.

ההבנה הנ"ל כפופה לאישור ממשלות ישראל וירדן. נוסח הנייר הזה יוראה ויוצע לארה"ב.

11/4/87
לונדון

ג'ין גווי'נה

תפוצת דו"ח ארועים מיידי

1.5.87 - 1.5.87

על הועידה הבינ"ל

1. דובר ירדני (לא הזדהה) הכחיש (אי.פי. 30), הדיווחים מישראל שחוסייך הסכים לשיחות שלום ישירות עם ישראל בלי השתתפות אש"פ. 'נאמר והודגש פעמים רבות ע"י המלך עצמו שלא ילך (לשיחות) בלי אש"פ'. הדובר הדגיש שעמדת ירדן 'נותרה כשהיתה' בנושא הועידה, וכי לא שינתה דרישתה לוועידה בעלת תפקיד פעיל.

2. בתוך כך, בר' מונטה קרלו (30), 'ממקור ירדני מוסמך' ש'השתתפות אש"פ בוועידה הבינ"ל מותנית בכך שיקבל את 242 ו-338 וכי אש"פ ירחיק עצמו מועידת השלום אם יסרב להשתתף בוועידה על בסיס שתי ההחלטות הנ"ל. הוסיף שמזכ"ל האו"ם עשוי לשלוח ההזמנות לוועידה בתום ההתייעצויות שהוא מקיים עתה, עם חברות מועבי"ט.

אחכ. המל"פ ועל יססי מצרכים אש"פ

3. ערפאת ל'אלאתחאד' (30), שיבקש מנשיא עיראק לפעול במצרים ובירדן להגבלת הצעדים נגד אש"פ.

4. בתוך כך, מפי מבארכ בר' קהיר (30), שהוא מכבד את ערפאת ומביין את המצב בו הוא נתון. שה'ח המצרי הוסיף 'אלח'ליג' (30), שארצו לא החליטה לגרש את כוחות צש"פ.

מבארכ מדגיש מחויבותו לשלום עם ישראל

5. מבארכ בנאום לרגל חג הפועלים (ר' קהיר, 30), הדגיש שביטול הסכמי ק.ד. הינו צעד חמור שפירושו הכרזת מלחמה על ישראל, והוא לא יעשה זאת. הוסיף שארצו מקימת יחסים רגילים עם ישראל כמו עם כל מדינה אחרת.

תפנית בעמדות כוה"מ כראמה וסוכניה כלפי אמ"נ?

6. בנוכחות ברי, אמר רה"מ כראמה על נכונותו לכנס הממשלה בראשות ג'מייל, באם הרפורמות שהציע יתקבלו (כראמה והשרים המוסלמים מחרימים מזה שנה וחצי את הנשיא).

המרכז

ALL INFORMATION CONTAINED HEREIN IS UNCLASSIFIED
DATE 08-01-00 BY 60322 UCBAW/STP

CONFIDENTIAL

TOP SECRET

ALL INFORMATION CONTAINED HEREIN IS UNCLASSIFIED
DATE 08-01-00 BY 60322 UCBAW/STP

THIS DOCUMENT CONTAINS INFORMATION OF A CONFIDENTIAL NATURE
AND IS INTENDED FOR THE USE OF THE PERSONNEL OF THE
DEFENSE INTELLIGENCE AGENCY AND THE PERSONNEL OF THE
UNITED STATES DEPARTMENT OF DEFENSE. IT IS NOT TO BE
DISSEMINATED TO ANY OTHER PERSON OR ORGANIZATION
WITHOUT THE EXPRESS WRITTEN PERMISSION OF THE
DEFENSE INTELLIGENCE AGENCY. THIS DOCUMENT IS
CLASSIFIED "TOP SECRET" IN ACCORDANCE WITH
EXECUTIVE ORDER 11652, 50 CFR 17.101, AND
50 CFR 17.102. IT IS THE POLICY OF THE
DEFENSE INTELLIGENCE AGENCY TO PROTECT
CONFIDENTIAL INFORMATION FROM UNAUTHORIZED
DISCLOSURE.

ALL INFORMATION CONTAINED HEREIN IS UNCLASSIFIED
DATE 08-01-00 BY 60322 UCBAW/STP

משרד החוץ-מחלקת הקשר

לשלב של ביצוע רפועלי, לאחר שיטברו את השלב הנוכחי של
קיום התייעצויות ומגעים.

2. נראע לנו כי בשווח המיידית מבקשת בדיהים למנוע
הצלחה אמריקאית. ניתן לעשות זאת ע"י יצירת אחדות ערבית
מחוזית. אחדות זו תחיק את עמדת המיקוח הסובייטי מול
ארה"ב. במקביל תוסיף בדיהים לדחוף את תפיסתה לגבי התהליך
ולא תירתע מהמשך התמרונים בכל המישורים נמול ארה"ב,
הערבים וישראל. תוך הצגת יקו פרגמטי. לשון אחד, בדיהים
מבקשת להמשיך בהכנות לקראת הועידה הבינלאומית כאשר תחת
מסווה זה היא פועלת במסלולים הבאים:

א. כלפי ארה"ב: - המשך המאמץ לשכנע כי אין מנוס
מהדברות משמעותית בין שתי מעצמות העל במגמה לגבש
עקרונות והבנה אופרטיבית לגבי פתרון הסכסוך.

ב. כלפי הערבים - עידוד האחדות הערבית, המושתתת
על הכרה כי ניתן לקדם האנטרסים האמיתיים של הערבים
(לרבות הפלסטי) רק על ידי תמיכה בתהליך המדיני שבמרכזו
ועידה בינלאום ממשית. לסודיה תפקיד מרכזי בגבוש
אחדות ערבית אם תשכיל לאמץ גישה רציונלית, המעמידה
השגת המטרות הערביות מעל דעות קדומות וגישה רגשנית.
גם לאשף המלוכד נועד תפקיד מרכזי בגיבוש תכנית

ערבית לאומית לקידום התהליך המדיני. יתכן כי בדיהים
מעריכה כי גם ירדן ומצרים יתעלו מעל שיקולי יוקרה
רגעיים וישכילש להבין כי פעולה דיפלומטית במסגרת
אחדות ערבית עדיפה על הליכה נפרדת.

ג. כלפי ישראל - המשך המגעים והאיתותים במגמה לכרסם
בהתנגדותה לרעיון הועידה הבינלאומית הממשית. בדיהים
לא מוכנה לשלם 'ברטיס כניסה' כדי להצטרף לתהליך.
יתכן כי מוסקבה מודעת לצורך בתשלום מחיר בדמות
נורמליזציה ביחסים עם ישראל, אולם סביר כי תתמרן

לדחות הצורך בפרטון השטר ובמקביל תחתור לקבל תמורה
נאותה מישראל.

3. סביר כי הלוי הסובייטי אינו רואה בכינוס ועידה

משרד החוץ-מחלקת הקשר

בינלאומית השנה דבר לצוי. סגן שהים פטרובסקי מדבר
מפורשות על בינוסטה ב-1988 בתום הכנות מתאימות. אין פירוש
הדבר הקפאת המהלכים המדיניים. נהפוך הוא, תחת מסווה
המגעים לקידום התהליך סביר כי בדיהים תמשיך לקיים פרופיל
דיפלומטי גבוה במהות שתכליתו קידום דעיון הועידה בשלות
סמכויות ממשיות.

בינוי 1, ממיד.

ל.ך.

תפ: שהח, דהמ, שהבס, מנכל, ממנכל, סמנכל, ממד, דס, אמן, מצפא,
אירא, אידב, מצאר, אסיה

3

ט ו פ ס מ ב ר ק

שגרירות ישראל / וושינגטון

דף 1 מתוך 3 דפים

אל: המשרד

סוגג בטחוני גלוי

מיון מיידי =

1/3

612

היק הווייג

תאריך/ז"ח 1630 29 באפריל 87

מס' מברק

קצין חשודים באין קרובים (אמאן)
ו/ווייג וטו

אל: מצטי"א, מע"ת

ועידה בינלאומית

ביל ביצ'ר, מנהל המשרד הווינגטוני של הימיניאפוליס סטאר אנד טריביון"
הפנה תשומת לבנו לראיון עם מזכיר המדינה שולץ המתפרסם היום בעתונו.

(רצ"ב)

יוסי גל

2 1 1 2 1 3 1 3 2
הסברה גמר אביט גלובל גל/ט גל טהבט גל
אלן רן גלמ גלמ ראלדס גלמ
4 3+4 4 1 1

2/3

SHULTZ INTERVIEW WITH MINNEAPOLIS STAR AND TRIBUNE

612

2/3

In a related matter, Shultz said he doesn't think the Soviets have taken concrete steps "that would qualify them to be real participants" in an international conference on the Middle East.

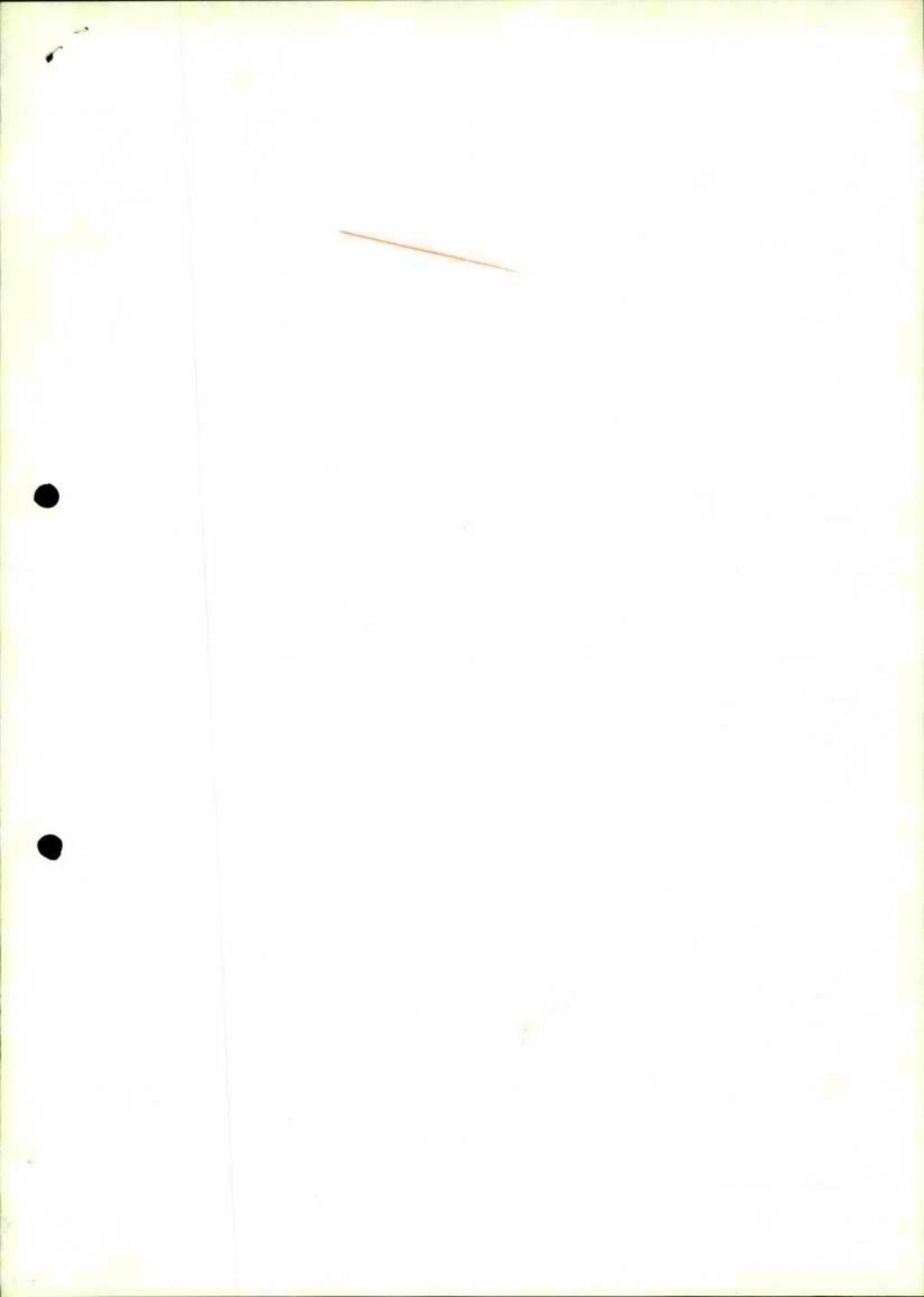
"I think they've been asserting themselves more, getting around more," he said. "On the other hand, they opposed the Amman accord (an attempt between Jordan and the PLO to find a formula for direct talks with Israel). They've been in favor of the extreme elements in the PLO."

He suggested the recent reunification meetings of the PLO in Algiers, Algeria, which Moscow had a hand in encouraging, represented a setback for the prospects of being able to agree on widely acceptable Palestinian representatives to join a Jordanian delegation should Israel-Jordanian negotiations take place. In Algiers the PLO said it must have its own delegation at any peace talks.

Taking note of the conditions established by Foreign Minister Shimon Peres as necessary before Israel would consider a Soviet role in an international conference - restoration of diplomatic relations and a significant rise in Jewish emigration - Shultz said that Moscow has not done the former and that emigration, though climbing, is still well below historic peaks.

In the Moscow discussions on the subject, he said that Soviet leaders only restated their positions on holding a preliminary meeting to decide on the agenda for an international Mideast peace conference and that the U.S. found nothing forward-looking in the dialogue.

S

3/3

612
3
3

"So I don't see they've done the things that would qualify them to be real participants," Shultz said.

Peres is to visit Washington next week to seek U.S. support for a possible formula involving the convening of an international conference followed quickly by direct Israeli-Jordanian negotiations. Prime Minister Yitzhak Shamir has made plain he opposes any international conference, insisting instead on direct negotiations without preliminaries.

Some analysts suggest the issue could bring down the shaky coalition government in Israel, but Shultz declined to discuss that possibility.

*

נכנס **

שמור

**

**

**

הרזם: 4/11528

אל: המשרד

מי: מריט, נר: 282, תא: 260487, דח: 1600, דח: ר, טג: ש

נד: 8

שמור/רגיל

אל: אירופה 1

דע: ארבייל 2

מאת: לבנון, מאריט

מועבייט והועידה הבינלאומית-בהמשך לשלנו נר-163 ושל
נאוי'מ נר-396

1. מוטיטלי, יועץ דיפלומטי באליוזה אישך לי מחדש בצרפת
תיפעל להמשך ההתייעצויות בקרב המשתתפות הקבועות בנושא
ההכנות לוועידה הבינלאומית אחרי הפגישה הראשונה בנוון
שזימן המנכ"ל. אומנט בשלב זה ההתייעצויות הן בדמות
מגעים בילטרליים אך אין להוציא מכלל אפשרות של מפגש
קבועות במתכונת שכבר הייתה.

2. ליוזמה של צרפת חשוב לא להשאיר את הטימוול בסוגיית
הועידה בידי הסובייטים ובודאי שלא תיתכס כיצירה סובייטית
בלעדית, מכאן ההתעניינות הגוברת של הצרפתים בכל
הקשור לוועידה הבינלאומית והפיכת הנושא למרכזי בשיחות
מיטראן עם אורחיו הרשמיים כפי שזה היה עם מדבארן
הוסייך, מהד וענשיו עם חסן השני, אליבא דמוטיטלי
הבהרת עמדתנו בסוגייה זו חשובה כמליים כי על אף
התעניינותה של צרפת בוועידה היא ממשיכה לדגול בגישה
שאינה חוזר אין לקיים ועידה כזו אלא אם כל חוזר כל
הצדדים יסכימו לכך.

3. בהתייעצויות הבינלאומיות שמקיימת צרפת בסוגייה היא

UNITED STATES DEPARTMENT OF JUSTICE
FEDERAL BUREAU OF INVESTIGATION
WASHINGTON, D. C. 20535

MEMORANDUM FOR THE DIRECTOR

DATE: 10/15/68

SUBJECT: [Illegible]

1. [Illegible]

2. [Illegible]

3. [Illegible]

משרד החוץ-מחלקת הקשר

שדאמת להבהיר לעצמה ולאחרים שלושת מרכיביה של הועידה
בהתאם לתפישתה, המרכיב הראשון הוא פורום הועידה
(כגוף בפני עצמו), המרכיב השני הוא מה נדרש פורום
זה להעניק בערובות להסכמים שיושגו בוועדה המשנה בסוף
הדיונים שלהן והמרכיב השלישי הוא הזיקה בין ועדות
המשנה לבין אותו פורום בינלאומי.

4. התרשמתי מדברי מוסיטלי כי גלוי חוסר תקיפות מצידה
של ארה"ב כפי שהדבר התבטא בביקור שולץ במוסקבה מקשה
על שאר המערביות במגעייהן עם הסובייטים וטוב אנו עושים
בהצבת תנאים ברורים לשיתופה של ברה"מ כי זה מהווה
אטרוט לאי ניצולה של הועידה לצורכיה האישיים של ברה"מ.

לבנון==

תפ: שהח, רהמ, שהבט, מנכל, ממנכל, ממנכל, ממד, רם, אמן, אירא, אירב,
ארבל 22

Faint, illegible text at the top of the page, possibly a header or introductory paragraph.

Main body of faint, illegible text, appearing to be several paragraphs of a document.

** ירצא

שמור

**

**

**

חודש: 4,11377

אל: רוש/613, קומנהגן/152

מ-: המסוד, תא: 260487, זח: 1503, זח: סג: ש

נד: 8

שמור/רגיל

קומנהגן, לונדון, וושינגטון, פאריס, בריסל

השגריר.

טעודיה והועידה הבינ"ל.

שלכם 49 טעין 5

א. טביר לדעתינו שטינדמס אכן נתקל בריאד בספקות והסתייגויות של הסעודים מרעיון הועידה הבינלאומית, ומחשש שזו תסייע לבריה"ג להדור לאיזור.

ב. המלך פהד, בלונדון, גילה פסימיות לגבי כל נושא תהליך השלום. למרות שאין הסעודים נגד הועידה הבינ"ל הרי שאינם מאמינים שזו תקיים כלל (מזרח הירועץ המדוני לפי שיחה בפוראו"פ).

ג. גם בעתונות הסעודית מצאנו חסר התלהבות לגבי הועידה הבינ"ל, תוך העדפת תכנית פהד והחלטות מאס כדרך האומטימלית להסדר שיבטוח דו ישות אש"ף. למותר לציון שסעודיה הרשמית ממשיכה להסתיר מהסכמי ק.ד. ועקרון המו"מ הישיר.

המרכז/ערב 3

מא

תפ: שח, רהמ, שהבט, מנ כל, ממנ כל, ממנ כל, ממד, רס, אמן, אירא, אירב, מצמא

סודי-ביותר

26.4.87
3-327-ש-5

אל: ראש הממשלה
מאת: עוזר רה"מ לעניינים מדיניים

שיחת אקראי עם נמרוד נוביק

נתקלתי באקראי, בפרוזדור אצלנו, בנמרוק נוביק, שניסה מיד לשכנעני שהגאולה כבר בפתח וכו', לאור ההתפתחויות האחרונות. כשגיליתי סקפטיות ושאלתי, באופן היפוטי, אם אפילו תהיה ועידת פרו-פורמה - מה יקרה, אחריה, כאשר חוסיין יאלץ להסכים לויתורים של ממש, ויהיה חשוף ללחצים אדירים של העולם הערבי, הסביר לי נוביק את התסריט הצפוי, לדעתו:

1. בשיחות הישירות שאחרי ועידת הפרו-פורמה לא ידובר כלל על ויתורים טריטוריאליים של ישראל או ירדן. הכוונה היא שבשיחות אלה יוסכם רק על הסכם ביניים לפיו ישראל תפסיק לעסוק במינהל של השטחים. הסדר כזה יוכל חוסיין להציג כהתקדמות לקראת יציאת ישראל מן השטחים "בבוא הזמן", ואילו ישראל לא תאלץ, בינתיים לסגת מן השטחים - מבחינת השליטה הבטחונית בהן.
2. כשהעיתי "שהפסקת העיסוק במינהל" ביש"ע פירושה מימוש תוכנית האוטונומיה, עפ"י קמפ-דייב, השיב נוביק שזה בדיוק המצב, אלא שיהיה עלינו לגלות "יצירתיות" ולמצוא מונח אחר במקום ה"אוטונומיה", שכן מונח זה איננו מקובל, כידוע, על חוסיין.
3. לדברי נוביק, חוסיין חושש מאוד מ"שרוניזציה" של הגדמ"ע שפירושה, לדעתו, שאנו נתחיל "לדחוף" פלשתינים מיו"ש לגדמ"ז וכו'. לדברי נוביק, חוסיין סבור שסכנת ה"שרוניזציה" מהווה איום גדול יותר על משטרו מאשר האיום הטמון בהסכמתו לשיחות עם ישראל, במסגרת ועידה פרו-פורמה, וזאת אחת הסיבות להסכמתו להכנס לשיחות כנ"ל.

ב ב ר כ ה ,

אריה מקל

העתיקים: המנכ"ל
מזכיר הממשלה

שמור

גיץ הויז'ון

נכנס **
**
**
**

קודם: 8783/4

אל: המשרד

מ-: קהיר, נר: 171, תא: 210487, זח: 1630, זח: מ, טג: ש

נד: 8

שמור / מיידי

אל : מה' מצרים

דע : ערב 1 איסוף

מאת: עיתונות, קהיר

ראיון עבדל מדיד ל'אה' באר'.
להלן הנקודות העקריות :

א. יש תיאום בין מצרים לבין כל הצדדים לקיום הוועידה הבינ"ל לשלום במזה"ת, הוועידה צריכה להביא לפתרון כולל של הסכסוך הערבי-ישראלי מכל צדדיו... בארץ שיבטיח החזרת כל האזמות הערביות הכבושות וכל הזכויות הלאומיות לעם הפלסטיני ויגשים את הווי קיום בטחון ושלום בין כל עמי ומדינות האזור. התארס וההתייעצויות נמשכים עם ירדן, אשף, ישראל, ארה"ב, בריה"מ, והקבוצה האירופית. כנ"א אנו מקיימים מגעים עם מזכיר האו"ם, הבלמ"ד, הוועידה האלאמית, ועידת אחדות אפריקה דאמלטי'.

ב. מצרים תומכת בזכות אשף לבחור את נציגיו מבין הפלסטינים כיוון שלא ייתכן שהתכנס הוועידה ללא הפלסטינים ובהשתתפות 5 המדינות החברות הקבועות במועב"ט.

ג. יש קונצנזוס ערבי על עקרון כינוס הוועידה והם אישרו את עקרון המומ' כדרך לפתרון בעיית המזהת. ועידת נט הסכימה לרעיון הוועידה הבינ"ל. על הערבים לאחד את סגנון פעולתם בעמידתם מול הצדדים האחרים אל לנו

משרד החוץ - מחלקת הקשר

משרד החוץ-מחלקת הקשר

לבזבז יותר זמן. הביע תקווה שהמלסטינים יסכימו על
נוסחה כדי שההזדמנות הכינתת עכשו לא תאבד.

ד. הבעיה המלסטינית אינה בעיית מליטים אלא בעיית זכויות
לאומיות לגיטימיות של עם ועלינו לפעול למען החזרת
הזכויות המלסטיניות.

ה. באשר למטרות הועידה והמרוצדורה הקשורה בכינוסה
והצדדים שישתתפו בה, יש למצרים נקודת השקפה אבל
היא מתיימרת עם כל הצדדים שהרי אין צד היכול לנכפת
השקפה מסויימת על האחרים.

ו. יש הסכמה בין מצרים ליורדן, ואנו מועלים למען חיזוק
אפשרויות התיאום היורדני מלסטיני.

ז. באשר לעמדה המלסטינית: איננו יכול לדבר בשם אשף
אבל אני יכול להסיק שהוא תומך בוועידה.

ח. דעת מצרים הברורה היא: פרט הטכנים במסגרת אלכסנדריה
לקיים ועידת מסגה, והוא יצג את ממשלת ישראל, ולא
את עצמו. עמדה זו הודגשה בעת ביקורו האחרון בקהיר
ובהודעה שפורסמה בסיום הביקור. אין זאת אומרת שאין
חילוקי דעות בינינו לבין ישראל בקשר לתפיסות הקשורות
בוועידה. ההצהרות הסותרות הנשמעות מפי האחד אינם הישראלים
אינן צריכות להעסיקנו או להסיט אותנו ממטרותנו.

תמ: שהה, רהמ, שהבט, מנכל, המנכל, ר/מרכז, רט, אמן, ממד, ליאור, מצרים,
סויבל

6106
מסמך 25
תאריך: 25/10/77
מסמך 25
תאריך: 25/10/77

UNITED STATES DEPARTMENT OF JUSTICE

INVESTIGATION OF THE ACTS OF VIOLENCE COMMITTED BY THE
MEMBERS OF THE ORGANIZATION OF BLACK PANTHER PARTY

MEMORANDUM FOR THE ATTORNEY GENERAL
SUBJECT: [Illegible]

1. [Illegible]

2. [Illegible]

3. [Illegible]

4. [Illegible]

5. [Illegible]

** נכנס

שמור

**

**

**

גן הווינ

חוזם: 4/8507

אל: המשורד

מ-: קהיר, נר: 158, תא: 190487, זח: 1440, זח: מ, טג: ש

נד: 8

שמור/מידוי

אל: מח' מצרים, ערב 1, איסוף

מאת: עתונות, קהיר

ראיון עבול מגיד לאהראם מ-18.4.87

מראיינת אינג'י רושדי

סיכום הנקודות העיריות :

1. הוועידה הבינל' : (א) בתשובה לשאלה עם אינו סבור שאחד המכשולים בפני הוועידה הוא עמדת ארהב' וליתר דיוק הצהרת ריגן, שיש הכרח בהכרה בישראל מצד ברהמ' והפלסטינים, ובקיום מומ' ביולטרלו אם באמצ' וועידה בינל' או בכל צורה אחרת - אמר (ציטוט):

כאשר ריגן דיבר אל ברהמ' הוא התכוון לחידוש היחסים בינה לבין ישראל. באשר לפלסטינים הוא התכוון שיש צורך לקבל את החלטת 242 של מועביט' ואשר כבר אמרתי פעמים רבות שהיא החלטה שאינה נוגעת לפלסטינים כיוון שהבעייה הפלסטינית לא הונחה על סדהי' של האומ' אלא בשנת 72 - עכ' ההחלטה חסרה - כך אנו סבורים, תוספת של זכות העם הפלסטיני להגדרה עצמית. באשר למומ' הביולטרלו, לדעתי כל וועידה בינל' חייבת להוביל למומ' ישיר - שכן אין דרך אחרת.

(ב) בתשובה לשאלה נוספת בקשר להתפתחות רעיון הוועידה הבינל' ועמדת ישראל הנוכחית, טקד עבד

№ 7. 1991 г.

Итого: 30.000.000 руб.
1991 г.

משרד החוץ-מחלקת הקשר

אלמגיד את השלבים השונים מאז 1973, ואמר שבדצמבר 77, קראה מצרים לקיים מפגש "מינה-האוס" תחת חסות האו"ם בהכנה לוועידה בינל"י, לשלום, אך התהליך לא הושלם בגלל סירוב הצדדים הערבים השותפים, וכתוצאה מכך ניתנה לישראל ההזדמנות להתנער מנוסחה זו - בהמשך הוסיף: בשלב הנוכחי התחדשו הדיבורים על וועידה בינל"י, מצרים מאמצת כוון זה ועושה למענו את מירב המאמצים. היא רואה במה שהוגשם במפגש אלכסנדריה בספטמבר '86 בין מובארק ופרס רמ"י ישראל דאז, כאשר ישראל הסכימה לקיים וועידה בינל"י בשלב הנוכחי - הישג גדול שעלינו להפיק ממנו תועלת ולבנות עליו ולא להרשות לחזור לאחור. אני חוזר על מה שאמרתי בראיונות קודמים שעם"י תפסתנו פרס אינו מייצג את עצמו אלא את ממשלת ישראל הקואליציונית. מחובתנו כערבים לנצל זאת ולהמשך בקידום המאמצים בכיוון הוועידה. הבינל"י ולא לתת הזדמנות לאלה המנטיס להקפיא את המצב או לעכב את התנועה (בערבית תחרן) למען השלום שאנו שואפים אליו.

ג) בקשר לעמדה הפלסטינית, משלחת ירדנית-פלסטינית, וכו' למצרים עמדת קבועות וברורות, הן באשר להכרתנו באשפ"י כנציג הלגיטימי יחידו לעם הפלסטיני, והן באשר להדגשתנו שהייצוג הפלסטיני בוועידה הבינל"י הוא גורם יסודי והכרחי שאין לוותר עליו, ושקביעת צורת הייצוג הזה הוא עניין הנזון להחלטת הפלסטינים עצמם. כנ"י מצרים רואה בשיתוף-הפעולה והתיאום הירדני-הפלסטיני בסיס חשוב הכרחי לכל פעילות (תנועה) ערבית ממשית לפתרון הבעייה. בהמשך הזכיר את דיבוי ההצהרות הפלסטיניות בעניין הייצוג הפלסטיני הוסיף: אנו סבורים שחשוב שתתאחד העמדה הפלסטינית, ובוטחית בתבונת הפלסטינים ומקווים שיגיעו בזמן המתאים לאישור הנוסחה אותה הם רואים כמגשימה את האינטרס הפלסטיני והערבי, ע"י קיום הוועידה.

ד) בעניין ההחלטה 242, חזר על הדברים שהוזכרו בסעיף (1) והוסיף:

ואולם להחלטה יש מימדים חשובים אחרים שכן היא קובעת עקרונות יסודיים שעלינו לדבוק בהם והם שאין לתמוך (אכתסאב) אומות בנח והצורך לסגת מהאדמות הנושאות ועקרון האזמה תמורת שלום. אנו אומרים לפלסטינים: יש באפשרותכם להודיע על קבלת ההחלטה ותקשרו (את

משרד החוץ-מחלקת הקשר

קבלתכם (בבטחונות וטייגים שיש בהם להבטיח את דרישתכם הצודקת לזכות ההגדרה העצמית .

ה) לרגל 8 שנים להחזרת סיני למצרים : סקר את תוצאות מלחמת אוקטובר שסללה את הדרך , לדעתו למרמ' המייגע עם ישראל . ציטוט : דבר זה (המערכה למען השלום מתוך עמדת כח) הביא לשחרור מלא של האדמות המצריות ויציאת יחסי שלום בין מצרים וישראל בהתאם להסכמים החתומים בין 2 הארצות . כמוכך, הישג זה איננו למצרים להפנות את משאביה לבינוי ופיתוח כלכלי לאחר ששנות המלחמה מנעו זאת. היחסים המצרים-ישראלים מתנהלים מנקודת ראייתנו בהתאם למה שמגשים את האינטרסים של מצרים ואיך ביכולתו של צד כלשהו לכפות עלינו את מה שאיננו מקבלים או מה שטורח את טובת עמנו . שהרי היחסים בינינו לבין ישראל בכל תחום , נקבעים בראש ובראשונה ע"י גורם זה. וטבעי הוא שיחסים אלה יהיו מושפעים לשלילה ולחיוב ע"י התקדמות או נסיגה של תהליך השלום הכולל באזור, שהרי השלום הכולל היה מטרת הנושא ונותן המצרי מלכתחילה, וזו הישאר המטרה שלמענה נעשה את מירב מאמצינו. מה שנעשה בין מצרים וישראל ורוש השלמה והרחבה ע"י אישור כל הזכויות הלאומיות של העם הפלסטיני והחזרת כל האדמות הערביות הכבושות . ברור לכל שמצרים לא עזבה תחום במסגרת יחסיה עם ישראל , מבלי לפעול למען מטרה זו. מכאן, לדעתי , אי מתרון הבעיה הפלסטינית וטאבה עד כה הם מהצדדים השליליים . בחשבון היחסים המצרים-ישראלים . בהמשך : אינני סבור שמן הצדק להשליך את האשמה באשר למצב ההתפוררות אליו הגיע העולם הערבי, על היחסים בין מצרים וישראל . שהרי האחריות בקשר למה שקורה מוטלת על כתפיהם של אלה המסתפקים בהפרכת סיטמאות ועסקים בפירוד השורה הערבית.. אלו היו מדינות ערב עומדות לצד מצרים במערכה למען השלום , היו התוצאות טובות יותר ביחס לכל.

ו. בעניין טאבה: המראיינת הזכירה את הצהרת קרטו בזמן ביקורו במצרים, שלו ניתן לו לחזור לאחור, היה מחתים את בגין על כל מלה שאמר וכל הבטחה שנתן, כמו 'המנעות מהקמת התנחלויות', ושאלה: האם הנקנו תועלת מהכרזתנו את הנושא ונותן הישראלי עמ' למנוע כל נסיון ל'התחנמות' (בערבית תלאעב 'לשחקי') בבעיית טאבה. תשובה: הצהרת קרטו מבהירה את מידת הדיוק (או העדינות) במוס עם הצד הישראלי והקשיים שבו, הדורשים מהצד שכנגד מידה רבה של ערנות וזהירות . כמוכך הבנו

משרד החוץ-מחלקת הקשר

זאת מלכתחילה בשיחות טובה. לכן עמד הנושא ונותן המצרי על כל מלה ועל כל אות בהסכם שטר הבוררות. לא הותרנו מקום לכל הסבר או פירוש שאינו תואם את מה שהתכוונו אליו. והזחינו כל התחייבות בלתי כתובה או קבועה בבירור. הוסיף שהצד המצרי הגשים הישג חשוב בשטר הבוררות, כתוצאה של מומי ארוך ומייגע בו גילה הצד המצרי ערנות ביחס לכל הניסיונות מהצד הישראלי.

ז. נושאים אחרים במדיניות החוץ המצרית: עבדל מגיד התייחס לנושא מכירת נשק לאיראן, השלום בעולם (כאשר השלום באזור הוא בראש העדיפויות) הנסקת מרוץ החמוש ותמיכה בתנועת הבלמי'ז, היחסים עם שתי המעצמות ועוד.

עתונות.

תפ: שהח,רהמ,שהבט,מנכל,המנכל,סמנכל,המד,רס,אמן,מצרים,מעתי,
הסברה,לעמ,בטמה,פזנר,כנסיות

THE FOLLOWING INFORMATION IS FOR YOUR INFORMATION ONLY. IT IS NOT TO BE DISCLOSED TO ANY OTHER PERSONS WITHOUT THE EXPRESS WRITTEN PERMISSION OF THE OFFICE OF THE DIRECTOR OF THE FBI. THIS INFORMATION IS UNCLASSIFIED DATE 10/15/01 BY 60322 UCBAW/STP/STP

1. THE ABOVE INFORMATION IS FOR YOUR INFORMATION ONLY. IT IS NOT TO BE DISCLOSED TO ANY OTHER PERSONS WITHOUT THE EXPRESS WRITTEN PERMISSION OF THE OFFICE OF THE DIRECTOR OF THE FBI. THIS INFORMATION IS UNCLASSIFIED DATE 10/15/01 BY 60322 UCBAW/STP/STP

END

ALL INFORMATION CONTAINED HEREIN IS UNCLASSIFIED EXCEPT WHERE SHOWN OTHERWISE

סודי

ירושלים, כ' בניסן, התשמ"ז
19 באפריל 1987
5-דש-320-2

אל : רה"מ
המנכ"ל

פגישה עם פרנסיס רוזנסטיל

1. רוזנסטיל לא גילה בקיאות רבה בפרטי נושא הוועידה הבינ"ל. הסברתי לו בפרוטרוט את התנגדותנו לוועידה, ואת הסכנות החמורות שהיא טומנת בחובה. נתתי לו גם את הנייר שהכנו בנושא זה.
2. רוזנסטיל פאסימי למדי לגבי עמדת האירופים. לדבריו, יש סחף בנושא הוועידה והאירופים אינם מבינים מה הסכנה בכך שתנוסה גם דרך הוועידה. לרובם יש גישה של "אם לא יועיל - לא יזיק". המסקנה האופרטיבית מכך שעלינו להגביר המאמצים בהסברת העובדה שהוועידה היא דבר מסוכן מידי, לעתידה וגורלה של ישראל, מכדי שנוכל לעסוק ב"ניסויים".
3. גם "מועצת אירופה" תעסוק בקרוב בוועידה, שכן לתאריכים 4-7 במאי מתוכנן ב"אסיפה הפרלמנטרית" של המועצה דיון על "תפקידה של מצרים במזה"ת" וברור לאן שהדיון יגלוש. בדיון זה ישתתף מטעמנו רוני מילוא וכדאי לתדרכו לפעילות מתאימה של "לובי" בקרב פרלמנטרים אירופיים וכד'. (המערך ייוצג ע"י שבח וייס או ז'אק אמיר). ב 6/5 יתכנסו בשטראסבורג גם שרי החוץ של מועצת אירופה (21 במספר). המזה"ת איננו על סדר-היום, בשלב זה, אך ייתכנו שינויים.
4. לרוזנסטיל לא היו רעיונות ממשיים בקשר לאישים אירופיים שאליהם כדאי לפנות, מלבד ז'אק בומל, גוליסט צרפתי העומד בראש "הועדה לעניינים מדיניים" של "האסיפה הפרלמנטרית" במועצת אירופה. רוזנסטיל מציע שהפניה אליו תבוצע באמצעות חבר הפרלמנט הצרפתי ג'ראר מרכוס (גוליסט יהודי).
5. רוזנסטיל קיבל על עצמו לדבר עם ידידו הטוב, ז'אן קאהן ולהציע לו שידבר עם שיראק בנושא הוועידה עוד לפני פגישת שיראק עם רה"מ שמיר ב 27/4.

בברכה,

אריה מקל

משרד החוץ- מחלקת הקשר

ג'ן בארנו

חוזם: 8138/4

אל: בני/463

מ-: המשרד, תא: 170487, זח: 1525, דח: מ, טג: ב

נד: 8

בלמס/מיידי

יששכרוף.

ועידה בינ"ל - פגישה עם ה-12.

להלן דוח רדיו מונטה קרלו על ביקור שה"ח הבלגי, היו"ר
התורן של ה-12 במצרים :

בפגישה בין מבארנ לשר החוץ הבלגי הדגיש מבארנ את
המיכתו במאמצים האירופיים לכינוס ועידה בינ"ל. שר החוץ
הבלגי אמר לאחר הפגישה כי מבארנ ביקש ממנו להמשיך
במאמציו לכנוס ועידה בינ"ל.

שר החוץ הבלגי אמר בהצהרה לתחנה, כי הוא איננו סבור
שביטול ההסכם הירדני-פלסטיני ע"י אש"ף מהווה מכה ניצחת
לתהליך השלום. הנקודה הניקודית היא שאש"ף יסכים להכיר
בהחלטה 242 ולהשתתף במשלחת ירדנית-פלסטינית משותפת.
אם המל"ג תחליט לבטל את ההסכם הדבר יהיה מצער ויהווה
נסיגה לאחור. הוא אמר כי הוא מוכן להימגש עם ערפאת ועם
האחראים באש"ף כאשר יוצא לתורנים בראשית מאי.
בשיחותיו בירדן ומצרים הגיש הצעות הקשורות בהגברת
המומנטום של המו"מ באמצעות הדועדה הבינ"ל.
הצעותיו מתרכזות בענין מהלך המו"מ, דהיינו האם המתרוך
יהיה מיידי או בשלבים.

זיד אלרמאעי מסר לו כי סוריה מסכימה להשתתף בוועידה
הבינ"ל על בסיס החלטות 242 ו-338. הוא אמר כי לא נעשו
כל סידורים לביקור שלו בדמשק משום שקשה כעת לערוך
מגעים אירופיים עם סוריה ברמה מיניסטריאלית בשל העמדה
האירופית כלפי סוריה.

1954
MAY 15
1954

1954

1954

1954

1954

1954

1954

1954

משרד החוץ - מחלקת המשנה

חסיין נייסה להשיב את החסות הסודית אירופים לתקן. אין
זה בלתי אפשרי שהועידה הבינ"ל תתכנס השנה. אך מתוך
מגעיו עם האחראים האמריקנים נוצר הרושם שארה"ב מטילה
ספק בארמציה לכינוס הועידה גם אם היא אינה מתנגדת
לכינוסה.

עד כאן.

ארבל 2.

דנ

תפ: שהח, רהמ, שהבט, ממנכל, ממנכל, ממד, רט, אמך, אירא, אירב,
ארבל 2, מעת, הסברה

THE STATE OF TEXAS, COUNTY OF DALLAS, SS. I, the undersigned, Clerk of the County, do hereby certify that the within and foregoing is a true and correct copy of the original as the same appears in the records of the County of Dallas, Texas.

ATTEST:

CLERK.

PL

ALL INFORMATION CONTAINED HEREIN IS UNCLASSIFIED DATE 08/14/01 BY 60322 UCBAW/STP

נכנס

שמור

אין הוצינה

חוזם: 4/7755

אל: המשורר

מ-: קהיר, נר: 144, תא: 160487, זח: 1330, דח: מ/טג: ש

נד: 6

שמור / מיודי

אל : ערב 1

דע : איסוף

מאת: עתונות קהיר

סקירת עתונות ליום 16-4-87

עתוני המימסד .

א. כותרות ומאמרים ראשיים :

אהראם ואח'באר בכותרות הראשיות על קריאת מובארן בוטיות ארגוני העתונות לעמדה ערבית מאוחדת לטיוס מלחמת המפרץ ולבנון ודביקות מצרים בדימוקרטיה ובהנפש העתונות בג'ומהוריה מזברי כמאל אלשאד'לי האחראי על הארגון במפלי'ו שהנהגת המפלגה בוחנת את הוצאות הבחירות ואת המסקנות הנוגעות לשינויים בתכניות ובנית הממלגה לאור זאת .

אח'באר : במאמרו הראשי תחת הכותרת 'אנו דוחים ביטול הסכם עמאן יהיו המניעים אשר יהיו' שביטול ההסכם למען שלום בית לא בא למען האינטרס הפלסטיני אלא כדי לרצות את סוריה השולטת על חלק מהארגונים הפלסטיניים. רק ירון יכולה להשתתף עם הפלסטינים במשלחת אחת . ולא שום צד אחר, העתון מקורה שבקבות המלי'נ יוצא הפלסטינים עם משהו שאם לא כן יפסידו הכל למען שום דבר תוקף גם את אלה המדברים על הפסקת הקשרים בין

משרד החוץ-מחלקת הקשר

אש"פ למצרים "אנו יודעים מי מניע אותם".

אהראם : תוקף בחרימות את קד'אפי "איש הטרור והבוגדנות" מזהיר בעקיפין את נשיא אלג'יריה המנסה לפייס בין קד'אפי ומיטראן באומרו קדאפי הוא איש המבין את שפת הכוח בלבד.

ב. תהליך השלום :

1. עפ"י ג'ומהוריה (עמ' א') אמר מדבארן בוועידת ארגוני העתונות כי הוא איננו אופטימי לגבי כינוס הוועידה בני"ל בשנה זאת במיוחד לאור ההצהרות בדבר ביטול הסכם עמאן.

2. אהראם תחת הכותרת שיהיה ירדניות אירופיות טובות הוועידה מביא מהסוכנויות על מגישת שהח' הגלגי עם האמיר הסן, הישיבה הסודית של נציגי חמש הקבועות, הצהרת ערמאת בהרארה שהזמן מתאים לכינוס הוועידה ומרדיו דמשק שאסד יבקר במוסקווה באפריל וידון בנושא הוועידה (הערה: העתון מנסה ליצור הרושם שיש תנופה כללית לעריכת הוועידה).

(הנל מופיע בידועות נפרדות באח'באר).

3. באח'באר (עמ' 6) שהסגן הראשון לשהח' הסוכנויטי יגיע לקהיר בסוף אפריל כדי לדון בועודה בני"ל. השגריר הרוסי כאן הוסיף שהסוכנות לניתוק היחסים עם ישראל עדין קיימות. באהראם דגמהוריה (עמ' א') שהשגריר גם הצהיר שאוצו ומצרים הסכימו לחדש השת"פ הצבאי במיוחד חלקי חילוף למצרים.

4. באהראם (5) מאת הכתב בלונדון מאמר רחב על כן שבריטניה מביקה תועלת מרובה מההתנתחות החיוביות לכרוך ועידה בני"ל.

ג. ישראל :

1. כותרת : סוריה פורסת כוחותיה בלבנון עד מדבאר צידון כותרת המשנה ישראל הודיעה שאין הדבר מסכן אותה (אהראם עמ' א' סוכנויות)

2. המשך ההתנגדות בגדה הכבושה, רושינגטון מגנה התנהגות

Faint, illegible text at the top of the page, possibly a header or title.

Second block of faint, illegible text.

Third block of faint, illegible text.

Fourth block of faint, illegible text.

Fifth block of faint, illegible text.

Sixth block of faint, illegible text.

משרד החוץ-מחלקת הקשר

הישראלים (אהראם עמ' א) בסוף הדיווח על הארועים
מוסיף העתון שתומכי כהנא ניטו להצית כנסייה בעכו.

3. ע'אלי הכחיש לעתון אלה' ליג' ש 500 פלאשים עברו
דרך שת' קהיר לישראל (אהראם א).

ד. בין ערבי :

1. באהרם (א עמי ' הטרכנויות) על חילוקי דעות בין
הארגונים הפלסטינים בענין הקשר עם מצרים. עורן גומהוריה
אלאנצארי מנתה במאמרו השבועי את המהלכים לקראת
ביטול הסכם עמאן.

2. מצרים חידשה חברותה במוסד העברי להבטחת ההשקעות
בן הוחלט במהגש השנתי בדאר אלבידה (אחבאר א).

ה. כללי :

1. בהודעה המשותפת בעקבות שיחות רהמ' הפולני כאן
(ב 3 העתונים). על הצורך בכטיגה ישראלית מכל השטחים
הגשמת הזכויות החוקיות של עם הפלסטיני, תמיכה בועידה
בינ'ל בהשתתפות כל הצדדים כולל אשף .

2. אחבאר בעס א' מאת ג'מיל ג'ורג' העורך הכלכלי על
ההכנות במצרים לחתימת הסכם כרוונות עם קרן המטבע
בוושנגטון בראש המשלחת המצרית השר ג'נזורי . ההסכם
ישאף להפחתת הוצאות הממשלה, אהוד שערי המטבע תוך
18 חודש, העלאת הריבית לשערור האינפלציה.

ו. פנים :

1. פריק מחמד עבד אל חמיד חלמי ימונה לשגריר במשרד
החוץ המצרי לואא' מחמד עלאא' אלדין ברכאת למפקד
חה'א לואא' אחמד נצר לרמט' חהא' (אח' באר, אהראם
עמ' א' תמונות ותולדות חיים).

2. (אחבאר א') הפעלת 5 שדות נפט חדשים במדבר המערבי
סה'ב 60 אלף חביות ליום .

3. ג'ומהוריה מנתח (עם 4) את תוצאות הבחירות לאור
הנתונים המספריים שהתפרסמו עד כה .

1. The first part of the document is a list of names and addresses of the members of the committee.

2. The second part of the document is a list of names and addresses of the members of the committee.

3. The third part of the document is a list of names and addresses of the members of the committee.

4. The fourth part of the document is a list of names and addresses of the members of the committee.

5. The fifth part of the document is a list of names and addresses of the members of the committee.

6. The sixth part of the document is a list of names and addresses of the members of the committee.

7. The seventh part of the document is a list of names and addresses of the members of the committee.

8. The eighth part of the document is a list of names and addresses of the members of the committee.

9. The ninth part of the document is a list of names and addresses of the members of the committee.

10. The tenth part of the document is a list of names and addresses of the members of the committee.

11. The eleventh part of the document is a list of names and addresses of the members of the committee.

12. The twelfth part of the document is a list of names and addresses of the members of the committee.

13. The thirteenth part of the document is a list of names and addresses of the members of the committee.

14. The fourteenth part of the document is a list of names and addresses of the members of the committee.

15. The fifteenth part of the document is a list of names and addresses of the members of the committee.

משרד החוץ-מחלקת הקשר

ז. שבועונים (אח"ר טאעה, מצור)

1. באח"ר טאעה שסיעת הברית המשולשת במועצת העם מורכבת מ 5 חברי אחראי והשאר שווה בשווה בין האחים המוטלמים והפעולה. מכרס מחמד אחמד עורך מצור מתייחס לפעילות הצפויה של האחים במועצת העם מצוין כי זכו ב 36 מושבים. עמי ' העורך המדיני של הצור המפלי'ד נוטה למנות שוב את מה'גוב ליור' מועצת העם. מובארך בנאומו בפני המועצה יתרכז בעניני פנים וידגיש השמירה על היציבות כמו כן אין בסיס לידיעות על שנויים בממשלה בקרוב. בראיון למצור אומר וחיז ראפת סגן מנהיג הו'מ'ד בין השאר שבטול הסכם השלום עם ישראל יהיה טעות חמורה שמצרים לא תוכל לעמוד בה. תוקף בתריפות את אחים . (באח"ר טאעה שתי התייחסויות לישראל הנתב מבין על ביקור הרצוג בגרמניה שנועד להחיות את רגשי האשם. הנתב מניו יורק שישראל מנסה בעקבות העלאת נושא ארכיון המושעים הנאציים באוס לכסות על שערורית כולאוד ולקשור שוב את יהודי ארה"ב אליה.

ו. אומוזיציה (רמז) .

1. רמז בנותרתו הראשית שמצרים דורשת הבהרות מארה"ב בענין החלטת הקונגרס לא להעניק למצרים 115 מליון דולר הענין גם נדון בישיבת הממשלה האחרונה.

2. עבד אלנבי עבד אלסתאר שמרוקו, צפון תימן ואלג'יריה יחזרו האוקטובר הקרוב היחסים עם מצרים. מרוקו מתנה זאת בהצהרה מהודשת של קהיר שהיא לא תכיר במוליסריו.

3. משרד ההקדשים החלט להשתלט על מסגדי האגודות האסלאמיות שחבריהן חמכו במועמדי האומוזיציה לבחירות .

עתונות .

תפ: שהח,רהמ,שהבט,מככל,ממנכל,ממנכל,ממד,רס,אמן,מצרים,מעתי, הסברה,לעמ,מזנר,כנסיות

Faint, illegible text at the top of the page, possibly a header or introductory paragraph.

Second block of faint, illegible text, appearing as a separate section or paragraph.

Third block of faint, illegible text, continuing the document's content.

Fourth block of faint, illegible text, located in the lower half of the page.